DICK FRANCIS

PRINȚESA CASILIA

THE DICK FRANCIS LIBRARY

Dick Francis

PRINŢESA CASILIA

(**BOLT**, 1986)

În româneşte de
DOINA CERĂCEANU

Editura VIVALDI
Bucureşti, 1996

BOLT
by Dick Francis
Book Club Associates & Michael Joseph Ltd
© Dick Francis, 1986

ISBN: 973-9139-66-3

Pentru
DANIELLE şi HOLLY
amândouă născute o dată cu
„CONVORBIRI INTERCEPTATE”

CAPITOLUL 1

Amarnic februarie, şi-afară, şi-n sufletul meu. O stare de spirit pe potriva vremii; cer mohorât, frig, aproape de îngheţ. Am pornit din camera cântarului spre padocul de prezentare de pe hipodromul din Newbury încercând să nu caut chipul care n-avea să fie acolo, chipul pe care-l ştiam atât de bine al Danielle-ei de Brescou, cu care eram logodit în mod oficial, după tot tipicul, cu inel cu diamant şi toate celelalte.

O cucerisem pe această tânără în noiembrie trecut în chip neaşteptat şi trăisem sentimente de profundă emoţie, de elan... de fericire. Dar s-o păstrez pe gerurile de dinaintea primăverii se dovedea al dracului de greu.

Tânăra şi mult adorata mea iubită cu părul negru părea a-şi muta în mod îngrijorător atenţia de la un jocheu de steeplechase (adică eu) spre o persoană sofisticată, de viţă nobilă (un prinţ), mai bogat şi mai în vârstă, care nici măcar nu avea decenţa să arate prost.

Mă străduiam pe cât puteam să nu mi se citească tulburarea pe chip, dar frustrarea se revărsa, în schimb, în timpul curselor, făcându-mă să sar peste obstacole imprudent, să caut cu tot dinadinsul pericolul ca pe un drog care să-mi aducă uitarea. Poate că nu este înţelept să practici o meserie plină de riscuri când mintea îţi este plecată la două sute de mile distanţă, dar pentru mine primejdiile erau ca un tranchilizant.

Prinţesa Casilia, fără a fi însoţită de Danielle, nepoata

din partea soţului, aştepta, ca de obicei, în padocul de prezentare urmărindu-l din ochi pe Cascade, calul său din cursa următoare. M-am îndreptat spre ea, am strâns mâna ce mi s-a întins, am făcut o mică plecăciune, ca un semn de recunoaştere a rangului său princiar.

— Rece zi, a spus ea cu o voce ale cărei consoane erau uşor guturale, vocalele pure şi clare, singur accentul amintind vag de ţara ei de baştină.

— Da, rece, am răspuns.

Danielle nu venise. Bineînţeles că nu. Era stupid din partea mea să mai sper. Ea îmi spusese veselă la telefon că n-o să fim împreună în acest week-end pentru că se va duce cu prinţul şi câţiva dintre prietenii lui la o manifestare de artă florentină, cu totul de excepţie, care va avea loc la un hotel din Ţara Lacurilor, unde custodele secţiei de pictură italiană de la Luvru va ţine câteva conferinţe despre Renaşterea Italiană urmate de alte acţiuni de acelaşi gen. Era o ocazie unică şi extraordinară, aşa că mai mult decât sigur aveam s-o înţeleg.

Ar fi al treilea week-end consecutiv când ea apelase cam în aceiaşi termeni la înţelegerea mea.

Prinţesa, o doamnă de vârstă mijlocie, suplă, de o deosebită feminitate şi căldură, în haina-i de samur ce se unduia pe umerii înguşti avea un aer de o mare distincţie, ca întotdeauna. De obicei, nu-şi punea nimic pe cap, părul-i negru şi moale fiind strâns într-o coafură montantă, dar în ziua aceea avea un fel de căciulă rusească de blană, înaltă, cu urechile mari prinse în creştet şi m-am gândit în treacăt că puţine femei ar fi putut-o purta cu atâta eleganţă. De peste zece ani îi călărisem caii, fuseseră vreo douăzeci, la număr şi ajunsesem să-i cunosc bine îmbrăcămintea de curse. Căciula aceea era nouă.

A observat direcţia privirii mele şi admiraţia ce o însoţea, dar n-a spus decât atât:

— Este prea rece pentru Cascade, nu crezi?

— Nici n-o să se sinchisească, i-am răspuns. O să-i fie tocmai bine când va ajunge la start.

Ea n-avea să amintească de absenţa Danielle-ei dacă eu n-o făceam. Întotdeauna rezervată, ascunzându-şi gândurile în dosul genelor lungi, prinţesa se agăţa de manierele civilizate parcă spre a se pune la adăpost în faţa asaltului răutăţilor lumii, iar eu mă aflam în compania ei de prea multă vreme ca să nu-mi dau seama de masca socială pe care şi-o compusese cu bună ştiinţă. Cu politeţea sa putea să domolească furtuni, să împrăştie fulgerele printr-o simplă conversaţie, dar dusă cu fermitate, se pricepea să-i dezarmeze pe cei mai belicoşi adversari fără a le cere altceva decât să se comporte civilizat. Ştiam că ar fi preferat să-mi păstrez pentru mine gândurile negre şi că s-ar fi simţit stânjenită dacă făceam altfel.

Pe de altă parte, înţelegea perfect jalnica situaţie în care mă aflam în momentul de faţă. Danielle era nepoata soţului său, iar Litsi, prinţul care acum capta atenţia Danielle-ei invitând-o la o manifestare de secol al XVI-lea, era propriul ei nepot.

Atât Litsi, nepotul ei, cât şi Danielle, nepoata soţului ei, îi erau oaspeţi în locuinţa din Eaton Square, unde se întâlneau, din câte ştiam eu, de dimineaţă până seara ... şi de seara până dimineaţa.

— Ce şanse avem? m-a întrebat prinţesa pe un ton neutru.

— Destul de bune, i-am răspuns.

A înclinat din cap în semn de aprobare, plină de speranţă, perspectivele victoriei fiind destul de reale.

Deşi nu era un cal inteligent, Cascade câştigase în trecut numeroase curse de două mile, întrecându-şi mulţi adversari. Dacă avea noroc, o va face din nou; dar niciodată nimic nu este sigur, nici la curse ... nici în viaţă.

Prinţul Litsi, al cărui nume întreg părea lung de un iard[1]

[1] 1 iard = 0,9144 m.

şi imposibil de pronunţat pentru mine, era un tip cu vederi largi, cultivat, prietenos şi făcea o foarte bună impresie. Vorbea o engleză perfectă, cu expresii idiomatice, fără nici una din acele consoane guturale ale mătuşii sale, ceea ce nu era aproape deloc surprinzător, dat fiind că se născuse după ce bunicii săi de spiţă regală fuseseră detronaţi şi o mare parte din copilărie el şi-o petrecuse în Anglia.

Acum locuia mai mult în Franţa, dar eu, de-a lungul anilor, îl întâlnisem de câteva ori când îşi vizitase mătuşa şi-o însoţise la curse. Îl plăcusem într-un mod vag, fără să-l fi cunoscut prea bine. Când am auzit că va veni din nou în vizită nu m-am gândit câtuşi de puţin la impactul pe care avea să-l producă asupra unei tinere americance plină de duh, care lucra la o agenţie de ştiri T.V. şi căreia îi plăcea la nebunie Leonardo da Vinci.

— Kit, a spus prinţesa.

Mi-am îndepărtat gândurile de la Ţara Lacurilor şi mi le-am concentrat asupra calmului de pe chipul ei.

— Ei bine, am răspuns, unele curse sunt mai grele.

— Fă tot ce poţi.

— Da.

De-a lungul anilor întâlnirile noastre dinaintea curselor deveniseră scurte şi plăcute interludii în care se spunea foarte puţin, dar se subînţelegea mult. Mai toţi proprietarii mergeau în padocul de prezentare însoţiţi de antrenori, dar Wykeham Harlow, antrenorul cailor prinţesei, încetase să mai vină la curse. Îmbătrânind, nu mai suporta lungile călătorii din timpul iernii. Wykeham, a cărui memorie slăbea pe zi ce trece, iar genunchii i se anchilozau, încă mai era capabil să creeze acea comuniune între el şi cal, care-l plasase dintru început direct în eşalonul antrenorilor de vârf. La cei optzeci de ani ai săi continua să trimită din grajdul său ce se bucura de o reputaţie solidă şiruri de câştigători pe care eu îi călăream plin de recunoştinţă.

Prinţesa venea cu perseverenţă la curse, indiferent de

vreme, delectându-se cu isprăvile aşa-zişilor ei copii, făcând planuri pentru viitorul lor, rememorându-le trecutul, umplându-şi zilele cu un interes mereu treaz faţă de aceste creaturi. În toţi aceşti ani, eu şi ea ajunsesem la o relaţie care era atât protocolară cât şi de o anume profunzime, împărtăşind laolaltă momente de glorie şi de tristeţe, înţelegându-ne unul pe celălalt într-un perfect acord la curse, despărţindu-ne la poarta hipodromului, fiecare rămânând cu propria lui viaţă.

Fără să avem nici o altă legătură, ca să zic aşa, până în noiembrie trecut când Danielle venise din America spre a-şi începe slujba la Londra şi sfârşise în patul meu. De atunci, deşi prinţesa mă acceptase fără îndoială ca pe un viitor membru al familiei şi mă invitase deseori în casa ei, comportarea sa faţă de mine şi a mea faţă de ea rămăsese virtual neschimbată, în special la curse. Tiparele fuseseră de prea multă vreme turnate şi amândoi le găseam perfecte.

— Baftă, a spus ea încet când a venit timpul să încalec, după care m-am îndreptat cu Cascade spre start.

Galopul uşor ar fi trebuit să-l încălzească, dar, ca de obicei, nu-mi trimitea nici un mesaj telepatic despre starea lui de spirit. Cu unii cai, o comunicare mentală din ambele părţi putea fi aproape tot atât de clară ca şi cum ne-am fi înţeles prin viu grai, dar Cascade cel negru, suplu şi şiret era, ca întotdeauna, iremediabil tăcut.

Cursa s-a dovedit a fi mult mai grea decât mă aşteptasem, dat fiind că unul din cai părea a-şi fi găsit un plus de valoare faţă de ultima noastră întâlnire când îl învinsesem. A sărit obstacol după obstacol împingându-l pe Cascade spre grilă şi când a intrat în linie dreaptă după ieşirea din turnantă, s-a ţinut scai de el de parcă ar fi fost lipit cu clei. Când s-a îndreptat spre ultimele patru obstacole era tot în coastele lui Cascade, jocheul lui ţinându-l acolo cu încăpăţânare, deşi avea toată lăţimea

pistei la dispoziţie. Era o tactică demoralizantă pe care acel jocheu o practica adeseori faţă de caii pe care-i credea uşor de speriat, dar eu nu mă aflam deloc într-o asemenea dispoziţie ca să mă las înghesuit la grilă de el sau oricare altul şi eram conştient, aşa cum mi se întâmpla prea des în ultimul timp, de furia şi violenţa ce mocneau în mine şi de disperarea înăbuşită ce-avea să tălăzuiască în curând.

I-am dat pinteni zdraveni cu tocurile de la cizme la ultimele sărituri, forţându-l fără milă să le abordeze corect şi, dacă nu i-a plăcut, cel puţin nu mi-a spus-o. Şi-a întins gâtul şi capul negru spre linia de sosire şi, sub presiunea mea ce n-a slăbit deloc, s-a întrebuinţat până la potou.

Am câştigat cu un scurt bot şi, după câteva mişcări şovăielnice, complet epuizat, Cascade a început să meargă la pas. Mi-a fost oarecum ruşine de mine însumi şi victoria m-a bucurat în mică măsură, iar în timp ce-l duceam spre padocul arbitrilor, nu m-am simţit câtuşi de puţin eliberat din tensiunea în care mă găseam, ci cuprins doar de o teamă crescândă că aveam să-l văd în curând căzând mort din pricina inimii care-i va ceda după atâta efort.

A păşit în padocul arbitrilor cu picioarele tremurânde ca să-şi primească aplauzele pe care le merita din plin, iar prinţesa i-a ieşit în întâmpinare cu o uşoară nelinişte în ochi. Deja se anunţase rezultatul sosirii în urma fotografiei, confirmând victoria lui Cascade şi se pare că prinţesa nu era preocupată dacă câştigase sau nu, ci cum.

— N-ai fost prea dur cu el, Kit? a întrebat ea cu o oarecare îndoială în timp ce descălecam. Poate mult prea dur, Kit?

Am mângâiat botul aburind al lui Cascade, simţindu-i transpiraţia sub degete. Mulţi cai ar fi crăpat sub o asemenea presiune, dar el n-a făcut-o.

— E viteaz, i-am răspuns. Dă tot ce poate.

Ea m-a urmărit cu privirea în timp ce mi-am descătărămat chingile şi mi-am pus şaua pe braţ. Calul a

rămas nemişcat, cu capul plecat de efort când Busty, şeful băieţilor de grajd, i-a acoperit trupu-i murg şiroind de transpiraţie cu un pled ca să nu răcească.

— Nu trebuie să dovedeşti nimic, Kit, a spus prinţesa răspicat. Nici mie, nici altcuiva.

M-am oprit din aranjarea chingilor şi m-am uitat la ea surprins. Aproape că niciodată nu făcuse o remarcă atât de directă privind viaţa mea personală. Cred că arătam la fel de descumpănit după cum mă şi simţeam.

Am terminat de aşezat chingile pe mână cu gesturi şi mai lente.

— Mai bine m-aş duce să mă cântăresc, am spus şovăitor.

Ea a încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Mulţumesc, i-am spus.

A dat din nou din cap şi m-a mângâiat uşor pe braţ, un mic gest familiar pe care întotdeauna îl folosea ca semn că mă înţelegea, dar şi că întrevederea luase sfârşit. M-am răsucit pe călcâie ca s-o pornesc spre camera cântarului şi l-am văzut pe unul din arbitri venind foarte grăbit spre Cascade, pe care nu-l slăbea deloc din priviri. Arbitrii întotdeauna par să arate la fel când examinează caii suprasolicitaţi în cursă, dar, în cazul acestui arbitru, în zelul cu care o făcea, era ceva mai mult decât simpla dragoste faţă de animale.

M-am oprit consternat, iar prinţesa şi-a întors capul ca să-mi urmărească privirea şi imediat s-a uitat din nou la mine. I-am întâlnit ochii albaştri şi am văzut acolo un licăr de înţelegere.

— Du-te şi te cântăreşte, a spus ea.

Am plecat recunoscător şi-am lăsat-o să-l înfrunte pe acel bărbat care, probabil, mai mult decât orice pe lume ar fi vrut să mă vadă pierzându-mi licenţa de jocheu.

Sau ar fi fost mai bine dacă-mi pierdeam chiar viaţa.

*
* *

Maynard Allardeck, care era arbitru la hipodromul din Newbury (fapt ce-mi ieşise din minte pentru moment) avea toate motivele, întemeiate şi neîntemeiate, ca să mă urască. Pe mine, jocheul Kit Fielding.

Cele neîntemeiate erau moştenite, depăşeau orice raţiune şi, ca atare, le făceai faţă cel mai greu. Ele îşi avea originea într-o vrăjmăşie dintre familiile noastre care dura de mai bine de trei secole şi care generase un lung şir de fapte violente şi reprobabile din partea ambelor părţi. În trecut cei din neamul Fielding îi omorâseră pe cei din neamul Allardeck şi viceversa. Eu însumi, împreună cu sora mea geamănă, Holly, fusesem învăţaţi din fragedă pruncie de către bunicul nostru că toţi din familia Allardeck sunt necinstiţi, laşi, răzbunători şi perfizi. Probabil că aşa am fi crezut toată viaţa dacă Holly nu s-ar fi îndrăgostit de un Allardeck cu care s-a şi căsătorit ţinând cu tot dinadinsul să repete povestea Capulet - Montague.

Bobby Allardeck, soţul ei, nici vorbă ca să fie necinstit, laş, răzbunător şi perfid, ci dimpotrivă, era un tip plăcut, bine intenţionat şi antrena cai de curse în Newmarket. Eu şi Bobby, datorită acestei căsătorii, pusesem, în sfârşit, cruce vechii dihonii, lăsând-o să se odihnească pentru o generaţie, dar tatăl lui Bobby, Maynard Allardeck, era încă prizonierul trecutului.

Maynard nu l-a iertat niciodată pe Bobby pentru ceea ce el considera o trădare şi nu numai că n-a încercat o reconciliere, ci dimpotrivă, şi-a întărit credinţa că cei din neamul Fielding, şi mai cu seamă eu şi Holly, suntem hoţi, perfizi, cruzi şi urzitori de comploturi. Inocenta mea soră, Holly, nu era nimic din toate acestea, dar Maynard îi vedea pe toţi din familia Fielding deformat.

Holly mi-a povestit că atunci când Bobby îi spusese

tatălui său (pe când se aflau cu toţii în bucătărie, acasă la Bobby şi Holly) că Holly este gravidă şi, indiferent dacă îi place sau nu, nepotul lui va avea sângele şi genele atât ale familiei Allardeck cât şi ale familiei Fielding, ea crezuse pe moment că Maynard o s-o strângă de gât. Numai că el, deşi avea mâinile întinse spre gâtul ei, se răsucise brusc pe călcâie şi vomase în chiuvetă. Când mi-a relatat scena, Holly era foarte zguduită, iar Bobby s-a jurat că n-o să-l mai lase pe tatăl său niciodată să-i treacă pragul casei.

Maynard Allardeck făcea parte din Clubul Jocheilor, forul care guverna cursele şi era foarte preocupat ca, prin ţinuta sa impozantă şi printr-un şarm cu priză la public, să parcurgă toate treptele ierarhice posibile. Maynard Allardeck, care deja ajunsese arbitru, ţintea spre triumvirat, spre grupul celor trei arbitri din care se alegea din trei în trei ani arbitrul şef.

Pentru un Fielding care era jocheu, perspectiva unui Allardeck într-o funcţie ce-i oferea puteri aproape totale asupra lui însemna un adevărat dezastru. Şi de aici începeau motivele reale şi lesne de înţeles pentru care mă ura Maynard: avantajul imens pe care îl aveam asupra lui era acela că el nu-mi putea distruge cariera, viaţa sau reputaţia fără să nu şi le distrugă şi pe ale lui. Acest lucru era suficient de bine cunoscut şi de alte câteva persoane care aveau grijă ca, în materie de curse, el să dovedească o atitudine corectă faţă de mine.

Dacă acum aducea totuşi probe că, într-adevăr, îl maltratasem pe Cascade, putea să obţină cu uşurinţă o amendă şi o suspendare pentru mine, ceea ce l-ar fi umplut de bucurie. În febra cursei şi luat cu asalt de propriile mele sentimente pe care nu le mai puteam ţine sub control nici măcar nu-mi trecuse prin minte că el stă la pândă şi mă urmăreşte din tribune.

M-am dus în camera de cântărire şi m-am urcat pe cântar, apoi am revenit în cadrul uşii să văd ce se petrece

afară. De aici l-am urmărit pe Maynard cum îi tot vorbea prinţesei care îşi aşternuse pe chip expresia sa cea mai politicoasă şi binevoitoare. Cei doi îi dădeau roată lui Cascade care tremura din toate mădularele şi din trup îi ieşeau aburi în aerul rece, pentru că Maynard îi poruncise lui Dusty să scoată pledul de pe el.

Maynard arăta, ca întotdeauna, elegant, ca scos din cutie şi demn de încredere, aceasta fiind imaginea sa de suprafaţă, care-i servea atât în afaceri, unde se îmbogăţise pe seama altora, cât şi în societate, unde făcuse numeroase opere de caritate pentru care îşi cântase singur osanale. Numai foarte puţini, cei care îi cunoscuseră adevăratul eu, meschin, dur şi nemilos, rămâneau neimpresionaţi şi-l priveau cu cinism.

În semn de respect faţă de prinţesă, îşi scosese pălăria şi o ţinea strâns la piept, iar păru-i blond, uşor încărunţit îi era pieptănat impecabil. Aproape că se gudura ca să intre în graţiile prinţesei, în vreme ce îi ponegrea jocheul şi nu eram sigur dacă n-o va convinge că de data asta Kit Fielding fusese totuşi prea dur cu calul ei.

Ei bine... ei n-aveau să găsească nici un semn pe pielea lui Cascade pentru că nu-l atinsesem deloc cu cravaşa. Celălalt cal fusese atât de aproape încât, atunci când am ridicat braţul, mi-am dat seama că l-aş fi atins pe el dacă lăsam în jos cravaşa, şi nu pe Cascade. Fără îndoială, Maynard văzuse braţul meu ridicat, dar cele care acţionaseră fuseseră gambele, călcâiele, încheieturile mâinilor şi furia. Puteau să fie urme de cravaşă în sufletul lui Cascade, dacă avea vreunul, dar pe pielea lui n-avea să se vadă nimic.

Maynard a perorat o bună bucată de vreme cu buzele ţuguiate, clătinând din cap şi fără a o slăbi din ochi pe prinţesă care continua să zâmbească blând, dar, în cele din urmă, s-a înclinat rigid spre ea, şi-a pus pălăria pe cap cu grijă şi s-a îndepărtat băţos şi dezamăgit.

Foarte uşurat, am privit-o pe prinţesă cum se alătură unui grup de prieteni, în vreme ce Dusty, căruia i se citea clar nemulţumirea pe chip, i-a pus pledul la loc lui Cascade şi i-a spus băiatului ce-l ţinea de căpăstru să-l ducă la grajduri. Cascade a plecat obosit, cu capul lăsat şi fără nici un strop de vlagă în el. Îmi pare rău, mi-am zis în sinea mea, îmi pare rău, bătrâne. Să-l ia naiba pe Litsi.

Prinţesa a rezistat încercărilor lui Maynard de a o convinge şi-şi păstrase îndoielile pentru sine, mi-am zis în gând mulţumit în timp ce-mi scoteam culorile ei şi le puneam pe cele din cursa următoare. Ea ştia cum stăteau lucrurile între mine şi Maynard, pentru că Bobby îi povestise mai demult, într-o zi de noiembrie, şi, deşi de atunci nu mai pomenise nimic despre acest subiect, în mod cert nu uitase. Se pare că trebuia să mă fac vinovat de o vină mult mai mare decât epuizarea unui cal ca ea să mă predea duşmanului.

Am călărit în cursa următoare foarte conştient de prezenţa lui Maynard în tribune: am parcurs două mile de obstacole în grabă şi am terminat al patrulea. După aceea m-am schimbat din nou în culorile prinţesei şi m-am reîntors în padocul de prezentare pentru evenimentul central al zilei, cursa cu obstacole de trei mile care era considerată ca o probă pentru Grand National[1].

În mod cu totul neobişnuit, prinţesa încă nu se afla în padocul de prezentare şi o vreme am stat singur privindu-l pe vânjosul ei Cotopaxi cum era plimbat de băiatul de grajd. Ca mulţi din caii ei, el purta numele unui munte, şi, în cazul lui, se potrivea perfect, dat fiind că era mare, uscăţiv şi colţuros, un roib cu pete gri pe crupe, ca de zăpadă murdară. La cei opt ani ai săi alerga bine şi uneori credeam, într-adevăr, că aş putea, în sfârşit, să obţin cu el Grand National-ul peste o lună.

[1] Cea mai renumită cursă britanică cu obstacole, care se ţine anual la Aintree, Liverpool.

Câştigasem aproape toate cursele clasice din calendarul hipic, în afară de Grand National, unde fusesem al doilea, al treilea, al patrulea, dar niciodată primul. Cotopaxi avea calităţile necesare ca să-l poată obţine dacă exista şi puţin noroc.

Dusty a venit la mine, întrerupându-mă din plăcuta visare.

— Unde e prinţesa? m-a întrebat el.

— Nu ştiu.

— Niciodată n-a lipsit de la cursa bătrânului Paxi.

Mic de statură, bătut de vreme şi mereu suspicios, Dusty se uita la mine acuzator de parcă aş fi ştiut ceva şi nu-i spusesem. Profesional, el depindea de mine, după cum şi eu depindeam de el, dar n-am ajuns niciodată să ne agreăm reciproc.

Era capabil să-mi spună verde în faţă că puteam eu să fiu jocheu campion sau nu, sigur n-aş câştiga atâtea victorii dacă n-ar fi munca grea a băieţilor de grajd, printre care se includea, bineînţeles, şi pe sine. Comportarea lui faţă de mine uneori ajungea foarte aproape de impoliteţe, fără însă a depăşi niciodată o anume limită, dar eu mă obişnuisem cu el, mai cu seamă că, de fapt, era bun în meseria lui, iar în privinţa băieţilor de grajd avea dreptate şi, ca să fiu cinstit, nici nu prea aveam de ales. De când Wykeham încetase să mai vină la curse, starea cailor în timpul deplasării depindea întru totul de Dusty, iar pentru mine tocmai acest aspect mă interesa cel mai mult.

— Cascade abia îşi trage picioarele, a spus Dusty aprinzându-se la faţă.

— Nu şchioapătă, i-am spus cu blândeţe.

— O să-i trebuiască săptămâni să se refacă.

Nu i-am răspuns. Mi-am aruncat privirile în jur căutând-o pe prinţesă, care încă nu apăruse. Voiam, în special, să aflu ce-i spusese Maynard, dar se părea că va trebui să mai aştept. Era ceva cu totul neobişnuit ca ea să lipsească din

padocul de prezentare. Mai tuturor proprietarilor le făcea plăcere să se afle aici înainte de cursă, dar, mai ales pentru prinţesă, aceasta devenise o rutină de la care nu se abătea. În plus, ţinea la Cotopaxi, fiind foarte mândră de el şi toată iarna vorbise de şansele lui la Grand National.

Minutele au trecut, s-a dat semnalul pentru jochei să încalece şi Dusty m-a ajutat cu îndemânare, ca de obicei, să pun piciorul în scară ca să urc în şa. Am plecat din padoc sperând că nu se întâmplase nimic grav şi, pe când înaintam în canter[1] spre start, am avut timp să-mi ridic privirile spre loja prinţesei, care se afla sus, deasupra turnului arbitrilor, crezând că am s-o văd acolo cu prietenii, urmărind cursa.

Totuşi, balconul era gol şi am simţit prima tresărire de adevărată îngrijorare. Dacă ar fi trebuit să părăsească hipodromul pe neaşteptate sunt sigur că mi-ar fi trimis un mesaj şi, cum mă aflam în padoc, n-aş fi fost chiar greu de găsit. Totuşi mesajele se puteau rătăci, iar acesta, dacă cumva suna: „Spuneţi-i lui Kit Fielding că prinţesa Casilia a plecat acasă”, n-ar fi fost considerat drept o urgenţă.

Mi-am continuat drumul spre start gândindu-mă că, fără îndoială, am să aflu la timp ce s-a întâmplat şi sperând că nu veniseră pe neaşteptate veşti proaste despre soţul ei care era în vârstă şi cu o sănătate şubredă, fiind legat pe viaţă de un scaun cu rotile. Pentru el prinţesa se întorcea acasă în fiecare seară după curse, indiferent de la ce distanţă.

Cotopaxi, spre deosebire de Cascade, mă bombarda cu informaţii, mai toate transmiţându-mi că se simţea bine, că nu se sinchisea de vremea rece şi că era bucuros că revenise pe pistă, în sfârşit, pentru prima oară după Crăciun. Ianuarie fusese cu multă zăpadă şi începutul lui februarie foarte geros, iar caii pur-sânge englezi, cum era Cotopaxi, ajungeau să se plictisească uşor de perioadele

[1] Galop de încercare, scurt şi uşor.

lungi petrecute în grajd.

Wykeham, spre deosebire de majoritatea ziarelor, nu se aştepta la o victorie pentru Cotopaxi la Newbury.

— Nu este pe deplin pregătit, îmi spusese el la telefon seara trecută. Nu va fi la vârf de formă înainte de Grand National. Acum ai grijă de el, Kit, da?

I-am promis că o să am şi, după cele întâmplate cu Cascade, va trebui să-mi sporesc atenţia. O să am grijă de Cotopaxi, o să mă uit după Maynard şi am să mi-l scot pe prinţul Litsi din gânduri. Eu şi Cotopaxi ne-am făcut cursa cu prudenţă şi cu mintea limpede, am abordat corect fiecare obstacol sărindu-le pe toate cu acurateţe, precizia mişcărilor făcându-ne plăcere şi n-am tras deloc de timp. Am fluturat suficient cravaşa ca să nu se creadă că nu l-am susţinut de-ajuns în final şi am terminat onorabil pe locul al treilea, destul de aproape de câştigător ca să se ştie că la viitoarea ieşire va fi la formă maximă. O treabă bună pentru Cotopaxi, o reasigurare pentru Wykeham şi un licăr de speranţă pentru prinţesă.

În timpul cursei ea nu fusese în balcon şi nu-şi făcuse apariţia nici în padocul arbitrilor. Dusty a mormăit ceva despre absenţa ei, iar eu am întrebat pe unul şi pe altul la cântar dacă nu-mi lăsase vreun mesaj, dar fără nici un rezultat. M-am schimbat din nou pentru cea de a cincea cursă şi, după aceea, mi-am pus hainele de stradă şi am hotărât ca oricum să merg în loja ei, aşa cum făceam la sfârşitul fiecărei zile de curse, să văd dacă ospătăriţa de acolo nu ştia cumva ce se întâmplase.

Prinţesa avea închiriată câte o lojă pe diverse hipodromuri şi toate erau decorate la fel, în nuanţe de crem, cafeniu şi culoarea piersicii. În fiecare se afla câte o masă şi scaune pentru dejun, iar uşile cu geamuri dădeau spre balconul de unde se priveau cursele. De obicei, avea invitaţi diverşi prieteni, dar în ziua aceea până şi prietenii dispăruseră.

Am bătut scurt la uşă şi, fără să mai aştept răspuns, am apăsat clanţa şi am păşit înăuntru.

Ca de obicei după dejun, masa fusese împinsă la perete ca să rămână mai mult spaţiu şi pe ea erau aşezate cele necesare ceaiului: mici sandviciuri şi prăjiturele, farfurioare şi ceşti, alcool la discreţie şi cutii cu trabucuri. În ziua aceea toate erau neatinse şi nu se vedea nici o ospătăriţă care să-mi ofere ceai cu lămâie însoţit de un zâmbet pe buze.

De altfel, mă aşteptasem ca loja să fie goală şi, totuşi, nu era.

Prinţesa se afla acolo, pe un scaun.

Lângă ea, stătea în picioare un bărbat pe care nu-l cunoşteam. Nu era nici unul dintre prietenii ei obişnuiţi. Un bărbat nu cu mult mai în vârstă decât mine, cu părul negru şi cu nas şi maxilare puternice.

— Prinţesă... am spus şi am făcut un pas înăuntru.

Ea şi-a întors capul. Haina de samur şi căciula rusească încă mai erau pe ea, deşi, de obicei, şi le scotea în lojă. S-a uitat la mine cu ochi lipsiţi de expresie, împăienjeniţi şi goi, mari, albaştri şi absenţi.

Bărbatul a vorbit. Vocea se potrivea cu nasul şi maxilarele, era fermă, plină de forţă, se făcea remarcată.

— Pleacă de aici, a spus el.

CAPITOLUL 2

Am plecat.

Cu siguranţă nu aveam să mă amestec nepoftit în nici unul din necazurile din viaţa personală a prinţesei şi cu acest sentiment am ajuns la parter. Mă obişnuisem de prea multă vreme cu relaţiile noastre, în care păstram totuşi o anume distanţă încât să nu mă gândesc la afacerile ei ca fiind propriile mele afaceri, exceptând doar ceea ce decurgea din faptul că ea era soţia unchiului Danielle-ei.

Pe când mă îndreptam spre maşină, deja regretam că am plecat atât de precipitat, fără ca măcar s-o întreb dacă n-o puteam ajuta. Fusese în vocea tranşantă a străinului o notă presantă, care la început mi se păruse a purcede doar din dorinţa de a o proteja pe prinţesă, dar, gândindu-mă mai bine, nu mai eram atât de sigur.

N-am nimic de pierdut, mi-am zis, dacă o aştept să coboare ca să plece spre casă, ceea ce, cu siguranţă, trebuia să facă până la urmă şi astfel să mă asigur că totul este în ordine. Dacă străinul se afla tot cu ea şi era la fel de categoric ca mai înainte, iar ea îi căuta sprijinul, atunci, cel puţin, îi voi spune că o puteam ajuta, în caz că ar avea nevoie.

M-am dus din padoc în parcare unde şoferul ei, Thomas, o aştepta, ca de obicei, în Rolls Royce.

Eu şi Thomas ne salutasem deseori în parcări. Era un londonez flegmatic, care citea imperturbabil cărţi, fără a da nici o atenţie sportului ce se derula în preajmă. Solid şi

demn de încredere, era şoferul prinţesei de ani de zile şi-i cunoştea viaţa şi deplasările la fel de bine ca oricare din familie.

M-a văzut venind şi mi-a făcut un vag semn cu mâna. De obicei, după ce plecam din loja prinţesei, mă urma şi ea destul de curând, apariţia mea fiind ca un semnal pentru Thomas ca să pornească motorul şi să încălzească maşina.

M-am dus la el şi a coborât fereastra ca să vorbim.

— Prinţesa e gata? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Este un domn cu ea... Am făcut o pauză. Cunoşti cumva un bărbat destul de tânăr, subţire, cu părul negru, cu bărbie şi nas proeminente?

S-a gândit puţin, după care mi-a spus că nu-i venea nici unul în minte şi m-a întrebat ce mă îngrijora.

— Ea n-a venit să-şi vadă caii alergând.

Thomas şi-a dezmorţit spatele.

— Niciodată nu s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu. Ei bine, n-a fost.

— Asta-i rău.

— Da, cred că da.

I-am spus lui Thomas că m-aş întoarce să văd dacă totul este în ordine şi l-am părăsit lăsându-l la fel de îngrijorat ca şi mine.

Ultima cursă se terminase, iar mulţimea se grăbea să plece. Am rămas lângă poarta de unde n-aş fi putut s-o scap pe prinţesă când cobora şi priveam scrutător chipurile ce se perindau prin faţa mea. Pe mulţi îi cunoşteam, mulţi mă ştiau ei pe mine. Am zis noapte bună de vreo cincizeci de ori, căutând în van căciula de blană.

Puhoiul de omeni s-a transformat în grupuri mici, grupurile în perechi. Am pornit încet înapoi spre tribune gândind nehotărât că poate am să urc din nou în loja ei.

Aproape că ajunsesem lângă tribuna rezervată oficialilor când am zărit-o. Chiar de la douăzeci de paşi i se

vedea privirea împăienjenită şi mersul ciudat, de parcă nu simţea pământul pe care-l călca, ridicând piciorul mult prea sus şi coborându-l ca din pod la fiecare pas.

Era singură şi într-o stare de nedescris.

— Prinţesă, am spus îndreptându-mă repede spre ea. Daţi-mi voie să vă ajut.

S-a uitat la mine fără să mă vadă, clătinându-se. Am prins-o cu o mişcare sigură de talie, ceea ce n-aş fi făcut niciodată în împrejurări obişnuite şi am simţit cum se încordează, parcă spre a nega nevoia de ajutor.

— Mă simt perfect, a spus ea cu o voce tremurată.

— Da... da, ţineţi-vă de braţul meu.

Mi-am desprins mâna din talie şi i-am oferit braţul pe care, după o uşoară ezitare, l-a acceptat. Faţa îi era palidă sub căciula de blană şi trupul îi tremura. Am pornit alături de ea încet spre poartă şi ne-am îndreptat spre locul unde ne aştepta Thomas. L-am găsit afară din maşină, părând neliniştit, şi, la vederea noastră, a deschis portiera.

— Mulţumesc, a spus slab prinţesa urcând în maşină. Mulţumesc, Kit.

S-a lăsat pe bancheta din spate scoţându-şi căciula şi a urmărit-o indiferentă cu privirea cum se rostogoleşte jos.

Şi-a scos mănuşile şi şi-a dus o mână spre frunte acoperindu-şi ochii.

— Cred... A înghiţit în sec şi a făcut o pauză. Ai puţină apă, Thomas?

— Da, doamnă, a răspuns el cu promptitudine şi s-a dus la portbagaj să aducă cutia cu băuturi răcoritoare pe care o avea, de obicei, în maşinii. Lichiorul de porumbe macerate în gin, şampania, apa minerală, toate băuturile preferate ale prinţesei se aflau întotdeauna la îndemână.

Stăteam lângă portiera deschisă neştiind dacă va considera că mai are nevoie de ajutor sau nu. Îi cunoşteam prea bine mândria, autocontrolul şi speranţele ce şi le punea în sine. Nu voia cu nici un preţ ca alţii s-o creadă

slabă din fire. Thomas i-a dat un pahar mare de cristal cu apă minerală şi cuburi de gheaţă zornăitoare. Ea a sorbit două sau trei înghiţituri mici şi a rămas cu ochii pironiţi în gol.

— Prinţesă, am spus şovăielnic, v-ar fi de un oarecare folos dacă aş veni cu dumneavoastră la Londra?

Şi-a întors ochii spre mine străbătută de un fior care a făcut să-i zornăie cuburile de gheaţă în pahar.

— Da, a spus ea cu o uşurare evidentă. Am nevoie de cineva să...

S-a oprit negăsindu-şi cuvintele.

De cineva care să-i împiedice prăbuşirea, am presupus eu. Nu avea nevoie de un umăr pe care să plângă, ci de prezenţa cuiva de jena căruia să n-o facă.

Thomas, aprobând cele stabilite, m-a întrebat prozaic:

— Cum rămâne cu maşina dumitale?

— Este în parcarea jocheilor. Am s-o duc înapoi, lângă grajdurile hipodromului. Acolo o să fie în siguranţă.

A încuviinţat din cap şi, în drum spre ieşirea de pe hipodrom, am făcut o scurtă oprire ca să-mi mut Mercedes-ul la un loc mai ferit şi să-i spun şefului de la grajduri că am să revin după el mai târziu. Prinţesa părea că nici n-a observat toate aceste aranjamente, continuând să privească în gol, cuprinsă de gânduri pe care nu mi le puteam imagina şi abia când am ajuns departe, în drum spre Londra, în amurgul ce s-a lăsat devreme, ea, în sfârşit, s-a mişcat şi, absentă, mi-a întins paharul cu bule de apă gazoasă şi cu bucăţele mici, încă netopite, rămase din cuburile de gheaţă, gest ce însemna un fel de preliminarii la conversaţie.

— Îmi pare rău că ţi-am dat bătaie de cap, a spus ea.

— Dar nu mi-aţi dat.

— Am avut un şoc cumplit, a continuat ea cu grijă. Şi îmi este dificil să explic...

S-a oprit şi şi-a clătinat capul, dând neputincioasă din

mâini. Totuşi, îmi făcea impresia că ajunsese la un punct în care un oarecare ajutor ar fi bine venit.

— Aş putea face ceva pentru dumneavoastră? am întrebat-o pe un ton neutru.

— Nu sunt sigură de cât pot cere.

— Foarte mult, am răspuns sincer.

În ochi i s-au strecurat primele licăriri ale unui surâs, dar au dispărut la fel de repede.

— Mă gândeam... a spus ea, după care s-a oprit. Când ajungem la Londra, vrei să vii la noi şi să aştepţi cât vorbesc cu soţul meu?

— Da, bineînţeles.

— Ai timp? Poate câteva ore?

— Oricât, am asigurat-o crispat.

Danielle plecase să-l vadă pe Leonardo şi timpul se scurgea greu fără ea. Mi-am înăbuşit sentimentul acut de nefericire şi mă întrebam doar ce şoc o fi suferit prinţesa. Nimic nu părea acum a avea vreo legătură cu sănătatea domnului de Brescou. Probabil că era ceva cu mult mai grav.

Am călătorit o bună bucată de drum în tăcere în timp ce afară se făcuse complet întuneric şi prinţesa se uita din nou în gol, oftând din când în când, iar eu mă întrebam ce-aş putea face cu paharul.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Thomas a spus brusc:

— Este un suport pentru pahar pe uşă, sub scrumieră, domnule Fielding.

Mi-am dat seama că-mi observase dilema în oglinda retrovizoare.

— Mulţumesc, Thomas, am spus uitându-mă în oglindă şi i-am întâlnit ochii amuzaţi.

Am rabatat un obiect ce s-a dovedit a fi un inel metalic asemănător suportului pentru paharul cu apă de gură din baie şi am lăsat pocalul să alunece în el. Prinţesa continua să-şi privească viziunile ce o torturau.

— Thomas, a spus ea în cele din urmă, te rog, vezi dacă doamna Jenkins n-a plecat încă. Dacă o găseşti, roag-o să-l sune pe domnul Gerald Greening şi să-l întrebe dacă este liber şi poate să treacă pe la noi în seara asta.

— Da, doamnă, a spus Thomas şi a format numărul de telefon aruncându-şi ochii asupra cifrelor câteva fracţiuni de secundă, fără a-şi desprinde cealaltă mână de pe volan.

Doamna Jenkins lucra pentru prinţesă şi domnul de Brescou ca secretară şi ca ajutor la toate; era tânără, de curând măritată şi părea un fel de creatură hoinară şi ştearsă. Lucra de luni până vineri şi părăsea slujba fix la ora cinci. Uitându-mă la ceas, am văzut că nu mai erau decât câteva minute până la cinci. Se pare că Thomas a prins-o chiar în prag de plecare şi i-a transmis mesajul spre mulţumirea prinţesei. Ea n-a spus cine era Gerald Greening şi treptat gândurile mohorâte au cuprins-o din nou.

Când am ajuns în Eaton Square ea îşi revenise aproape complet din punct de vedere fizic şi, într-o bună măsură, şi mental. Totuşi încă arăta palidă şi încordată şi s-a sprijinit de mâna puternică a lui Thomas ca să coboare din maşină. Am urmat-o şi eu pe trotuar, iar ea a rămas acolo o clipă uitându-se la mine şi Thomas cum stăteam în lumina felinarelor din stradă.

— Ei bine, a spus ea căzută pe gânduri, vă mulţumesc la amândoi.

Thomas arăta ca întotdeauna de parcă ar fi vrut să-şi dea şi viaţa pentru ea, nu numai s-o ducă şi să o aducă de la curse în deplină siguranţă, dar, de data aceasta, aşa cum traversa trotuarul cu legătura de chei în mână ca să-i deschidă prinţesei uşa din faţă, părea un adevărat om de lume.

Eu şi prinţesa am intrat în casă lăsându-l pe Thomas să gareze maşina şi am urcat amândoi scara spaţioasă ce ducea la etaj. La parterul casei mari şi vechi se găseau dependinţele, apartamentul pentru oaspeţi, biblioteca şi

camera pentru micul dejun. Prinţesa şi soţul ei locuiau de fapt sus; la etajul întâi se aflau salonul, camera de zi şi sufrageria, iar dormitoarele la următoarele trei nivele. Personalul locuia la demisol, iar legătura între etaje se făcea printr-un lift foarte bun, instalat în vremurile moderne spre a fi folosit de scaunul cu rotile al domnului de Brescou.

— Vrei să aştepţi în camera de zi? a spus ea. Toarnă-ţi singur ceva de băut. Dacă doreşti ceai, sună-l pe Dawson...

Formulele de politeţe veneau automat, dar privirea îi era înceţoşată şi arăta foarte obosită.

— O să mă descurc, am răspuns.

— Mă tem că s-ar putea să lipsesc mult.

— Am să fiu aici.

A înclinat din cap şi a urcat scările largi la etajul de deasupra, unde ea şi soţul ei aveau apartamente separate şi unde Roland de Brescou îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Nu fusesem niciodată acolo, dar Danielle îmi descrisese apartamentul lui ca un minispital, cu un dormitor şi living, o cameră de fizioterapie şi o alta pentru asistentul medical.

— De fapt, ce are? o întrebasem.

— Un virus îngrozitor. Nu ştiu exact ce, dar nu poliomielită. Cu ani în urmă picioarele sale au încetat să mai meargă. Ei nu prea vorbesc despre asta, îi cunoşti doar, şi-mi pare nepoliticos să-i întreb.

M-am dus în camera de zi, care-mi devenise un teritoriu familiar şi l-am sunat pe Dawson, majordomul destul de impozant şi l-am rugat să-mi aducă un ceai.

— Imediat, domnule, a spus el sobru. Este şi prinţesa Casilia cu dumneavoastră?

— Este sus cu domnul de Brescou.

A spus un „a!” şi a închis telefonul. A apărut după foarte puţin timp aducând o mică tavă de argint cu ceai şi lămâie, dar fără lapte, zahăr, ori biscuiţi.

— A fost o după-amiază cu succese, domnule Fielding?

m-a întrebat el punând tava jos.

— Un câştigător şi un loc trei.

Mi-a zâmbit vag. Era un bărbat de aproape şaizeci de ani, fără familie şi fericit în munca lui.

— Foarte mulţumitor, domnule Fielding.

— Da.

A înclinat din cap şi a plecat, iar eu mi-am terminat ceaiul şi l-am băut încercând să nu mă gândesc la pâinea prăjită, cu unt. Pe gerul din februarie mă îngrăşasem cu trei livre[1] şi, ca atare, dădeam o luptă mai aprigă ca de obicei ca să slăbesc.

Camera de zi era plăcută, cu carpete şi tapiţerii cu flori, cu lămpi răspândind pete calde de lumină, toate laolaltă creând o atmosferă mai prietenoasă decât brocarturile aurii ale salonului foarte franţuzesc de alături. Am deschis televizorul ca să urmăresc ştirile şi l-am închis când s-au terminat, apoi m-am învârtit încoace şi-ncolo căutând ceva de citit. De asemenea, mă întrebam în treacăt de ce dorise prinţesa să aştept şi care anume ar fi ajutorul pe care ea l-ar putea găsi prea mare ca să-l ceară.

Printre materialele de citit se pare că aveam de ales între o revistă despre arhitectură, în franceză, editată pe foaie velină şi un orar al curselor aeriene internaţionale şi, pe când mă hotărâsem pentru cea de a doua variantă, am dat peste o broşură împăturită pe masa de alături, care anunţa: „Conferinţe despre mari maeştri ţinute într-un decor cu totul deosebit” şi m-am trezit faţă în faţă cu week-end-ul Danielle-ei.

M-am aşezat în fotoliu şi am citit broşura de la prima până la ultima pagină. Hotelul, însoţit de fotografiile de rigoare, era descris ca o casă de ţară renovată masiv şi care se afla într-un peisaj cu dealuri şi lacuri ce-ţi cutremurau sufletul, iar camerele erau încălzite cu focuri strălucitoare de lemne.

[1] 1 livră = 453,6 gr.

Manifestările aveau să înceapă cu o recepţie vineri după-amiaza la ora şase (ceea ce însemna că se vor derula pe mai multe zile, după cum am citit), urmată de un dineu şi apoi vor fi interpretate sonate de Chopin în salonul auriu.

Sâmbătă vor fi ţinute conferinţe despre „Maeştrii Renaşterii Italiene” de către ilustrul custode al picturilor italiene de la Luvru. Dimineaţa „Capodopere din Luvru: Botticelli, Leonardo da Vinci, Rafael” şi după-amiaza „Cinquecento în Veneţia: Concert câmpenesc de Giorgione şi Laura Dianti de Tizian”, toate fiind însoţite de diapozitive care să ilustreze aspecte de tehnică şi stil. Conferinţele, spunea broşura, reprezentau un privilegiu deosebit, rareori acordat în afara graniţelor Franţei de către cel mai mare expert din lume, probabil, în arta Renaşterii Italiene.

Sâmbătă seara avea să fie un mare banchet florentin, special organizat de către un maestru din Roma, iar duminică vor avea loc vizite în Ţara Lacurilor, la casele lui Wordsworth, Ruskin şi (dacă vor fi amatori) Beatrix Potter. În final se va servi ceaiul de după-amiază în jurul focului, în salonul cel mare şi apoi se vor întoarce cu toţii la casele lor.

Rareori m-am simţit nesigur, fie de mine, fie de drumul pe care l-am ales în viaţă, dar am pus jos broşura cu o senzaţie de totală inadecvare.

Practic nu ştiam nimic despre Renaşterea Italiană şi nu-l puteam plasa cu certitudine pe da Vinci într-un interval de o sută de ani. Ştiam că o pictase pe Mona Lisa şi că desenase helicoptere şi submarine, dar cam asta era tot. Despre Botticelli, Giorgione şi Rafael ştiam la fel de puţin. Dacă pe Danielle o interesau atât de profund artele, avea ea să mai revină vreodată la un bărbat a cărui muncă era fizică, banală şi incertă? La un om căruia în adolescenţă îi plăcuse biologia şi chimia şi nu voise să urmeze o facultate? La cineva care ar fi evitat în mod cert să meargă acolo unde ea ar fi ars de nerăbdare ca să se ducă?

M-a trecut un fior. Nu puteam suporta s-o pierd, nici

pentru pictori morţi demult, nici pentru un prinţ în viaţă.

Timpul trecea. Am citit orarul curselor aeriene internaţionale şi am descoperit că erau multe locuri despre care nu auzisem niciodată, cu oameni care zburau cu treburi într-acolo sau de acolo în fiecare zi. Erau mult prea multe lucruri pe care eu nu le ştiam.

În cele din urmă, puţin după ora opt a reapărut imperturbabilul Dawson şi m-a invitat sus, iar eu l-am urmat spre uşa nefamiliară de la camera de zi a domnului de Brescou.

— Domnul Fielding, m-a anunţat Dawson şi am intrat într-o cameră cu pereţi de un verde închis, draperii aurii ce cădeau în falduri grele şi fotolii de piele, de un roşu-brun.

Roland de Brescou stătea, ca de obicei, în scaunul său cu rotile şi imediat s-a văzut că şi el trecuse prin acelaşi şoc grav ca şi prinţesa. Întotdeauna a arătat slăbit, dar acum, mai mult ca oricând, părea pe punctul de a-şi da duhul, pielea-i palidă, galben-cenuşie îi era întinsă pe pomeţii obrajilor proeminenţi, iar ochii-i pustiiţi priveau în gol. Cred că fusese un bărbat bine la viaţa lui şi încă mai păstra un cap frumos, împodobit cu un păr alb şi avea un fel aristocrat de a fi, foarte firesc. Purta, ca de obicei, un costum de culoare închisă şi cravată, nefăcând nici o concesie bolii. Putea fi el bătrân şi fragil, dar încă era propriul său stăpân, iar la minte n-avea egal. De la logodna mea cu Danielle îl întâlnisem de câteva ori, dar, deşi fără îndoială politicos, era întotdeauna retras şi tot pe-atât de rezervat ca însăşi prinţesa.

— Intră, mi-a spus el cu vocea-i, ca de obicei, surprinzător de puternică, părând uşor răguşită acum. Bună seara, Kit.

Engleza sa avea un vag accent francez, la fel de imperceptibil ca al prinţesei.

— Bună seara, domnule de Brescou, am spus făcând şi o uşoară plecăciune spre el, dat fiind că-i displăceau

strângerile de mână: mâinile lui erau atât de subţiri că l-ar fi durut.

Prinţesa, care stătea într-unul din fotolii, a ridicat obosită degetele într-un mic semn de întâmpinare şi, pe când Dawson se retrăgea închizând uşa în urma mea, a spus cerându-şi iertare:

— Te-am făcut să aştepţi atât de mult...

— M-aţi avertizat.

A dat din cap.

— Vrem să ţi-l prezentăm pe domnul Greening.

Domnul Greening probabil că era persoana care stătea în picioare la capătul camerei, rezemându-se de peretele verde, cu mâinile în buzunare şi mişcându-se de pe un picior pe altul. Domnul Greening, în smoching şi cravată neagră, era trecut bine de cincizeci de ani şi avea burtă şi chelie. Mă privea cu ochi luminoşi şi cunoscători evaluându-mi vârsta (treizeci şi unu), înălţimea (cinci picioare[1] şi zece ţoli[2]), hainele (costum gri, obişnuit) şi, probabil, venitul. Avea aspectul omului obişnuit să facă estimări rapide şi care nu se încrede decât în propriile constatări şi nu în spusele altora.

— Jocheu, a zis el cu o voce care-i trăda studiile la Eton. Deci puternic şi brav.

Era ironic, ceea ce nu m-a deranjat. Am zâmbit uşor, parcurgând mental diverse profesii posibile şi m-am lansat cu o supoziţie:

— Avocat? am sugerat eu. Perspicace?

A râs şi s-a desprins de lângă perete.

— Gerald Greening, a spus el înclinând din cap. Avocat. O să fiţi aşa de drăguţ şi să asistaţi ca martor la semnarea unor documente?

Am fost de acord, bineînţeles, reflectând că n-aş fi crezut că prinţesa o să-mi ceară să aştept atât de mult doar

[1] 1 picior = 30,479 cm.

[2] 1 ţol = 2,54 cm.

pentru asta, dar n-am zis nimic. Gerald Greening a ridicat de pe măsuţa de cafea hârtiile prinse cu o clamă de mica planşetă de scris, a întors o filă şi i-a dat stiloul lui Roland de Brescou ca să semneze pe pagina a doua.

Cu o înfloriturăă tremurată bătrânul şi-a scris numele lângă un sigiliu roşu, rotund.

— Acum dumneata, domnule Fielding.

Mi-au fost înmânate hârtiile şi stiloul şi am semnat acolo unde mi-a cerut, sprijinind mica planşetă pe braţul stâng.

Am observat că documentul de numai două pagini nu era bătut la maşină, ci redactat de mână, în cerneală neagră, cu o caligrafie îngrijită. Numele meu şi al lui Roland de Brescou erau amândouă scrise cu aceeaşi cerneală neagră. Când Gerald Greening şi-a adăugat adresa şi ocupaţia sub propria-i semnătură din josul paginii, caligrafia sa era identică cu cea a textului.

Deci totul se făcuse în mare grabă. Mâine s-ar fi putut să fie prea târziu.

— Nu este necesar ca dumneata să cunoşti ce conţine documentul pe care l-ai semnat, mi-a spus Greening cu nonşalanţă, dar prinţesa insistă să ştii.

— Ia loc, Kit, a zis prinţesa, o să dureze.

M-am aşezat într-unul din fotoliile de piele şi mi-am aruncat privirea spre Roland de Brescou care se uita plin de îndoială de parcă gândea că n-avea nici un rost să mi se spună. Mai mult ca sigur că are dreptate, am gândit în sinea mea, dar nu pot să neg că nu eram curios.

— Simplificând lucrurile, a spus domnul Greening continuând să stea în picioare, documentul stipulează că, indiferent de orice alte aranjamente anterioare, domnul de Brescou nu mai poate lua nici o hotărâre în probleme de afaceri fără consimţământul şi semnăturile prinţesei Casilia, prinţului Litsi - i se trecuse cel puţin jumătate din tot numele - şi domnişoarei Danielle de Brescou, semnături ce

vor fi date în prezenţa unor martori.

Am ascultat perplex. Dacă nu era nimic în neregulă cu facultăţile mentale ale lui Roland de Brescou, atunci de ce graba ca ei să semneze declinarea autorităţii?

— Aceasta este o măsură interimară, a continuat Gerald Greening. O măsură de precauţie, s-ar putea spune, ca să oprim apele în timp ce construim barajul.

Părea încântat de comparaţie şi am avut impresia că o mai folosise şi înainte.

— Şi, ăă... valul constă în ceva anume? am întrebat eu.

Bineînţeles că aşa trebuia să fie, din moment ce o tulburase atât de mult pe prinţesă.

Gerald Greening a făcut un tur în jurul camerei, cu mâinile la spate. O minte neobosită şi un trup în perpetuă mişcare, am gândit în sinea mea şi am ascultat amănunte despre familia de Brescou pe care, altfel, nici prinţesa, nici soţul ei nu mi le-ar fi povestit ei înşişi niciodată.

— Trebuie să ţii cont, spunea Greening căutând să mă facă să înţeleg, că domnul de Brescou aparţine unei alte societăţi, de dinainte de revoluţie. Face parte dintr-o familie aristocrată, chiar dacă el însuşi nu poartă nici un titlu. Este esenţial să-ţi dai seama că pentru el personal onoarea familiei are o importanţă supremă.

— Da, am spus. Înţeleg acest lucru.

— Familia lui Kit însuşi, a intervenit prinţesa cu blândeţe, are în urma ei o tradiţie de secole.

Gerald Greening a părut uşor uimit şi m-am gândit amuzat că secolele de mândrie şi ură ale familiei Fielding nu erau exact ceea ce avea el în minte. Totuşi, şi-a remodelat imaginea ce şi-o formase despre mine spre a-mi include strămoşii şi şi-a continuat povestea:

— Pe la mijlocul secolului al XIX-lea, a spus el, străbunicul domnului de Brescou a avut şansa să participe la construirea de poduri şi canale şi, ca atare, aproape fără intenţie, a întemeiat una din cele mai mari societăţi de

construcţii din Franţa. El personal n-a lucrat niciodată în ea - era moşier - dar afacerile au prosperat imens adaptându-se cu o vigoare neobişnuită vremurilor. La începutul secolului al XX-lea bunicul domnului de Brescou a fost de acord să-şi unească afacerile cu o altă societate de construcţii profilată pe şosele, nu pe canale. Epoca construirii de mari canale se încheia, automobilul abia apăruse şi era nevoie de drumuri mai bune. Bunicului domnului de Brescou îi reveneau cincizeci la sută din societatea nou creată, aranjament care nu dădea nici unuia din parteneri control deplin.

Un licăr de nemulţumire s-a văzut în ochii lui Gerald Greening în timp ce mergea cu paşi rari în jurul scaunelor.

— Tatăl domnului de Brescou a căzut în cel de al II-lea Război Mondial fără să apuce să moştenească ceva. Domnul de Brescou a devenit moştenitor când bunicul său a murit la vârsta de nouăzeci de ani, după cel de al II-lea Război Mondial. Mă urmăreşti?

— Da, am spus.

— Bine. A continuat să meargă cu paşi rari depănându-şi povestea cu luciditate, aproape ca şi cum ar fi expus faptele în faţa unui juriu destul de ursuz. Firma care a fuzionat cu cea a bunicului domnului de Brescou era condusă de un bărbat cu numele de Henri Nanterre, care, de asemenea, era de origine aristocrată şi de o înaltă ţinută morală. Cei doi bărbaţi se plăceau reciproc, aveau încredere unul în celălalt şi au căzut de acord ca firma lor reunită să fie condusă după cele mai înalte principii. Au instalat în posturi de răspundere persoane care se bucurau de o bună reputaţie, uşurându-şi astfel munca şi ă, ă... şi-au sporit averile.

— Mda, am spus.

— Înainte şi în timpul celui de al II-lea Război Mondial firma a intrat in recesiune reducându-se la un sfert din volumul iniţial, dar a rămas destul de solidă ca să se

revitalizeze în anii cincizeci, în ciuda morţii prietenilor care fuseseră iniţial în posturi de conducere. Domnul de Brescou a rămas în termeni buni cu moştenitorul Nanterre - Louis - şi tradiţia de a folosi cei mai buni directori a continuat. Şi cu asta ajungem la vremuri apropiate nouă. Acum trei ani de zile, când Louis de Nanterre a murit, şi-a lăsat partea sa de cincizeci la sută unicului său fiu, Henri. Henri Nanterre are treizeci şi şapte de ani, este un antreprenor capabil, plin de energie, priceput în afaceri. Profiturile firmei cresc an de an.

Atât prinţesa cât şi soţul ei au ascultat posomorâţi acest lung recital care-mi părea a fi povestea unui succes de mari proporţii.

— Henri Nanterre, a explicat Greening cu grijă, aparţine lumii moderne. Sau, cu alte cuvinte, vechile valori înseamnă foarte puţin pentru el.

— N-are nici o onoare, a intervenit Roland de Brescou cu dispreţ. Îşi face numele de râs.

Am întrebat-o tărăgănat pe prinţesă:

— Cum arată?

— L-ai văzut, a răspuns ea simplu. În loja mea.

CAPITOLUL 3

A urmat o scurtă tăcere, apoi prinţesa i s-a adresat lui Greening:

— Te rog, continuă, Gerald. Spune-i lui Kit ce... ce vrea ticălosul acela şi ce a fost capabil să-mi debiteze.

Roland de Brescou a intervenit înainte ca el să înceapă să vorbească şi, întorcându-şi scaunul cu rotile ca să fie cu faţa spre mine, a zis:

— Am să-i spun eu. O să-ţi povestesc eu. Eu, personal, n-am vrut să te amestec în treburile noastre, dar soţia mea este de altă părere... A făcut un gest vag cu mâna firavă în semn de afecţiune faţă de prinţesă... Şi, dat fiind faptul că urmează să te căsătoreşti cu Danielle, ei bine, poate... Dar am să ţi-o spun eu însumi.

Vocea îi era tărăgănată, dar mai puternică, şocul începând să dispară, mânia luându-i pesemne locul.

— După cum ştii, a continuat el, eu mă aflu în această stare de multă vreme... A făcut un gest spre trupul său fără alte comentarii. De asemenea, locuim în Londra de mult timp. Departe de afaceri, deci, mă înţelegi, da?

Am dat din cap.

— Louis Nanterre obişnuia să se ducă acolo destul de des, să se consulte cu consiliul de administraţie. Discutam frecvent la telefon şi el îmi spunea tot ce se întâmpla... Luam împreună hotărâri dacă era cazul să ne îndreptăm în alte direcţii. Eu şi el, de exemplu, am pus pe picioare o fabrică de materiale plastice, deci nici metal, nici beton.

Lucruri precum conducte masive de canalizare care să nu plesnească sub şosele şi nici să nu se corodeze. Înţelegi? Am început să producem materiale plastice noi, foarte rezistente.

A făcut o pauză mai mult ca să-şi tragă respiraţia, se i pare, decât din cauza a ceea ce avea de spus. Prinţesa, Greening şi cu mine am aşteptat să-şi ducă mai departe firul gândurilor.

— Louis, a spus el în cele din urmă, obişnuia să vină la Londra, în această casă, de două ori pe an, cu jurişţii şi cu contabilii - era prezent şi Gerald - şi analizam ce se realizase, se citeau rapoartele şi sugestiile venite din partea consiliului de administraţie, după care luam hotărâri. A oftat cu amărăciune. Apoi Louis a murit şi eu l-am rugat pe Henri să vină aici la întâlniri, dar a refuzat.

— A refuzat? am repetat eu.

— Absolut. Şi, apoi, dintr-odată n-am mai ştiut ce se întâmplă şi l-am trimis acolo pe Gerald, am scris contabililor...

— Henri concediase contabilii, a spus Gerald Greening succint în pauza care a urmat, şi angajase alţii aleşi de el. Se debarasase de jumătate din consiliul de administraţie preluând el însuşi conducerea şi orientase producţia în direcţii despre care domnul de Brescou nu ştia nimic.

— Lucruri total inadmisibile, a spus Roland de Brescou.

— Şi azi? am întrebat eu. Ce-a spus astăzi la Newbury?

— Ce îndrăzneală, să se ducă la soţia mea! Tremura de furie. S-o ameninţe! Este... este dezgustător!

Se pare că nu existau cuvinte destul de puternice, care să-i exprime adecvat sentimentele.

— I-a spus prinţesei Casilia, a intervenit prompt Gerald Greening că are nevoie de semnătura soţului ei pe un document pe care domnul de Brescou nu vrea să-l semneze, iar ea urma să-l determine s-o facă.

— Ce document? am întrebat eu plat.

Nici unul dintre ei, se pare, că nu se grăbea să răspundă şi, în cele din urmă, Gerald Greening a înălţat din umeri şi a spus:

— Un formular emis de guvernul francez care reprezintă o cerere preliminară pentru obţinerea autorizaţiei de fabricare şi export de arme.

— Arme? am întrebat eu surprins. Ce fel de arme?

— Arme de foc pentru omorârea oamenilor. Arme mici făcute din material plastic.

— El mi-a spus, a intervenit prinţesa ai cărei ochi se adânciseră în orbite, că ar fi simplu să se folosească la fabricarea armelor materialele plastice care sunt foarte rezistente. A zis că s-ar putea face din material plastic multe pistoale şi mitraliere moderne. Ar fi mai ieftine şi mai uşoare, a spus el. Producţia ar fi simplă şi profitabilă din momentul în care a căpătat licenţa. Şi a mai zis că o va obţine în mod categoric pentru că a făcut toate demersurile necesare. Dificultăţile întâmpinate au fost minore, pentru că firma Brescou - Nanterre are o reputaţie atât de bună şi este respectată, aşa că n-ar mai avea nevoie decât de acordul soţului meu.

S-a oprit copleşită de aceeaşi tristeţe care se putea citi în egală măsură şi pe chipul soţului ei.

— Arme! a exclamat el. N-am să semnez niciodată. Este dezonorant, înţelegi, să faci în zilele noastre comerţ cu arme! Este de neconceput! În Europa de azi aceasta nu este o afacere care să se bucure de o reputaţie bună. În special când este vorba de arme din material plastic care pot fi trecute prin aeroporturi fără a fi depistate. Bineînţeles, ştiu că materialele noastre plastice ar fi foarte potrivite, dar niciodată, absolut niciodată n-o să se întâmple ca numele meu să fie folosit pentru vânzarea de arme care ar putea să-şi găsească drumul spre terorişti. Categoric, aşa ceva este de neconceput!

Am văzut pe chipul lui că, într-adevăr, aşa era.

— Unul din managerii noştri mai vechi mi-a telefonat acum o lună să mă întrebe dacă chiar voiam să fabricăm arme, a continuat el furios. Nu auzisem până atunci nimic despre asta. Nimic! Apoi Henri Nanterre a trimis o scrisoare prin care îmi cerea în mod oficial consimţământul. I-am răspuns că n-am să i-l dau niciodată şi mă aşteptam ca toată problema să se încheie aici. Sub nici o formă nu se poate trece la fabricarea armelor fără consimţământul meu. Dar să-mi ameninţe soţia!

— Ce fel de ameninţări? am întrebat.

— Henri Nanterre mi-a zis, a răspuns prinţesa cu o voce slabă, că este sigur că am să-l conving pe soţul meu să semneze, pentru că n-o să vreau să se întâmple vreun accident cuiva la care ţin... sau vreunuia din oamenii care sunt în serviciul nostru.

Nu era de mirare că acestea o răvăşiseră, mi-am zis în gând. Arme, ameninţări cu violenţă, perspectiva dezonoarei; totul se afla la antipodul existenţei sale respectabile, sigure şi ferite de vâltorile lumii. Henri Nanterre, cu chipul lui dur şi voce autoritară, pesemne că o bătea la cap de cel puţin o oră când am ajuns eu în lojă.

— Ce s-a întâmplat cu prietenii dumneavoastră de la Newbury? am întrebat-o. Cei din loja dumneavoastră?

— El le-a spus să plece, a răspuns ea obosită. Le-a zis că trebuie să vorbească cu mine urgent, iar ei să nu se mai întoarcă.

— Şi ei au plecat.

— Da.

Ei bine... şi eu însumi făcusem la fel.

— Eu n-am ştiut cine este, a continuat prinţesa. Habar n-aveam ce este cu el. A intrat ca o vijelie şi i-a trimis pe toţi afară şi nici n-a vrut să audă întrebările mele. Eu... A înălţat din umeri... Eu niciodată n-am fost pusă într-o asemenea situaţie.

Henri Nanterre, el însuşi arăta în bună măsură ca un

terorist, mi-am zis în sinea mea. În orice caz, avea o comportare de terorist: voce puternică, acţiuni de forţă şi ameninţări.

— Ce i-aţi spus? am întrebat-o, pentru că, dacă putea cineva să domolească un terorist prin cuvinte, cu siguranţă, prinţesa izbutea s-o facă.

— Nu ştiu. El nu asculta. Pur şi simplu, vorbea acoperind tot ce încercam eu să-i spun, până ce, în cele din urmă, nu i-am mai zis nimic. N-avea rost. Când am încercat să mă ridic, m-a împins jos. Când vorbeam, el urla şi mai tare. Turuia întruna, spunând mereu aceleaşi lucruri, iar şi iar... Când ai intrat în lojă eu eram complet năucă.

— Trebuia să fi rămas.

— Nu... ai făcut mult mai bine că ai plecat.

S-a uitat la mine calm. Poate că ar fi trebuit, pur şi simplu, să mă lupt cu el, mi-am zis în sinea mea, dar probabil că aş fi pierdut şi, cu siguranţă, asta n-ar fi fost de nici un folos nimănui. În orice caz, am procedat prost că n-am rămas.

Gerald Greening şi-a dres glasul, a pus pe masa de alături hârtiile prinse cu clamă de mica planşetă de scris şi a revenit lângă perete, în spatele meu, unde a continuat să se mişte de pe un picior pe celălalt.

— Prinţesa Casilia mi-a povestit, a spus el zornăind nişte monede în buzunar, că în noiembrie trecut jocheul ei le-a venit de hac la doi magnaţi corupţi din lumea presei, precum şi unui ticălos ce a făcut averi împingându-i pe alţii la faliment.

Mi-am întors capul şi, pentru o fracţiune de secundă, i-am întâlnit privirea care exprima totală neîncredere. Este o persoană derutantă, mi-am zis. Nu la asta m-aş fi aşteptat de la un om al legii.

— Lucrurile, oarecum, au mers de la sine, am spus pe un ton neutru.

— Ei te mai urmăresc şi acum să-ţi plătească poliţele?

Era o tentă ironică în vocea sa, ca şi cum nimeni n-ar putea lua în serios povestea prinţesei.

— Din câte ştiu, doar cel cu averea făcută pe seama falimentelor puse de el însuşi la cale.

— Maynard Allardeck?

— Aţi auzit de el?

— L-am cunoscut, a spus Greening cu un uşor zâmbet de triumf. Un bărbat serios, încântător, aş zice. Nicidecum un escroc.

N-am făcut nici un comentariu. Evitam să vorbesc despre Maynard ori de câte ori era posibil pentru că nu voiam câtuşi de puţin ca lucrurile defăimătoare pe care le-aş fi putut spune să ajungă la urechile lui de cârcotaş.

— În orice caz, a continuat Greening cu ironie vădită în voce, prinţesa Casilia ar dori acum să alergi în galop şi să încerci să-l scapi pe domnul de Brescou de odiosul Nanterre.

— Nu, nu, a protestat prinţesa înălţându-şi capul. Gerald, n-am spus eu aşa ceva.

M-am ridicat încet în picioare şi m-am întors ca să-l privesc pe Greening direct în faţă şi nu ştiu ce a văzut el exact, dar a încetat să se mai balanseze de pe un picior pe celălalt, şi-a scos mâinile din buzunar şi a declarat brusc pe cu totul alt ton:

— Nu asta a spus, dar, fără îndoială asta doreşte. Şi trebuie să recunosc că până în acest moment am considerat că este un fel de glumă. M-a privit încurcat. Ascultă, dragul meu, poate că m-am înşelat.

— Kit, a intervenit prinţesa din spatele meu, te rog, ia loc. Categoric n-am cerut asta. Mă întrebam doar... O, te rog, ia loc.

M-am aşezat şi m-am aplecat în faţă spre ea, privindu-i ochii neliniştiţi.

— Aceasta este ceea ce doriţi, am spus cu solicitudine. Asta trebuie să fie. Voi face tot ce pot ca să vă ajut. Dar eu

sunt totuşi... un jocheu.

— Eşti un Fielding, a răspuns ea pe neaşteptate. Acest lucru l-a înţeles adineaori Gerald. Ai acel ceva... de care Bobby zicea că tu nu-ţi dai seama... S-a oprit, oarecum confuză. În împrejurări normale niciodată prinţesa nu mi-a vorbit în acest fel. Voiam să te rog, a continuat ea cu o stăpânire de sine ce devenea tot mai vizibilă, să faci tot posibilul ca să previi orice fel de „accidente". Să te gândeşti la ce s-ar putea întâmpla, să ne avertizezi, să ne dai un sfat. Avem nevoie de cineva ca tine, de cineva a cărui minte să poată prefigura...

S-a oprit. Ştiam exact ce voia să spună, dar am zis:

— V-aţi gândit să anunţaţi poliţia?

A încuviinţat în tăcere printr-o înclinare a capului şi, din spatele meu, Gerald a spus:

— Le-am telefonat imediat după ce prinţesa mi-a povestit ce s-a întâmplat. Mi-au răspuns că şi-au notat ce le-am zis.

— N-au întreprins nici o acţiune? am sugerat eu.

— Au spus că sunt supraaglomeraţi cu delicte care deja s-au comis, dar au pus această casă sub supraveghere.

— Şi aţi discutat, bineînţeles, cu cineva din factorii de răspundere, nu?

— Atât cât i-am putut găsi în seara asta.

Este imposibil, am gândit în sinea mea, să păzeşti pe cineva în permanenţă ca să nu fie asasinat, dar mă îndoiam că Henri Nanterre avea de gând să meargă atât de departe. Era mult mai probabil că s-a gândit că ar putea să sperie cu destulă uşurinţă un bătrân paralizat şi o femeie lipsită de simţ practic, numai că el a subestimat atât curajul prinţesei cât şi onoarea inflexibilă a soţului ei. Pentru un om lipsit de scrupule, opoziţia morală la care se aştepta putea să-i pară o încăpăţânare temporară uşor de înlăturat, dar nicidecum o barieră de netrecut.

Mă îndoiam că punea, într-adevăr, la cale accidente; se aştepta ca ameninţările să fie suficiente. Mă întrebam cât de curând avea să afle că nu erau?

M-am adresat prinţesei:

— V-a fixat Nanterre o anume perioadă de timp? V-a spus când şi unde urma ca domnul de Brescou să semneze hârtia?

— N-am s-o semnez, a intervenit Roland de Brescou.

— Nu, domnule, dar Henri Nanterre nu ştie încă.

— A zis că va trebui ca un notar să fie martor când semnează soţul meu, a răspuns prinţesa cu o voce slabă. A spus că avea să aranjeze el asta şi o să ne anunţe când.

— Un notar? Un jurist francez?

— Nu ştiu. El le-a vorbit prietenilor mei în engleză, dar, după ce ei au plecat, a început să turuie în franceză şi eu i-am spus să vorbească în engleză. Eu ştiu franceza, bineînţeles, dar prefer engleza, care este ca o a doua limbă pentru mine, după cum ştiţi.

Am dat din cap. Danielle îmi spusese că nici prinţesa, nici soţul ei nu vorbeau acasă în limba maternă a celuilalt, amândoi considerau engleza ca limba lor de bază şi din această cauză aleseseră să locuiască în Anglia.

— Ce presupuneţi că va face Nanterre când va afla că cererea trebuie să fie semnată de patru persoane, nu numai de domnul de Brescou? l-am întrebat pe Greening.

S-a uitat la mine fix, având străluciri în priviri. Are lentile de contact, am gândit în treacăt.

— Consecinţele sunt specialitatea dumitale, din câte înţeleg, a răspuns el.

— Depinde de cât este el de bogat, de lacom, de însetat de putere, de tenace şi de criminal, am răspuns eu.

— O, dragă, ce oribile sunt toate acestea, a spus prinţesa cu o voce anemică.

Eram de acord cu ea. Cel puţin în aceeaşi măsură ca şi ea aş fi preferat să fiu pe o pistă, în bătaia vântului, unde

ticăloşii aveau patru picioare şi o zăbală.

— Există o cale simplă ca să vă ţineţi familia în siguranţă şi să vă păstraţi numele nepătat.

— Continuă, a spus domnul de Brescou. Cum?

— Schimbaţi numele societăţii şi vindeţi partea dumneavoastră.

El a clipit. Prinţesa şi-a dus mâna la gură şi eu n-am putut să văd reacţia lui Greening care se afla în spatele meu.

— Din păcate, a spus în cele din urmă Roland de Brescou, nu pot s-o fac fără consimţământul lui Henri Nanterre. Aşa a fost stabilit acordul iniţial. A făcut o pauză. Este posibil, bineînţeles, ca el să se învoiască cu asemenea schimbări dacă ar putea să formeze un consorţiu care să preia totul, avându-l pe el în frunte cu o majoritate de voturi. Atunci ar putea să fabrice arme dacă doreşte.

— Pare o soluţie acceptabilă, a spus Gerald Greening din spatele meu fără părtinire. Aţi ieşi din încurcătură. Aţi transforma totul în capital. Da... cu siguranţă, propunerea trebuie luată în consideraţie.

Roland de Brescou îmi studia faţa.

— Spune-mi, a zis el, tu personal ai urma această cale?

Aş urma-o oare? m-am întrebat în sinea mea. Aş urma-o dacă aş fi bătrân şi paralizat? Aş urma-o dacă aş şti că rezultatul ar fi o grămadă de noi arme într-o lume care deja se scaldă în ele? Dacă aş şti că mă îndepărtez de principiile mele de viaţă? Dacă nu mi-ar fi indiferentă siguranţa familiei mele.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

A schiţat un zâmbet şi şi-a întors capul spre prinţesă.

— Şi tu, draga mea, tu ai proceda aşa?

Ea n-a mai apucat să răspundă fiind întreruptă de bâzâitul interfonului recent instalat în casă şi care scutea pe toată lumea de multe drumuri de făcut. Prinţesa a ridicat receptorul, a apăsat un buton şi a spus:

— Da. A ascultat, apoi a zis: Numai o clipă. Şi-a ridicat privirile spre soţul ei şi l-a întrebat: Aştepţi oaspeţi? Dawnson zice că au venit doi domni care spun că au fixată o întâlnire. I-a condus în bibliotecă.

Roland de Brescou şi-a clătinat capul plin de îndoieli şi chiar atunci s-a auzit un pocnet în telefon.

— Poftim? a spus prinţesa ducându-şi iar receptorul la ureche. Ce-ai spus, Dawson? A ascultat, dar se pare că nu se mai auzea nimic. A plecat, a zis ea nedumerită. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Mă duc să văd, dacă doriţi, am spus eu.

— Da, Kit, te rog du-te.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre uşă, dar nici n-am apucat s-o ating când s-a deschis brusc şi şi-au făcut apariţia doi bărbaţi care au păşit cu aplomb înăuntru. Unul era fără nici un dubiu Henri Nanterre; la un pas în urma lui venea un tânăr cu o faţă uscăţivă şi palidă, îmbrăcat într-un costum negru şi strâmt şi cu o servietă în mână.

Dawson a venit alergând în urma lor, abia respirând, cu gura deschisă de groază pentru modul neprotocolar în care i-au fost încălcate atribuţiile.

— Doamnă, a spus el neajutorat, pur şi simplu au trecut val-vârtej pe lângă mine...

Henri Nanterre a trântit cu brutalitate uşa acoperindu-i explicaţiile şi s-a trezit într-o cameră plină de lume. A părut deconcertat când l-a văzut pe Gerald Greening, mi-a aruncat apoi şi mie o privire şfichiuitoare amintindu-şi că mă văzuse înainte, dar fără să-l încânte acest lucru. Mi-am dat seama că se aşteptase să-i găsească doar pe prinţesă şi soţul ei, socotind că îi timorase pe amândoi în suficientă măsură pentru a-şi atinge scopul.

Nasu-i coroiat părea mai estompat aşa cum se proiecta pe pereţii de culoare nu foarte deschisă, iar agresiunea nu-i mai era atât de concentrată cum fusese în loja cu mult mai mică, totuşi, forţa se menţinea atât în vocea ridicată, cât şi

în respingerea totală a unui comportament civilizat care-i lipsea probabil dintotdeauna.

A pocnit din degete spre campionul său, care a scos din servietă o coală de hârtie de culoare bej şi i-a dat-o, apoi i-a spus ceva destul de lung şi vizibil neplăcut lui Roland de Brescou în franceză. Ţinta atacurilor sale s-a tras spre spate în scaunul cu rotile, parcă spre a se retrage din faţa a ceva dezagreabil şi, în prima pauză ivită, i-a spus cu sete:

— Vorbeşte în engleză.

Henri Nanterre a fluturat hârtia şi a dat drumul unei alte avalanşe în franceză trecând peste orice încercare a domnului Brescou de a-l întrerupe. Prinţesa a făcut un gest neajutorat spre mine arătându-mi că asta era exact ce i se întâmplase şi ei.

— Nanterre! a intervenit autoritar Gerald Greening profitând de un respiro din tirada acestuia, pentru că de o pauză nici măcar nu putea fi vorba.

Eu m-am reîntors la fotoliul pe care-l ocupasem înainte, m-am aşezat în el punându-mi picior peste picior şi am început să-mi balansez unul din ele. Aceasta l-a iritat pe Nanterre făcându-l să se oprească şi să-mi spună ceva care trebuie să fi fost: *„Et qui êtes vous?”*[1] deşi nu sunt sigur. Bruma de franceză pe care o ştiam fusese învăţată pe hipodromurile din Auteuil şi Cagnes-sur-Mer şi consta în principal din cuvinte ca: *haies* (garduri), *courants* (alergători) şi *piste* (pistă).

Priveam calm spre Nanterre şi am continuat să-mi balansez piciorul.

Greening a profitat de scurta pauză ca să spună destul de tranşant:

— Domnul de Brescou nu mai are nici o autoritate de acum înainte ca să semneze vreo hârtie sau orice alt document.

[1] Şi tu cine eşti? (fr.)

— Nu fi ridicol, a spus Nanterre, vorbind în cele din urmă în engleză, limbă pe care, ca toţi oamenii de afaceri francezi, s-a dovedit a o stăpâni perfect. Are mult prea multă autoritate. El nu este în contact cu lumea modernă şi atitudinea lui obstructivă trebuie să înceteze. Eu îi cer să ia o hotărâre care va da un nou impuls şi va aduce prosperitate unei firme care îmbătrâneşte şi suferă de metode învechite. Vremurile construirii de drumuri s-au terminat. Trebuie să căutăm noi pieţe de desfacere. Eu am găsit o asemenea piaţă care se potriveşte perfect pentru materialele plastice pe care le fabricăm noi şi nici o prejudecată stupidă şi perimată n-o să-mi stea în cale.

— Domnul de Brescou nu mai are autoritatea de a lua singur decizii, a spus Greening. Alţi patru oameni, în afară de el, trebuie să-şi pună semnăturile pe orice modificare legată de profilul şi orientarea firmei.

— Asta, categoric, nu este adevărat, a spus Nanterre cu tărie. De Brescou are putere totală de decizie.

— Nu mai are. A semnat în acest sens.

Nanterre părea derutat şi începuse să reflecteze la piedicile pe care Greening ar putea, de fapt, să le pună, când acesta a făcut greşeala stupidă să tragă cu coada ochiului spre hârtiile de pe masă. Cum poate fi cineva atât de prost, mi-am zis în sinea mea şi l-am detestat în momentul în care Nanterre i-a urmărit direcţia privirii şi s-a mişcat cu viteza fulgerului până la masă ajungând acolo primul.

— Lasă-le jos, a spus Greening furios, dar Nanterre deja răsfoia paginile şi i le-a întins rapid palidului său acolit.

— Asta sunt legale? a întrebat el.

Gerald Greening a făcut câţiva paşi ca să-şi recapete documentele în timp ce francezul ce nu ne fusese prezentat se tot trăgea înapoi parcurgând hârtiile pe care le ţinea astfel ca să nu-i poată fi luate.

— *Oui,* a spus el în cele din urmă. Da, sunt legale.

— În acest caz... Nanterre i-a smuls foile din mână şi le-a rupt bucăţi şi bucăţele. Documentul nu mai există.

— Bineînţeles că există, i-am spus eu. Chiar făcut bucăţi, există. A fost semnat de faţă cu martori. Intenţia rămâne un fapt şi actul poate fi scris din nou.

Nanterre m-a sfredelit cu privirea.

— Tu cine eşti? m-a întrebat el.

— Un prieten.

— Încetează să-ţi tot bâţâi piciorul ăla.

Am continuat să mi-l balansez.

— De ce nu vrei să înţelegi că domnul de Brescou nu va accepta niciodată ca societatea lui să vândă arme? l-am întrebat. Dacă dumneata asta doreşti, de ce nu eşti de acord ca firma existentă să fie dizolvată şi cu partea dumitale să o porneşti pe un drum propriu?

Se uita la mine printre gene, toţi din cameră aşteptându-i răspunsul. Când l-a dat, l-a spus în silă, dar se vedea clar că nu minţea. Veştile erau proaste şi pentru Roland de Brescou.

— Mi s-a spus, a vorbit cu mânie Nanterre, că mi se va acorda licenţa numai dacă o va cere de Brescou personal. Mi s-a precizat că este esenţial să avem ca garanţie numele său.

Atunci mi-a venit ideea că cineva din culisele franceze probabil că nu voia ca Nanterre să fabrice arme şi, ca atare, îşi luase măsuri subtile spre a-l opri, evitând un refuz net, care, din punct de vedere politic, poate că n-ar fi picat tocmai bine. Punând o condiţie care nu va fi îndeplinită însemna să lase eşecul planurilor lui Nanterre să apară ca datorându-se absolut numai lui de Brescou.

— Aşa că, a continuat Nanterre ameninţător, de Brescou va trebui să semneze. Cu voie sau fără de voie. S-a uitat la paginile rupte pe care încă le mai ţinea în mână şi i le-a dat însoţitorului său. Du-te şi vezi unde e baia, i-a spus el. Descotoroseşte-te de hârtiile astea. Apoi întoarce-te.

Tânărul cu figură palidă a dat din cap şi a plecat. Gerald Greening a început să facă tot felul de proteste care n-au avut nici un efect asupra lui Nanterre. Acesta părea bântuit de gânduri care nu-l încântau deloc şi l-a întrerupt pe Greening spunându-i pe un ton ridicat:

— Cine sunt oamenii care au semnat hârtia?

Greening, dând pentru prima oară după atâta vreme dovada înţelepciunii unui om al legii, a spus că habar nu avea.

— Unde sunt respectivii? l-a întrebat Nanterre pe Roland de Brescou.

A primit drept răspuns o ridicare galică din umeri.

A pus întrebarea cu aceleaşi strigăte prinţesei, care a clătinat tăcută din cap, apoi mi-a pus-o şi mie cu acelaşi rezultat.

— Unde sunt?

Cred că aceştia ascultau acordurile armonioase din Chopin şi mă întrebam dacă măcar ştiau despre existenţa documentului în speţă.

— Cum îi cheamă? a întrebat Nanterre.

N-a răspuns nimeni. S-a dus la uşă şi a strigat tare pe hol:

— Valery! Vino aici imediat, Valery! Vino odată!

Tânărul Valery a apărut în grabă şi cu mâinile goale.

— S-a terminat cu documentul, l-a asigurat el. Totul s-a dus pe canal în jos.

— Ai citit semnăturile de pe el, da? l-a întrebat Nanterre. Îţi aminteşti numele acelea?

Valery a înghiţit în sec.

— Eu nu ... L-a străbătut un fior. Nu le-am dat atenţie. Ă - ă ... primul era al prinţesei Casilia...

— Şi celelalte?

Valery şi-a clătinat capul, ochii mai-mai să-i iasă din orbite. Şi el, ca şi Nanterre, vedea prea târziu că aruncaseră nişte informaţii care le-ar fi putut fi utile. Şi că n-aveau cum

să facă presiuni asupra unor oameni a căror identitate n-o cunoşteau. Nu ştiau pe cine să mituiască sau să ia cu binişorul.

Nanterre şi-a concretizat frustrarea devenind şi mai agresiv, vârându-i din nou sub ochi lui Roland de Brescou formularul şi cerându-i să-l semneze.

Domnul de Brescou nici măcar nu s-a deranjat să dea din cap. Nanterre n-are şanse, mi-am zis în sinea mea şi în curând o să se retragă. Dar m-am înşelat.

I-a întins formularul lui Valery, şi-a băgat mâna dreaptă sub haină şi, dintr-un loc ascuns a scos un pistol negru. Cu un pas de felină a ajuns lângă prinţesă, i-a lipit ţeava de tâmplă, rămânând în spatele ei şi ţinându-i strâns capul cu mâna stângă, de sub bărbie.

— Acum, a spus el cu asprime către de Brescou, semnează formularul.

CAPITOLUL 4

Într-o atmosferă electrizată, am spus simplu:

— Nu fi ridicol.

— Termină cu bâţâitul acelui picior, mi-a zis Nanterre furios.

Am încetat să-l mai balansez. Era timp pentru toate.

— Dacă o împuşti pe prinţesa Casilia, am spus calm, domnul de Brescou n-o să-ţi semneze declaraţia.

Prinţesa stătea cu ochii închişi, iar Roland de Brescou părea fragil şi pe punctul de a leşina. Valery rămăsese cu ochii căscaţi, gata să-i iasă din orbite, iar Gerald Greening pe undeva, în spatele meu spunea în şoaptă, fără să-şi creadă ochilor ceea ce vedea: „O, Doamne, Dumnezeule!”

Am spus cu gura uscată:

— Dacă o împuşti pe prinţesa Casilia, noi toţi suntem martori. Va trebui să ne omori pe toţi, inclusiv pe Valery.

Valery a scos un geamăt.

— Domnul de Brescou n-o să semneze declaraţia, am continuat eu. Vei sfârşi la închisoare, pe viaţă. Şi cu ce te-ai ales?

Se holba spre mine cu ochii-i negri, febrili, ţinând cu străşnicie capul prinţesei.

După o pauză care parcă a durat milenii a scuturat capul prinţesei şi i-a dat drumul.

— N-are gloanţe, a spus el.

A vârât pistolul înapoi în toc şi şi-a lăsat dinadins jacheta descheiată. M-a sfredelit cu privirea ca şi cum ar fi

vrut să-şi întipărească chipul meu în memorie pentru totdeauna şi, fără nici un alt cuvânt, a ieşit din cameră.

Valery şi-a închis ochii, i-a deschis apoi pe jumătate, şi-a vârât capul între umeri şi a şters-o pe urmele stăpânului său arătând de parcă ar fi vrut să se afle oriunde în altă parte, numai aici nu.

Prinţesa, cu un oftat de mare amărăciune s-a lăsat în genunchi lângă scaunul cu rotile, şi-a îmbrăţişat soţul sprijinindu-şi faţa de gâtul lui, păru-i negru, strălucitor profilându-i-se pe obrazul lui palid. El şi-a ridicat mâna firavă, i-a mângâiat capul şi s-a uitat la mine cu ochii trişti.

— Aş fi semnat, a spus el.

— Ştiu.

Eu însumi mă simţeam rău şi îmi puteam imagina cu prisosinţă prin ce trecuseră ei. Prinţesa tremura vizibil şi cred că abia îşi stăpânea plânsul.

M-am ridicat.

— Am să aştept jos, am spus eu.

El a înclinat rapid din cap, iar eu am început să mă retrag pe urmele lui Nanterre aruncându-mi privirea înapoi spre Gerald Greening. Paralizat, acesta m-a urmat închizând după el uşa şi am coborât în salon unde aşteptasem şi înainte.

— N-ai ştiut că pistolul nu era încărcat, nu-i aşa? m-a întrebat el răguşit.

— Nu.

— Ţi-ai asumat un risc teribil. S-a dus direct la tava cu băuturi, şi şi-a turnat brandy cu o mână care îi tremura. Vrei şi dumneata?

Am înclinat din cap şi m-am aşezat destul de fără vlagă pe una din canapelele cu huse de creton. Mi-a dat şi mie un pahar şi s-a prăbuşit şi el la fel de sfârşit într-un fotoliu.

— Niciodată nu mi-au plăcut armele, a spus el cu ochii duşi în orbite.

— Mă întreb dacă a avut de gând să-l folosească, am

zis eu. Nu cred, pentru că l-ar fi adus încărcat.

— Atunci de ce-l poartă cu el, la urma urmelor?

— Ar putea fi un prototip, nu credeţi? am sugerat eu. Pistolul său din plastic, modelul pe care să-l arate. Mă întreb cum l-a introdus în Anglia fără să fie detectat în aeroporturi. Ce credeţi? L-a adus demontat în bucăţi?

Greening a atacat cu sete paharul său de brandy, după care a spus:

— Când l-am întâlnit în Franţa, l-am considerat bombastic şi viclean. Însă ameninţările acelea... comportarea lui din seara asta...

— Nu viclean, ci dur, am spus eu.

Mi-a aruncat o privire.

— Crezi că va renunţa?

— Nanterre? Nu, mă tem că nu. Pesemne că şi-a dat seama că astăzi a fost foarte aproape de a obţine ceea ce voia. Aş zice că va încerca din nou. Într-un alt mod, probabil.

— Când dumneata n-o să te afli aici. A spus-o ca o afirmaţie sigură, toate îndoielile lui anterioare acum dispărute. Dacă nu va fi atent, mi-am zis în sinea mea, va ajunge să se convingă singur exact de contrariu. S-a uitat la ceas şi a oftat din străfunduri. I-am promis soţiei că am să întârzii foarte puţin. Şi uite cât de puţin a fost! Trebuia să ne întâlnim la un dineu. A făcut o pauză. Dacă am să plec, ai să mă scuzi, da?

— E-n ordine, am spus uşor surprins. Nu v-aţi gândit... ă-ă... să instalaţi baricadele?

I-a trebuit o clipă să-şi dea seama la ce mă refeream, după care a spus că-l va întreba pe domnul de Brescou ce doreşte.

— Ar putea fi apărat aşa cum aţi avut de gând, nu credeţi? am spus eu. Mai cu seamă că Nanterre nu ştie asupra cui să facă presiuni. Am tras cu coada ochiului spre broşura cu prelegeri despre marii maeştri, care încă zăcea

pe măsuţa de cafea. Danielle şi prinţul Litsi ştiu că s-a folosit numele lor?

A clătinat din cap.

— Prinţesa Casilia nu şi-a putut aminti hotelul. Dar asta nu afectează legalitatea documentului. Consimţământul lor în această fază nu este necesar.

S-au auzit câţiva paşi coborând scările, apoi uşa s-a deschis uşor şi a intrat prinţesa Casilia.

Amândoi ne-am ridicat în picioare. Dacă plânsese, nu se vedea nici o urmă pe chipul ei, deşi încă mai avea privirea goală şi paloarea oamenilor care au dat mâna cu moartea.

— Gerald, amândoi vrem să-ţi mulţumim că ai venit, a spus ea pe un ton ceva mai ridicat decât cel obişnuit. Ne pare rău că ţi-am stricat dineul.

— Prinţesă, a protestat el, timpul meu vă aparţine.

— Soţul meu te roagă, dacă ai putea, să revii mâine dimineaţă.

Greening a fost uşor încurcat, de parcă i-ar fi fost stricată partida de golf de sâmbătă, a întrebat dacă ora zece este convenabilă şi cu o vădită uşurare a plecat.

— Kit... Prinţesa s-a întors spre mine. Ai să rămâi la noi peste noapte? În caz că... doar în caz că...

— Da, am răspuns.

Şi-a închis ochii, apoi i-a deschis iar.

— A fost o zi atât de îngrozitoare. A făcut o pauză. Totul pare ireal.

— Pot să vă torn ceva de băut?

— Nu, Roagă-l pe Dawson să-ţi aducă să mănânci ceva. Spune-i că ai să dormi în camera de bambus.

Mi-a aruncat o privire lipsită de expresie, fiind mult prea obosită ca să mai poată fi stăpânită de vreo emoţie.

— Soţul meu vrea să te vadă mâine dimineaţă.

— Dar destul de devreme, am sugerat eu. Trebuie să fiu la Newbury pentru prima cursă.

— Dumnezeule, uitasem! Un licăr de interes i-a apărut în priviri. Nici măcar nu te-am întrebat ce-a făcut Cotopaxi.

— A ieşit al treilea. A alergat bine. Aveam senzaţia că asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Veţi vedea la video.

Asemeni multor proprietari ea cumpăra casete video cu majoritatea curselor în care alergau caii ei spre a-i privi şi a se bucura din nou, ori de câte ori avea plăcere, de performanţele lor.

— Da, aşa-i.

A spus noapte bună pe un ton atât de firesc de parcă n-ar fi avut un pistol lipit de tâmplă cu o jumătate de oră în urmă şi a început să urce uşor scările cu o ţinută perfect dreaptă.

O femeie remarcabilă, mi-am zis în sinea mea nu pentru prima oară şi am coborât la demisol ca să-l caut pe Dawson care stătea în cămaşă în faţa televizorului bând o bere. Valetul, uşor stânjenit pentru că nu-i putuse opri pe musafirii nepoftiţi de a ajunge în salon, n-a obiectat cu nimic la propunerea mea de a verifica împreună sistemul de apărare al casei. Ferestrele, uşa din faţă, uşa din spate, de la demisol, toate erau încuiate.

Mi-a spus că John Grundy, asistentul medical, va sosi la ora zece ca să-l pregătească pe domnul de Brescou de culcare şi va dormi într-o cameră alăturată, iar mâine dimineaţă îl va ajuta să facă baie, să se bărbierească şi să se îmbrace. Îi va face patul şi la ora unsprezece va pleca.

Dawson mi-a mai spus că el şi soţia sa (slujnica personală a prinţesei) dormeau la demisol, iar restul personalului venea dimineaţa. Prinţul Litsi, care ocupa apartamentul de oaspeţi de la parter şi domnişoara de Brescou, a cărei cameră se afla dincolo de dormitorul prinţesei, după cum ştiam, erau plecaţi.

Când i-am transmis că voi sta în camera de bambus şi-a înălţat sprâncenele şi mi-am dat seama de ce abia atunci

când m-a condus cu liftul la etajul de deasupra celui locuit de prinţesă şi soţul ei. Apartamentul era de-a dreptul magnific, pe tonuri de bleu pal, auriu şi crem, pretându-se unor oaspeţi de cea mai nobilă spiţă, numele de camera de bambus venindu-i de la imprimeul draperiilor şi mobilierul de culoare deschisă, stil Chippendale chinezesc. Era un pat dublu, imens, o baie, tot felul de băuturi şi un televizor ascuns în dosul unor uşi plasate cu discreţie.

Dawson a plecat şi am profitat de ocazie ca să-i dau obişnuitul telefon de seară lui Wykeham, să-i povestesc cum îi alergasem caii. El a spus că era încântat de Cotopaxi, dar nu înţelegea ce se întâmplase cu mine, cum de nu mi-am dat seama ce i-am făcut lui Cascade? Dusty, plin de furie, îi relatase totul despre cursă, inclusiv despre inspecţia lui Maynard Allardeck care a urmat după aceea.

— Cum se simte Cascade? l-am întrebat.

— L-am cântărit. A pierdut 30 de livre. Abia îşi mai poate ţine capul ridicat. Tu nu obişnuieşti să trimiţi caii la grajd în această stare.

— Îmi pare rău, am spus.

— Sunt câştiguri şi câştiguri, a spus el morocănos. L-ai terminat pentru Cheltenham.

— Îmi pare rău, am repetat eu plin de remuşcări.

Cursele de la Cheltenham ce vor avea loc peste două săptămâni şi jumătate, reprezentau punctul de vârf al anului la steeple, ele bucurându-se de un deosebit prestigiu şi de premii mari. Lui Wykeham îi plăcea, mai presus de orice, să aibă câştigători acolo, lucru după care tânjeam şi eu şi orice jocheu de steeple. Să pierd un premiu la Cheltenham cred că era o învăţătură de minte pentru mine, ca să nu mă mai las copleşit de propria-mi nefericire, iar pentru Wykeham îmi părea rău din tot sufletul.

— Să nu mai faci una ca asta mâine cu Kalgoorlie, a spus el cu severitate.

Am oftat. Kalgoorlie era mort de mulţi ani. Memoria lui

Wykeham îi făcea feste până într-atât că uneori îmi era cu neputinţă să-mi dau seama despre ce cal vorbeşte.

— Cu Kinley, adică? i-am sugerat eu.

— Poftim? Da, bineînţeles, aşa am spus şi eu. Să faci o cursă frumoasă cu el, Kit.

Cel puţin ştia cu cine vorbeşte, mi-am zis: deseori încă îmi mai spunea la telefon pe numele unui jocheu pe care-l avusese cu zece ani în urmă.

L-am asigurat că am să fac o cursă frumoasă cu Kinley.

— Şi să câştigi, bineînţeles, a adăugat el.

— E-n ordine.

O cursă frumoasă şi o victorie nu puteau merge întotdeauna mână în mână, după cum şi Cascade o ştia bine. Kinley era, totuşi, speranţa noastră cea mai mare pentru Cheltenham şi, dacă n-o să câştige uşor la Newbury, nădejdile puse în el deveneau incerte.

— Dusty zice că prinţesa n-a venit în padocul de prezentare înainte de cursa lui Cotopaxi şi nici după aceea nu l-a văzut pentru că era furioasă din pricina lui Cascade. Vocea gâjâită a lui Wykeham era plină de nemulţumire. Nu ne putem permite s-o mâniem pe prinţesă.

— Dusty se înşală, i-am răspuns. N-a fost furioasă. A avut nişte neplăceri cu... ă-ă... un vizitator venit pe nepusă masă în loja ei. Ea mi-a explicat ulterior... şi m-a invitat în Eaton Square, unde mă aflu acum.

— O, a spus el domolit. E-n ordine, atunci. Cursa lui Kinley se dă mâine la televizor, a continuat el, aşa că am s-o văd.

— Grozav.

— Ei bine, atunci... noapte bună, Paul.

— Noapte bună, Wykeham, i-am spus.

Am sunat nerăbdător la telefonul robot de la mine de acasă, dar n-au fost mesaje deosebite şi imediat s-a reîntors Dawson cu cina: supă de pui, şuncă şi o banană (la cererea mea).

Mai târziu am făcut împreună un nou tur al casei şi, chiar când se îndrepta spre camera lui, l-am întâlnit pe John Grundy, care era un bărbat de şaizeci de ani, văduv. Atât el cât şi Dawson mi-au spus că n-am să-i deranjez dacă am să mai repet rondul la ore târzii, dar, deşi am urcat şi coborât o dată sau de două ori, imensa casă a rămas tăcută toată noaptea, singure ceasurile auzindu-se ticăind în surdină. Am dormit pe apucate în cearşafuri de olandă, sub o cuvertură de mătase, în pijamaua pe care mi-a adus-o Dawson, iar dimineaţa am fost condus la Roland de Brescou.

Era singur în salonul din apartamentul său, îmbrăcat în costum de oraş, cămaşă albă şi eşarfă în loc de cravată. Pantofii negri erau lustruiţi-oglindă. Părul alb îi era periat cu grijă. Nu se făceau concesii nici condiţiei lui, nici sfârşitului de săptămână.

Scaunul său pe rotile era altfel decât celelalte, având un spătar înalt încât îşi putea rezema capul dacă voia să moţăie. În această dimineaţă, deşi el era complet treaz, în orice caz, îşi sprijinea capul de spătar.

— Te rog, ia loc, a spus el politicos şi m-a urmărit cu privirea în timp ce mă aşezam în acelaşi fotoliu de piele vişinie în care stătusem cu o seară înainte.

El arăta şi mai fragil decât ieri, dacă acest lucru încă mai era cu putinţă, pielea îi căpătase o culoare cenuşie, iar mâinile lungi, care zăceau liniştite pe braţele scaunului, aveau o anume transparenţă, carnea care-i acoperea oasele fiind de grosimea unei coli de hârtie.

M-am simţit indecent de puternic şi sănătos în comparaţie cu el şi l-am întrebat dacă puteam să-i fiu cu ceva de folos.

A spus nu clipind uşor din ochi, ceea ce putea fi interpretat ca un zâmbet de înţelegere, ca şi cum ar fi fost obişnuit cu o asemenea reacţie de vinovăţie din partea vizitatorilor.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai venit în apărarea noastră, a spus el. Pentru că ai ajutat-o pe prinţesa Casilia.

El niciodată nu o numise „soţia mea” când discutase cu mine, după cum nici eu nu aş fi îndrăznit vreodată să o numesc altfel decât prinţesă. Felul lui protocolar de a vorbi era ciudat de molipsitor.

— De asemenea, a continuat el când am deschis gura să obiectez, îţi mulţumesc pentru că mi-ai dat răgazul ca să reflectez la ce trebuie făcut în legătură cu Henri Nanterre. Şi-a umezit buzele uscate cu vârful limbii care părea şi ea deshidratată. N-am putut să dorm... nu pot să risc să i se facă vreun rău prinţesei sau cuiva din preajma noastră. Este timpul pentru mine să cedez controlul, să găsesc un succesor... Dar eu n-am copii şi au mai rămas foarte puţini din familia Brescou. N-o să fie uşor ca să aflu pe cineva din neamul meu care să-mi ia locul.

Până şi gândul la discuţiile şi deciziile pe care această hotărâre le implica părea să-l epuizeze.

— Louis îmi lipseşte teribil, a spus el pe neaşteptate. Nu pot să merg mai departe fără el. A venit vremea să mă retrag. Trebuia să-mi fi dat seama... când a murit Louis... că sosise timpul.

Părea că vorbeşte atât pentru sine cât şi pentru mine, limpezindu-şi gândurile, întrebările citindu-i-se în ochi.

N-am făcut nici un comentariu, manifestându-mi doar interesul. Totuşi cred că şi eu eram de aceeaşi părere că timpul retragerii venise demult şi se pare că el a intuit ceva din gândul meu, pentru că a spus calm:

— Bunicul meu la nouăzeci de ani a fost în deplinătatea facultăţilor mentale. Am crezut că şi eu am să mor aflându-mă în fruntea societăţii, dat fiind că acum sunt preşedinte.

— Da, înţeleg.

Privirea i s-a oprit pe chipul meu.

— Prinţesa Casilia va merge azi la curse. Speră că ai să

vii cu ea în maşină. A făcut o pauză. Pot să te rog... s-o aperi, să nu i se întâmple ceva rău?

— Da, o voi face cu preţul vieţii, am răspuns eu fără emfază.

Nici măcar nu suna melodramatic după evenimentele din seara trecută şi el a părut să considere afirmaţia mea ca foarte firească. Abia dacă a înclinat vag din cap şi m-am gândit că ulterior, privind lucrurile retrospectiv, am să fiu teribil de ruşinat de mine însumi. Dar, în momentul de faţă, probabil că spusele mele acopereau exact gândurile, iar sinceritatea lor sărea în ochi pentru oricine.

În orice caz, se pare că acesta era răspunsul pe care dorea să-l audă. A dat din nou încet şi de câteva ori din cap, ca spre a pecetlui un pact şi m-am ridicat să-mi iau rămas bun. Am văzut o servietă ieşind cam pe jumătate de sub unul din scaunele dintre mine şi uşă; am ridicat-o şi l-am întrebat unde ar dori s-o pun.

— Nu este a mea, a răspuns el fără prea mult interes. Trebuie să fie a lui Gerald Greening. El revine în dimineaţa asta.

Totuşi, brusc mi-a răsărit în minte imaginea patetică a lui Valery care a scos formularul pentru obţinerea aprobării de fabricare a armelor exact din această servietă şi care, până la urmă, a zbughit-o din cameră cu mâinile goale. Când i-am explicat acestea lui Roland de Brescou el a sugerat s-o duc jos, în hol, ca atunci când proprietarul ei se va întoarce s-o ia, să nu mai fie nevoie să vină sus.

Am luat servieta cu mine, dar, cum nu mă caracteriza onestitatea şi lipsa de curiozitate a lui de Brescou, m-am dus în camera de bambus şi nu jos.

Servieta din piele neagră, practică şi modestă, s-a dovedit a fi neîncuiată şi neinteresantă, conţinând doar ceea ce părea a fi un duplicat al formularului pe care Roland de Brescou nu-l semnase.

O hârtie gălbuie, mai toată scrisă cu litere cursive, mici

şi, bineînţeles, în franceză, o hârtie banală care cu greu ai fi crezut că poate provoca tulburările pe care le-a provocat. Din cât îmi puteam da seama, nu se referea în mod special la armament, dar avea multe spaţii goale care trebuiau completate. Nu se completase nimic pe duplicat, deşi era de presupus că formularul cu care plecase Valery era gata de semnat.

Am pus formularul în sertarul unei mese şi am dus servieta jos unde l-am întâlnit pe Gerald Greening care tocmai sosea. Ne-am dat bună dimineaţa, fiecare dintre noi având vie în minte amintirea violenţei din noaptea trecută, iar el a spus că, nu numai că rescrisese documentul, dar îl şi bătuse la maşină aplicându-i parafele necesare. Aşa că eram atât de amabil încât să-mi repet serviciile ca martor?

Ne-am dus din nou la Roland de Brescou şi ne-am pus amândoi semnăturile şi eu am amintit iar că trebuie să-i informăm pe Danielle şi prinţul Litsi. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la ei. Acum pesemne că ei ascultă începutul prelegerii „Capodoperele lui Leonardo...", fir-ar să fie.

— Da, da, spunea Greening. Înţeleg că ei se reîntorc mâine seară. I-ai putea pune în temă chiar dumneata.

— Probabil.

— Şi acum, a zis Greening, să împrospătăm memoria poliţiei.

S-a dus la telefon, a sunat şi i-a găsit pe poliţistul de ieri şi un superior. A obţinut promisiunea ca acest caz să intre în atenţia unui ofiţer de la C.I.D.[1] Probabil că a fost întrebat unde s-ar putea afla Nanterre şi a trebuit să admită că nu ştie.

Imediat ce-şi va face din nou apariţia vă vom informa, spunea el, iar eu mă întrebam în sinea mea cât de imediat va fi acel imediat promis dacă Nanterre se va întoarce înarmat.

[1] Departamentul de investigaţii criminale din Marea Britanie.

În orice caz, Roland de Brescou a părut a-l aproba fără a da nici un semn de disperare şi i-am lăsat pe amândoi discutând despre cea mai bună modalitate de a găsi un succesor al lui de Brescou. Am făcut apoi diverse pregătiri pentru ziua ce o aveam în faţă. Când prinţesa a coborât cu Dawson învârtindu-se în jurul ei ca să mergem la curse, eu mă aflam în hol, iar Thomas, care fusese anunţat prin telefon, a oprit lin maşina în faţa casei. Ea era îmbrăcată cu o haină de culoare bej, nu cu cea de samur, fără pălărie şi cu cercei grei, de aur. Deşi părea perfect calmă, n-a putut să nu arunce câteva priviri neliniştite de-a lungul străzii în timp ce traversa trotuarul însoţită de cei trei vajnici apărători.

— Este important, a spus ea dornică de conversaţie imediat ce s-a urcat în maşină şi Thomas a blocat toate uşile prin comandă automată, să nu lăsăm ca primejdiile să ne întunece bucuriile.

— Mda, am spus eu evaziv.

A zâmbit blând.

— Este valabil şi pentru tine, Kit.

— Acele bucurii sunt pentru mine modul de a-mi câştiga existenţa.

— Atunci primejdiile nu trebuie să ne împiedice de a ne face datoria. A oftat. Spus aşa, sună cam sever, nu crezi? Deseori datoria şi bucuria în adâncul sufletului coincid, nu eşti de această părere?

Nu mă gândisem până acum la asta şi mi-am zis că, probabil, avea dreptate. Fără îndoială era un bun psiholog, în felul ei.

— Povesteşte-mi despre Cotopaxi, mi-a cerut în continuare şi a ascultat mulţumită punându-mi întrebări când mă opream. După aceea am discutat despre Kinley, unul dintre cei mai buni săritori tineri de obstacole pe care-i avea, şi apoi despre celălalt cal care alerga în cursele de azi, Hillsborough, şi abia când ne-am apropiat de Newbury

am întrebat-o dacă era de acord ca Thomas s-o însoţească în lojă şi să stea alături de ea toată după-amiaza.

— Thomas? a întrebat ea surprinsă. Dar lui nu-i plac cursele. Îl plictisesc, nu-i aşa, Thomas?

— De obicei, da, doamnă, a spus el.

— Thomas este solid şi capabil, am spus eu scoţând în evidenţă esenţialul, iar domnul de Brescou a cerut ca dumneavoastră să vă bucuraţi de curse nemolestată.

— O, a exclamat ea deconcertată. Ce... ce anume i-ai spus lui Thomas?

— Să mă uit după un broscoi cu nas de vultur şi să am grijă să nu vă supere, doamnă, a răspuns prompt Thomas.

Era uşurată şi amuzată, iar mie mi s-a părut că şi mulţumită.

Acasă, fie că ea ştia sau nu, John Grundy îşi sacrifica după-amiaza lui de sâmbătă rămânând lângă Roland de Brescou, cu numărul de telefon al secţiei locale de poliţie bine întipărit în minte.

— Poliţia deja ştie că s-ar putea să aveţi necazuri, îi spusesem eu lui de Brescou. Dacă-i sunaţi, au să vină imediat.

John Grundy, care era puternic pentru anii săi, mărturisise că avusese de-a face destul de des cu beţivi puşi pe bătaie, aşa că „lăsaţi totul în seama mea”. Dawson a cărui soţie ieşea în oraş cu sora lui, jurase că el n-o să dea drumul nici unui străin să le treacă pragul. După părerea mea, cred că era puţin probabil ca Nanterre să încerce un alt atac frontal, dar ar fi fost o prostie să riscăm neluând măsuri de prevedere.

Thomas, care, cu statura sa, într-adevăr arăta ca o gardă personală, a mers toată după-amiaza la un pas în urma prinţesei, iar aceasta s-a comportat aproape tot timpul ca şi cum n-ar fi ştiut nimic de umbra care o însoţea. Ea nu voise să-i contramandeze pe cei cinci prieteni pe care-i invitase în această după-amiază să ia masa împreună

şi-i rugase, la sugestia mea, să rămână cu ea în lojă indiferent ce s-ar întâmpla şi să n-o lase singură decât dacă ea însăşi ar fi cerut-o.

Doi dintre ei au însoţit-o în padocul de prezentare înainte de prima din cele două curse în care alergau caii ei, iar Thomas se afla mereu în preajmă, toţi trei formând un scut în jurul ei când au pornit spre tribune. Prinţesa reprezenta o ţintă mult mai probabilă decât de Brescou însuşi, mi-am zis în sinea mea neliniştit în timp ce mă îndreptam cu Hillsborough spre start şi o urmăream cu privirea cum pleacă din padoc. Soţul ei n-ar fi semnat niciodată ceva care să-l dezonoreze spre a-şi salva propria viaţă, dar ca să-şi salveze soţia răpită... probabil că ar fi făcut-o.

El ar putea să nege valabilitatea unei semnături obţinute prin ameninţare. Ar putea retracta, ar putea face scandal, ar putea spune: „N-am avut încotro”. În acest caz ar fi posibil ca armele să nu se mai fabrice, dar sănătatea lui ar fi deteriorată şi numele făcut de râs. Mai bine să previi decât să salvezi, mi-am zis şi m-am întrebat dacă-mi scăpase ceva.

L-am simţit pe Hillsborough în mâinile mele fără chef şi am ştiut în timp ce mă îndreptam spre linia de plecare că n-o să facă o cursă bună. Semnalele pe care ţi le dau caii care se simt bine şi sunt gata să alerge lipseau cu desăvârşire şi, deşi am încercat să-l înviorez după ce s-a dat startul, el a rămas la fel de leneş ca un motor neîncălzit.

A abordat majoritatea obstacolelor corect, dar a pierdut teren la aterizare, pentru că nu pleca din nou cu destulă viteză şi, când am încercat să-l fac să alerge mai repede după ultimul obstacol, fie că n-a putut, fie că n-a vrut, aşa că i-au mai trecut încă doi cai înainte, terminând şi el, cu chiu, cu vai, pe locul al optulea din cei doisprezece concurenţi.

N-aveai ce-i face. Nu poţi să câştigi întotdeauna. M-am

înfuriat, totuşi, când după terminarea cursei a venit un oficial al hipodromului la vestiar şi mi-a spus că arbitrii voiau să mă vadă imediat. L-am urmat în turnul arbitrilor mai degrabă clocotind de furie decât resemnat şi acolo, aşa cum mă aşteptam, se afla Maynard Allardeck aşezat la o masă cu alţi doi arbitrii arătând tot ca un sfânt, imparţial şi înţelept. Arbitrii mi-au spus că voiau să ştie de ce calul meu care era cotat bine la book-maker-i alergase atât de prost. Ei erau de părere că n-am tras calul sau că nu mă străduisem să câştig şi mă rugau să le dau o explicaţie.

Era aproape sigur că totul pornise de la Maynard, dar el nu scotea o vorbă. Unul dintre ei, un arbitru pe care îl respectam, a spus:

— Domnule Fielding, explică-ne comportarea lamentabilă a lui Hillsborough în această cursă.

El însuşi călărise ca amator în vremuri demult apuse şi i-am răspuns fără înconjur că, pur şi simplu, calul păruse a nu se simţi bine şi nu-i făcuse plăcere să alerge. N-avusese chef chiar din clipa când se îndreptase spre start şi în timpul cursei încercasem o dată sau de două ori să-l stimulez.

Arbitrul s-a uitat spre Allardeck, apoi spre mine şi mi-a spus:

— De ce n-ai folosit cravaşa după ultimul obstacol?

Fraza „să biciuieşti un cal mort” mi-a venit în minte aproape fără să vreau, dar n-am răspuns decât atât:

— I-am dat o mulţime de stimulente să se grăbească, dar n-a putut. Dacă l-aş fi cravaşat, nu s-ar fi schimbat nimic.

— Ai lăsat impresia că nu l-ai forţat deloc, a spus el, dar fără patimă. Ce explicaţie dai?

Nu l-ai forţat deloc era un eufemism pentru „nu te-ai străduit să câştigi”, sau chiar mai rău, pentru „ai evitat să câştigi”, ceea ce însemna suspendarea licenţei de jocheu. Am spus cu oarecare forţă:

— Caii prinţesei Casilia şi ai domnului Harlow întotdeauna dau tot ce au mai bun în ei într-o cursă. Hillsborough a făcut tot ceea ce a putut, dar azi a avut o zi proastă.

În ochii arbitrului a apărut o undă de amuzament. El ştia, ca oricine din lumea curselor, cum stăteau lucrurile între familiile Allardeck şi Fielding; de o jumătate de secol arbitrii căutau să dea de capăt acuzaţiilor teribile aduse tatălui lui Maynard de către bunicul meu sau aduse bunicului meu de către tatăl lui Maynard, amândoi antrenând cai pentru curse de plat în Newmarket. Singura noutate pe câmpul de bătălie era prezenţa în ultimul timp a lui Allardeck printre factorii de decizie, ceea ce îi amuza fără îndoială pe toţi, în afară de mine.

— Am luat notă de explicaţia dumitale, a spus arbitrul sec şi mi-a zis că pot să mă retrag.

Am plecat fără să-mi arunc privirea spre Maynard. De două ori în două zile îi scăpasem printre degete şi nu voiam să creadă că jubilam de bucurie. M-am întors în grabă la vestiar spre a-mi schimba culorile prinţesei cu ale unui alt proprietar şi să mă cântăresc, dar tot am ajuns cu întârziere în padocul de prezentare pentru cursa următoare (şi pentru aşa ceva, de asemenea, puteai fi pedepsit).

M-am alăturat grăbit micului grup din care lipsea un jocheu şi atunci, la treizeci de paşi, l-am văzut pe Henri Nanterre.

CAPITOLUL 5

Se afla în mijlocul altui grup format din câţiva proprietari, un antrenor şi un jocheu şi se uita în direcţia mea de parcă mi-ar fi urmărit sosirea.

Pe cât îl detestam, totuşi, a trebuit să-mi mut gândurile de la el pentru că aveam de dat socoteală celor doi soţi rotofei care nădăjduiau din toată inima ca în următoarele zece minute să le transform visele în realitate; în orice caz, speram că prinţesa se află sus în siguranţă, înconjurată de prieteni.

Calul, al cărui nume era Visul, fusese un câştigător în cursele de plat şi aceasta era prima sa alergare într-o cursă de steeple. S-a dovedit a fi un cal bun, iute, dar nu era deprins cu săritul obstacolelor. A trecut rapid şi periculos peste primele trei şiruri de obstacole şi a intrat cu picioarele în cel de al patrulea şi cu asta cursa s-a terminat pentru noi. Calul, speriat, a luat-o razna în galop, iar eu m-am ridicat de pe gazon nevătămat şi am aşteptat resemnat să vină ambulanţa să mă ia. O cădere la zece, unsprezece curse este ceva firesc pentru oricine şi în majoritatea cazurilor sunt uşoare, alegându-te doar cu nişte vânătăi, cum a fost de data asta. Cele rele se întâmplă probabil de două ori într-un an şi întotdeauna vin când nici nu te aştepţi.

M-a controlat doctorul, aşa cum se procedează după orice cădere şi, în timp ce mă schimbam pentru cursa următoare mi-am găsit vreme să stau de vorbă cu jocheul

din grupul lui Nanterre: Jamie Fingall cu care eram coleg de multă vreme.

— Franţuzul cu nasul coroiat? Mda, ei bine, antrenorul mi l-a prezentat, dar nu i-am dat prea multă atenţie. Are nişte cai în Franţa, ceva de genul ăsta.

— Aha... Venise cu antrenorul tău sau cu proprietarii?

— Cu proprietarii, dar mi s-a părut că antrenorul încerca să-l ademenească spre a-i trimite un cal aici.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce.

Antrenorul lui Jamie Fingall, Basil Clutter, îşi avea grajdul în Lambourn, cam la o milă de casa mea, dar n-am avut vreme să-l caut înainte de cursa următoare, o cursă de trei mile, iar după aceea a trebuit să mă schimb din nou şi s-o întâlnesc pe prinţesă în padocul de prezentare unde Kinley deja era plimbat la pas.

Ca şi mai înainte, ea era bine gardată şi aproape părea că-i face plăcere, aşa că n-am ştiut dacă era cazul sau nu s-o alarmez cu vestea despre Nanterre. În cele din urmă, i-am spus doar lui Thomas:

— Franţuzul este aici. Stai în preajma ei.

Thomas a schiţat un gest cu mâna că a înţeles şi era suficient să-l priveşti ca să-ţi dai seama că de el se putea trece cu greu. Cu o asemenea înfăţişare cred că l-ar fi ţinut în loc şi pe hanul Attila, mi-am zis în sinea mea.

Kinley mă despăgubea pentru o după-amiază de altfel anostă înălţându-mi sufletul chinuit din prăpastie pe culmi ameţitoare.

Relaţiile dintre noi, stabilite aproape instantaneu în timpul primei sale curse de garduri în noiembrie trecut, se adânciseră în următoarele trei, aşa că prin februarie el părea să ştie dinainte ceea ce voiam să facă, după cum şi eu intuiam ceea ce el avea în gând. Rezultatul era o cursă absolut sublimă, o comuniune de spirit la un nivel primar şi, în mod cert, o bucurie reciproc împărtăşită.

Kinley sărea obstacolele cu o asemenea impetuozitate încât prima oară aproape că nici n-am sesizat când a făcut-o, iar, după aceea, chiar dacă ştiam, n-aş putea spune că nu mă lua prin surprindere de fiecare dată. Primul obstacol m-a lăsat cu gura căscată, ca de obicei, iar la sfârşit mi-am dat seama că furasem în aer douăzeci de lungimi pe puţin. A câştigat degajat terminând cursa într-un galop de vânătoare. Speram că Wykeham, care privea la televizor, avea să-şi spună: „frumoasă cursă” şi o să mă ierte pentru Cascade. În timp ce-l duceam la pas pe Kinley ca să i se scoată şaua de pe el mi-am zis posomorât în gând că de data asta Maynard Allardeck n-o să găsească nici un pretext ori vreo chichiţă de care să se lege. Şi mi-am dat seama că el şi Kinley, precum şi Nanterre mi-au făcut, totuşi, un bine: mi-au oprit gândurile să mai zboare spre Botticelli, Giorgione, Tizian şi Raphael.

Prinţesei îi străluceau cele mai frumoase stele în ochii-i albaştri şi arăta de parcă pistoalele nici măcar n-ar fi fost inventate. Am descălecat, ne-am zâmbit într-un triumf reciproc împărtăşit şi cu greu m-am stăpânit să n-o îmbrăţişez.

— Este pregătit pentru Cheltenham, a spus ea scoţându-şi o mănuşă ca să-i mângâie uşor botul cenuşiu. Este la fel de bun ca Sir Ken.

Prin anii cincizeci Sir Ken fusese tot timpul vedetă câştigând trei Champion Hurdle şi numeroase alte premii clasice de steeple. Să ai un cal precum Sir Ken era dorinţa supremă a multora din cei care-l văzuseră, iar prinţesa, care-l avusese, îl lua deseori ca punct de referinţă.

— Îl aşteaptă un drum lung, am spus eu în timp ce descătărămam chingile. Este încă atât de tânăr.

— O, da, a spus ea fericită. Dar…

S-a oprit brusc tăindu-i-se respiraţia. M-am uitat la ea şi i-am văzut ochii larg deschişi privind cu groază peste umărul meu drept şi m-am întors rapid să văd ce se

întâmplase.

Henri Nanterre se uita fix la ea.

Eu mă aflam între ei. Thomas şi ceilalţi prieteni se găseau în spatele ei preocupaţi mai mult să evite copitele lui Kinley decât să-şi îndeplinească misiunea de-a o păzi, locul fiind unul dintre cele mai sigure şi mai pline de public.

Imediat Nanterre şi-a mutat privirea spre mine, după care, şocat, a rămas cu gura căscată şi cu ochii pironiţi asupra mea.

Când mă aflasem în padocul de prezentare, am crezut că mă recunoscuse, de vreme ce se uita la mine, dar, în clipa aceea am înţeles că el mă luase, pur şi simplu, ca fiind jocheul prinţesei şi atâta. Părea că abia acum îşi dădea seama că sunt unul şi acelaşi cu interlocutorul său din seara trecută.

— Tu eşti... a spus el pierzându-şi brusc graiul. Eşti...

— Exact, am răspuns. Ce doreşti?

Şi-a revenit rapid din surpriză, şi-a îngustat ochii aţintiţi din nou asupra prinţesei şi a spus răspicat:

— Jocheii pot avea accidente.

— La fel şi oamenii care poartă pistoale, i-am răspuns. Asta ai venit să-mi comunici?

Părea, mai mult sau mai puţin, că acesta era motivul.

— Şterge-o de aici, i-am spus aşa cum îmi spusese şi el cu o zi mai înainte sus, în lojă şi, spre totala mea uluire, a plecat.

— Hei, a spus Thomas agitat, acela a fost... acela a fost... nu-i aşa?

— Da, i-am răspuns aşezând chingile pe şa. Acum ştii cum arată.

— Doamnă! a exclamat Thomas plin de căinţă. De unde a venit?

— N-am văzut, a răspuns prinţesa cu respiraţia uşor tăiată. Pur şi simplu, m-am trezit cu el acolo.

— Tipul este alunecos ca un peşte, a intervenit unul

dintre prietenii prinţesei.

Şi, într-adevăr, în modul în care s-a îndepărtat, era un fel de furişare rapidă şi alunecoasă.

— Ei bine, dragii mei, a spus prinţesa prietenilor săi zâmbind străbătută de un fior, să mergem sus să celebrăm această frumoasă victorie. Şi, Kit, vino şi tu cât poţi de repede.

— Da, prinţesă.

M-am cântărit şi, cum aceasta fusese pentru mine ultima cursă a zilei, m-am schimbat în hainele de stradă. După aceea m-am abătut pe la boxele unde se pregăteau caii înainte de alergare pentru că, din cele spuse de Jamie, Basil Clutter trebuia să fie acolo să-şi înşeueze calul pentru ultima cursă.

În aceste locuri antrenorii n-au niciodată vreme să stea de vorbă, dar tot am izbutit să scot un răspuns sau două de la el, date fără tragere de inimă, în timp ce aşeza teltia cu plumbi, pledul cu numărul din cursă şi şaua pe calul său care nu-şi mai găsea astâmpăr.

— Franţuzul? Nanterre, da. Are cai în Franţa antrenaţi de Villon. E un industriaş, sau ceva de soiul ăsta. Unde stă? De unde să ştiu? Întreabă-i pe soţii Roqueville, cu care era. Soţii Roqueville? Ascultă, opreşte-te cu întrebările, sună-mă diseară. E-n ordine?

— Da, am răspuns oftând şi am plecat lăsându-l să şteargă botul calului ca să apară curat şi bine îngrijit în faţa publicului.

Basil Clutter era foarte muncitor, totdeauna zorit şi, ca să economisească bani, făcea şi munca lui Dusty de capelmaistru, însoţindu-şi caii peste tot la curse.

Am urcat în loja prinţesei, am băut ceai cu lămâie şi am retrăit relatând pentru ea şi prietenii ei momentele de glorie din sărituriile lui Kinley. Când a venit timpul să plecăm, ea mi-a spus pe tonul cel mai natural, ca pe ceva de la sine înţeles:

— Tu ai să te întorci cu mine, nu-i aşa?

Iar eu i-am răspuns, de parcă găseam situaţia tot pe-atât de firească:

— Da, cu siguranţă.

Mi-am luat din maşină sacoşa cu lucrurile pentru noapte pe care, de obicei, o purtam cu mine şi ne-am întors în Eaton Square fără alte incidente, iar apoi i-am telefonat lui Wykeham din camera de bambus. Mi-a spus că era încântat de Kinley, dar era îngrijorat în legătură cu Hillsborough. Aflase de la Dusty că nu-mi dădusem nici un interes în privinţa lui în cursă, drept pentru care fusesem chestionat de arbitri. În concluzie, ce este cu mine de-am intrat în buclucuri două zile la rând?

L-aş strânge de gât pe Dusty, mi-am zis în gând şi i-am povestit lui Wykeham ceea ce le spusesem şi arbitrilor.

— Ei au acceptat explicaţia, am continuat eu. Unul dintre ei era Maynard Allardeck, iar el se ţine scai de capul meu, indiferent ce-aş face.

— Da, cred că da. S-a veselit o bucată de vreme şi chiar a chicotit. S-au făcut pariuri la bookmakeri[1] pentru ziua în care Allardeck va obţine suspendarea ta şi nu dacă va izbuti s-o obţină.

— Foarte nostim, am comentat eu deloc amuzat. Sunt tot în Eaton Square dacă ai nevoie de mine.

— Da? a spus el. E-n ordine atunci. Noapte bună, Kit.

— Noapte bună, Wykeham.

L-am sunat apoi pe Basil Clutter care mi-a spus numărul de telefon al familiei Roqueville şi i-am prins pe soţii Roqueville care abia se întorseseră de la Newbury.

Bernard Roqueville a spus că el nu ştie unde locuieşte Nanterre. Da, îl cunoştea, dar nu bine. Îl întâlnise la Paris, la curse, la Longchamp, iar Nanterre reluase legăturile invitându-i, pe el şi soţia lui, la o bere în Newbury. De ce mă interesa? m-a întrebat el.

[1] Persoană care ţine registrele de pariuri la curse (engl.).

I-am spus că speram să aflu unde locuieşte Nanterre în Anglia. Bernard Roqueville regreta, dar nu mă putea ajuta pentru că nu ştia şi asta a fost tot.

Un fir care n-a dus nicăieri, mi-am zis resemnat în sinea mea punând receptorul în furcă. Poate că poliţia o să aibă mai mult succes, deşi mă temeam că, dacă s-ar găsi cineva care să-l admonesteze pentru fluturarea unui pistol neîncărcat la tâmpla unei prinţese străine, n-ar însemna neapărat că s-a şi trecut la organizarea prinderii lui.

Am coborât în salon şi, în timp ce-mi goleam pe îndelete paharul de whisky am discutat cu prinţesa despre căderea în dizgraţie a lui Hillsborough şi mai târziu ne-am dus în sufragerie unde împreună cu Roland de Brescou am luat cina servită de Dawson; iar eu, de cel puţin douăzeci de ori, m-am gândit la banchetul florentin ce avea loc în nord.

Abia după ora zece, când ne spuneam noapte bună prinţesa a adus vorba despre Nanterre.

— El te-a avertizat că jocheii au accidente, nu-i aşa?

— Da, aşa a zis. Şi aşa se şi întâmplă destul de des.

— Nu asta a vrut el să spună.

— Probabil că nu.

— Nu mi-aş ierta-o, dacă din cauza noastră ai păţi ceva.

— Pe asta şi contează. Dar am să risc. La fel şi Thomas.

Şi, în sinea mea, m-am gândit că, dacă soţul ei n-a sucombat pe loc când a văzut pistolul la tâmpla prinţesei, n-o s-o facă nici atunci când focul de baraj va fi îndreptat asupra capetelor noastre.

— Au să se întâmple accidente cu cei pe care-i iubesc... şi cu salariaţii mei.

— Nu este decât gura de el. N-o să facă nimic, am spus eu încurajator, iar ea a răspuns anemic că speră să fie aşa şi a plecat la culcare.

Am făcut din nou un tur al casei imense verificându-i sistemul de apărare, întrebându-mă din nou dacă îmi scăpase ceva.

Dimineaţa am aflat.

*

* *

La ora şapte eram deja sculat când a sunat interfonul şi am auzit vocea adormită a lui Dawson care m-a rugat să ridic telefonul pentru că eram sunat din afară. L-am ridicat şi pe fir era Wykeham.

Grajdurile cu cai de curse îşi încep activităţile devreme şi duminicile, la fel ca şi în celelalte zile ale săptămânii, iar eu eram obişnuit cu reflecţiile matinale ale lui Wykeham care întotdeauna se trezea la ora cinci. Totuşi, în dimineaţa asta vocea lui era incoerentă şi agitată cum n-o mai auzisem niciodată şi la început m-am întrebat disperat ce păcate aş fi putut comite în timpul somnului.

— Ai... ai auzit ce ţi-am... ţi-am spus? s-a bâlbâit el. Doi! Dd... doi din caii prin... prinţesei sunt... sunt morţi.

— Doi?! am exclamat eu ridicându-mă brusc în capul oaselor şi simţind cum tot trupul îmi este străbătut de fiori reci. Cum? Adică... care doi?

— Sunt morţi în boxele lor. Ţepeni. Sunt morţi de câteva ceasuri bune...

— Care doi? am întrebat din nou cuprins de teamă.

A urmat o tăcere la celălalt capăt al firului. El îşi amintea cu greu numele cailor chiar şi în perioadele lui cele mai bune, aşa că-mi puteam imagina ce îmbulzeală de nume ale unor eroi demult apuşi era atunci pe limba lui.

— Cei doi, a spus el în cele din urmă, care au alergat vineri.

Am simţit că ameţesc.

— Mai eşti acolo? a întrebat el.

— Da... Adică... Cascade... şi Cotopaxi?

Nu cred că se putea întâmpla una ca asta, mi-am zis în sinea mea. Era imposibil să fie adevărat. Nu Cotopaxi... nu înainte de Grand National.

— Cascade, a spus el. Şi Cotopaxi.

O, nu...

— Cum? am întrebat eu în cele din urmă.

— Am chemat veterinarul, a răspuns el. L-am sculat din somn. Nu ştiu cum. Asta e treaba lui. Dar doi! Înţeleg să moară unul, ştiu că se poate întâmpla, dar nu doi... Spune-i prinţesei, Kit.

— Asta e datoria ta, am protestat eu.

— Nu, nu, tu eşti acolo... Spune-i-o tu. Mai bine decât la telefon. Ei erau ca nişte copii pentru ea. Îi iubea ca pe nişte oameni... Doamne Dumnezeule!

— Ce face Kinley? l-am întrebat precipitat.

— Cine?

— Kinley... câştigătorul de la cursa cu obstacole de ieri.

— O, da, el. E bine. I-am verificat pe toţi ceilalţi când i-am găsit pe cei doi. Boxele acestora erau una lângă alta, cred că îţi aminteşti... Spune-i prinţesei cât mai repede, Kit, da? Va trebui să ducem de aici hoiturile. Ea va trebui să ne spună ce să facem cu ele. Deşi dacă au fost otrăviţi...

— Crezi că au fost otrăviţi? l-am întrebat.

— Nu ştiu. Spune-i acum, Kit.

A pus telefonul în furcă şi l-am închis şi eu pe al meu cu o furie neputincioasă. Să-i omoare caii! Dacă Henri Nanterre s-ar fi aflat aici în clipa asta i-aş fi vârât pistolu-i de plastic în gât. Cascade şi Cotopaxi... Îi ştiam, îi ştiam de ani de zile. Îmi părea rău după ei ca după nişte prieteni.

Dawson a fost de acord ca soţia sa s-o trezească pe prinţesă şi să-i spună că am veşti proaste despre unul din caii ei şi că o aştept în salon. M-am îmbrăcat şi am coborât în salon, iar peste câteva clipe a venit şi ea nefardată şi cu nelinişte în priviri.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea. Care din ei?

Când i-am spus că erau doi şi care anume am văzut cum groaza i s-a transformat în supoziţii înspăimântătoare.

— O, nu, el n-a putut face asta! a exclamat ea. Crezi că el...

— Dacă el a făcut-o, i-am răspuns, o s-o regrete amarnic.

A hotărât să mergem la grajdul lui Wykeham imediat şi n-am putut s-o opresc când am încercat s-o conving să nu vină.

— Bineînţeles că trebuie să merg. Bietul Wykeham, are nevoie de un sprijin moral. M-aş simţi vinovată dacă nu m-aş duce.

Wykeham avea nevoie de încurajare într-o mai mică măsură decât ea, dar pe la opt şi jumătate ne aflam deja pe drum, prinţesa rujată, Thomas placid, fără să se plângă de faptul că ziua lui liberă s-a dus. Oferta mea de a conduce Rolls-ul în locul lui a fost refuzată ca o sugestie complet nepotrivită.

Grajdul lui Wykeham se afla la o oră de mers cu maşina, la sud de Londra, la marginea unui cătun, pe o pantă de pe colinele Downs din Sussex. Fusese mărit la întâmplare, la diverse intervale de-a lungul unui secol, lăbărţându-se pe o suprafaţă mare, dar prezenta o atracţie pentru proprietari din cauza labirintului său de mici şi neaşteptate curţi interioare cu câte opt sau zece boxe fiecare şi cu tufe de ilice în ciubere vopsite în roşu. Pentru personalul de la grajd labirintul pitoresc însemna muncă în plus şi pierdere de timp. Caii prinţesei erau răspândiţi în cinci din aceste curţi interioare, fără însă a ocupa toate boxele din vreuna din ele. Wykeham, ca majoritatea antrenorilor, prefera să împrăştie caii unui proprietar, nu să-i ţină pe toţi laolaltă şi s-a întâmplat ca cei doi, Cotopaxi şi Cascade, să fie singurii care aparţineau prinţesei şi care s-au aflat în boxele din curtea cea mai apropiată de intrare.

Am parcat maşina şi ne-am îndreptat pe sub arcade spre boxele din curţile interioare. Auzindu-ne venind, Wykeham ne-a ieşit în întâmpinare în prima curte.

Arată îmbătrânit faţă de acum o săptămână, mi-am zis în sinea mea stânjenit în timp ce-l priveam cum sărută ştrengăreşte mâna prinţesei. El întotdeauna cochetase oarecum cu ea, ochii, de obicei, îi jucau şi ceva din vechiul său şarm mai ieşea la iveală, dar în dimineaţa asta el părea, pur şi simplu, absent şi, când şi-a scos pălăria, păru-i alb i s-a făcut vâlvoi, iar mâinile bătrâne şi subţiri îi tremurau.

— Dragul meu, Wykeham, a spus prinţesa alarmată. Arăţi atât de fără vlagă.

— Haideţi în casă, a spus el pornind-o într-acolo. Este mai bine.

Prinţesa a şovăit.

— Bieţii mei cai, încă mai sunt aici?

El a dat din cap nefericit.

— Veterinarul este cu ei.

— Atunci am să-i văd, a spus ea simplu şi s-a îndreptat hotărâtă spre curte, eu şi Wykeham urmând-o, fără să încercăm să o facem să se răzgândească.

Uşile de la cele două boxe erau deschise şi în interior se zărea o lumină electrică slabă, deşi afară era plină zi. Toate celelalte boxe erau închise, iar Wykeham a spus:

— Am lăsat ceilalţi cai aici, în boxele lor. Nu par să fie tulburaţi, pentru că nu există nici o urmă de sânge... ştiţi, asta i-ar tulbura...

Prinţesa, ascultând doar pe jumătate, s-a îndreptat cu paşi şi mai înceţi spre locul acoperit cu zgură maronie din boxele unde-i zăceau caii, trupurile lor arătând ca două movile tăcute, viteza lor fulgerătoare stinsă pentru totdeauna.

Muriseră cu pledurile care se puneau în cursul nopţii pe ei, dar, fie că veterinarul, fie că Wykeham, ori băieţii de

grajd le scoseseră şi le făcuseră sul punându-le lângă perete. Am privit cu toţii în tăcere trupul negru, strălucitor al lui Cascade şi trupul murg, cu pete de zăpadă al lui Cotopaxi.

Robin Curtiss, veterinarul înalt, stângaci, cu înfăţişare copilăroasă o mai întâlnise pe prinţesă când şi când, iar pe mine mult mai des. Îmbrăcat într-o salopetă verde, protectoare, a dat din cap spre noi şi s-a scuzat că nu poate să ne dea mâna spunând că mai întâi trebuie să se spele.

Prinţesa i-a răspuns la salut şi l-a întrebat imediat cu stăpânire de sine:

— Te rog, spune-mi... cum au murit.

Robin Curtiss a aruncat o privire spre mine şi Wykeham, dar nici unul din noi n-am încercat să-l oprim, aşa că s-a întors spre prinţesă şi i-a spus direct:

— Doamnă, au fost împuşcaţi. N-au simţit nimic. Au fost împuşcaţi cu o armă care nu produce dureri. Cu un Colt cu săgeată.

CAPITOLUL 6

Cascade zăcea pe o parte în boxă, cu capul în umbră, dar nu departe de uşă. Robin Curtiss a înaintat câţiva paşi pe zgură şi s-a aplecat ridicând smocul de păr negru care acoperea fruntea calului.

— Nu puteţi vedea foarte clar, doamnă, pentru că este atât de negru, dar există chiar sub acest smoc un semn pe unde a intrat săgeata. S-a ridicat ştergându-şi degetele cu o batistă. Foarte uşor îl poţi scăpa, a continuat el. Nu-ţi dai seama de ceea ce s-a întâmplat decât dacă te aştepţi la aşa ceva.

Prinţesa s-a îndepărtat de lângă calul mort cu lacrimi în ochi, dar cu chipul calm. S-a oprit pentru o clipă în faţa boxei următoare unde lângă uşă se vedea crupa lui Cotopaxi, fără a i se zări capul, care se afla lângă iesle.

— Şi cu el s-a procedat la fel, a spus Robin Curtiss. Sub coama de pe frunte, aproape că nici nu se vede semnul. A fost un expert, doamnă. Caii n-au suferit.

Ea a dat din cap înghiţind în sec, apoi, incapabilă să scoată o vorbă, l-a prins pe Wykeham de braţ şi cu cealaltă mână a făcut semn spre arcada porţii şi casa lui Wykeham ce se afla dincolo. Eu şi Robin Curtiss i-am urmărit cum se îndepărtau iar el a oftat compătimitor.

— Biata doamnă. Întotdeauna asemenea lovituri sunt atât de greu de suportat.

— Caii au fost omorâţi, am spus. Ceea ce face să fie şi mai greu de suportat.

— Da, în mod cert au fost omorâţi. Wykeham a chemat poliţia, deşi i-am spus că nu era neapărat necesar. Legea este foarte vagă în privinţa omorârii animalelor. Dar, cum caii aparţin prinţesei Casilia, cred că a procedat bine. Şi el este nerăbdător ca să ridicăm hoiturile cât mai curând posibil, dar nu ştiu cum stă cu societatea de asigurări... dacă, într-un caz ca acesta, nu trebuie ca ei să fie anunţaţi primii... şi mai este şi duminică. S-a oprit pierzându-şi şirul vorbelor, după care a adăugat ceva mai coerent: În zilele noastre nu prea întâlneşti răni de acest fel.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Săgeţile recuperabile sunt demult ieşite din uz. Aproape nimeni nu le mai foloseşte astăzi.

— Săgeţi recuperabile?

— Coltul cu săgeţi recuperabile. Se numesc astfel pentru că săgeata nu pleacă definitiv din pistol, ci revine automat înapoi. Cu siguranţă că ştii asta, nu?

— Da. Adică ştiu că săgeata revine. Am văzut una chiar de aproape, cu ani în urmă. Nu ştiam că sunt ieşite din uz. Acum ce se foloseşte?

— Presupun că ai văzut cum este omorât un cal, a continuat el surprins. În curse, în toate cazurile când calul pe care îl călăreşti îşi rupe un picior...

— Mie nu mi s-a întâmplat decât de două ori, i-am spus. Şi de ambele dăţi mi-am scos şaua şi am plecat.

M-am trezit reflectând la acest lucru şi am încercat să-i explic:

— Între tine şi acea creatură se stabileşte o comuniune, probabil chiar ajungi să ţii la el şi în clipa următoare el trebuie să moară... Aşa că eu n-am vrut niciodată să stau să privesc. Ţi se poate părea ciudat, mai cu seamă că am crescut într-un grajd de cai de curse, dar, de fapt, eu n-am văzut niciodată cum se duce pistolul la capul calului, întotdeauna mi-am imaginat vag că se împuşcă dintr-o parte, cum ar fi tâmpla omului.

— Ei bine, a spus el surprins şi uşor amuzat, ar trebui să te şcolească cineva. Tocmai dumneata să nu ştii! Uite, a continuat el, priveşte la capul lui Cotopaxi. Şi-a croit drum printre picioarele ţepene ale calului până a putut să-mi arate ce voia. Ochii lui Cotopaxi erau pe jumătate deschişi şi lăptoşi şi, deşi Robin Curtiss arăta complet detaşat, pentru mine, totuşi, nu era o chestiune de zi cu zi.

— Creierul unui cal este doar de mărimea unui pumn, a spus el. Presupun ca asta o ştii.

— Da, ştiu că este mic.

A dat din cap.

— Mai tot capul unui cal este un spaţiu gol, înăuntru nu sunt decât sinusurile. Creierul este sus, între urechi, în extremitatea gâtului. Osul în zona aceea este destul de tare. Numai într-un singur loc săgeata poate să pătrundă şi să-şi atingă ţinta. A ridicat coama lui Cotopaxi de pe frunte şi mi-a arătat o mică neorânduială în părul de culoare deschisă. Tragi o linie de la urechea dreaptă la ochiul stâng, a continuat el, şi o linie de la urechea stângă la ochiul drept. În locul în care liniile se întâlnesc, acolo este cel mai bine... mai mult sau mai puţin, acesta este... singurul punct în care trebuie să ocheşti. Şi vezi? Săgeata a intrat în capul lui Cotopaxi exact în acest loc. N-a fost o treabă făcută la întâmplare. Indiferent cine este autorul, a ştiut exact ce trebuie să facă.

— Ei bine, am spus căzut pe gânduri, acum că mi-ai explicat, ştiu cum trebuie să procedez.

— Da, dar nu uita că trebuie să ai şi unghiul tot atât de corect stabilit ca şi locul. Trebuie să ţinteşti exact în punctul în care se întâlneşte coloana vertebrală şi creierul. Atunci rezultatul este instantaneu şi, după cum vezi, nu există nici o urmă de sânge.

— Şi, între timp, am sugerat eu ironic, calul stă, pur şi simplu, şi aşteaptă ca toate acestea să se întâmple?

— Nostimada este că mai toţi o fac. Chiar şi aşa, totuşi,

mi s-a spus că pentru oamenii scunzi este dificil să ducă mâna la înălţimea necesară spre a obţine unghiul corect.

— Da, cu siguranţă, am răspuns.

Mi-am coborât privirile spre cel care a fost o mare speranţă în lumea curselor şi s-a pierdut în van. Îl călărisem, îi înţelesesem gândurile, îi simţisem elasticitatea muşchilor, mă bucurasem de victoriile lui, îl antrenasem când nu era decât un începător şi urmărisem emoţionat cum devenea tot mai viguros o dată cu trecerea timpului. Şi, totuşi, mi-am zis, n-aş putea să asist la omorârea unui cal, dacă ar fi să se întâmple un accident într-o cursă.

Am ieşit afară urmat de Robin Curtiss care continua să mă instruiască sec.

— În afară de dificultatea de a lovi exact locul respectiv, săgeata mai are un dezavantaj şi anume acela că, deşi ea se retrage imediat, calul începe să cadă tot atât de repede, iar după mai multe întrebuinţări oasele craniene îndoaie săgeata şi pistolul nu mai funcţionează.

— Aşa că acum folosiţi altceva?

— Da, a încuviinţat el dând din cap. Glonţul. Am să-ţi arăt, dacă vrei. Am un pistol în maşină.

Ne-am îndreptat fără grabă spre locul unde îi era parcată maşina, nu departe de Rolls-ul prinţesei. A descuiat portbagajul, apoi o geantă diplomat pe care o avea înăuntru şi din ea a scos un obiect învelit într-o cârpă maro, pe care a dat-o la o parte.

A ieşit la iveală un pistol automat, tip Luger, care nu părea cu nimic ieşit din comun, în afară de ţeavă. Aceasta nu era dreaptă şi îngustă aşa cum te-ai fi aşteptat, ci lată şi umflată, cu o deschizătură ovală, tăiată pe oblic, la capăt.

— Ţeava asta trimite glonţul afară învârtindu-l în spirală, mi-a explicat el.

— Orice glonţ obişnuit?

— Da, orice tip de pistol şi orice glonţ, dar trebuie să aibă calibrul potrivit. Acesta este unul din marile avantaje,

poţi să sudezi o ţeavă ca asta la orice pistol vrei. Ei bine... glonţul pleacă din pistol cu energie mare, de scurtă durată, dar, pentru că merge în spirală, va fi oprit de orice obstacol pe care-l întâlneşte în cale. Aşa că, dacă împuşti un cal, glonţul se va opri în capul lui. În majoritatea cazurilor, aşa se întâmplă. A zâmbit. Oricum, nu-ţi trebuie atâta precizie ca la săgeată, pentru că glonţul are efecte mai mari şi mai sigure.

L-am privit căzut pe gânduri.

— Cum poţi să fii atât de sigur că cei doi au fost omorâţi cu o săgeată?

— O... la glonţ ar fi arsuri de la praful de puşcă în locul în care a intrat, de asemenea, i-ar fi curs sânge pe nas şi probabil pe gură. Uneori nu mult, dar oricum ar fi fost cât de cât, pentru că rana în interior este mult mai mare, înţelegi?

— Da, i-am răspuns oftând. Înţeleg. L-am privit cum îşi învelea la loc pistolul şi l-am întrebat: Presupun că îţi trebuie o autorizaţie pentru el.

— Bineînţeles. La fel şi pentru săgeţi.

Trebuie să fie mii de asemenea pistoale prin zonă, am reflectat în sinea mea. Orice veterinar, probabil, că are unul. Orice parlagiu. Orice fermier cu multe oi şi vite. Orice hăitaş care are în grijă o ceată de câini de vânătoare. Oamenii care se ocupă de caii poliţiei... Probabilităţile păreau fără de sfârşit.

— Bănui că sunt sute de asemenea săgeţi prin zonă, ieşite din uz şi nefolosite.

— Da, sub cheie şi lacăt, a răspuns el.

— Dar nu şi în noaptea trecută.

— Nu.

— Cam pe la ce oră din noapte crezi că s-a întâmplat?

Şi-a terminat de împachetat pistolul şi l-a pus din nou sub cheie.

— Devreme, a răspuns el convins. Nu mult după miezul

nopţii. Într-adevăr, a fost o noapte rece ca piatra în dimineaţa asta. Nici în interior nu mai erau calzi. Asta cere timp... iar ei au fost găsiţi la ora şase şi jumătate. A făcut o grimasă. Celor de la ecarisaj nu le place să ridice cai morţi de atâta vreme. Îi deplasează greu când sunt înţepeniţi şi ca să-i scoţi din boxă este o problemă. Şi-a dezbrăcat salopeta şi a pus-o în portbagaj. Trebuie făcută autopsia. Cei de la asigurări insistă asupra acestui lucru. A închis portbagajul. Putem să mergem şi noi în casă.

— Şi-i lăsăm acolo?

Am făcut semn spre grajduri.

— N-o să plece nicăieri, a răspuns el, dar s-a întors şi a închis uşile celor două boxe. Într-o duminică atât de frumoasă s-ar putea ca unii proprietari să vină ca să-şi vadă caii şi sensibilitatea lor ar putea fi afectată.

Cred că în prima săptămână din timpul pregătirii sale ca medic veterinar şi propria sensibilitate a lui Robin avusese mult de suferit, dar se obişnuise şi acum era un doctor foarte bun şi eficient pentru caii lui Wykeham.

Am intrat în casa lui Wykeham, veche şi întortocheată asemeni ogrăzii şi i-am găsit, pe el şi pe prinţesă, consolându-se cu ceai şi amintiri, ea, plină de solicitudine şi stăpânindu-şi durerea, iar el părând mai calm şi mai sigur pe sine, dar totuşi stânjenit.

Când mi-am făcut apariţia, el s-a ridicat brusc în picioare, s-a repezit spre mine şi m-a scos din salon spunând că vrea să-mi arate unde să pregătesc ceaiul, deşi asta o ştiam de zece ani.

— Nu înţeleg, mi-a spus pe când mă conducea spre bucătărie. De ce ea nu întreabă cine i-a omorât? Este primul lucru pe care aş vrea să-l ştiu. Ori ea nici n-a amintit măcar o singură dată. A vorbit doar despre curse, în felul ei obişnuit şi s-a interesat de ceilalţi cai. De ce nu vrea să ştie cine i-a omorât?

— Mde, i-am răspuns. Cred că ştie.

— Ce?! Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, Kit... cine?

Am şovăit. El părea atât de uscăţiv şi slăbit, cute adânci îi brăzdau faţa bătrână şi zbârcită pe care pistruii apăruţi o dată cu vârsta ieşeau mult în evidenţă.

— O să-ţi spună ea însăşi, i-am răspuns, dar este ceva legat de afacerile soţului ei. Nu cred că este cazul să-ţi faci griji că ar fi un trădător printre oamenii tăi. Dacă ea nu ţi-a spus ce crede, înseamnă că n-o să spună nimănui până nu discută cu soţul ei şi, chiar şi atunci, s-ar putea să ia hotărârea de a nu divulga nimic, pentru că ştii cât de mult urăsc publicitatea.

— În orice caz, va fi publicitate, a răspuns el îngrijorat. Co-favoritul pentru Grand National, împuşcat în boxă... Chiar dacă încercăm, nu putem face să n-ajungă la urechile presei.

Am început să pregătesc ceaiul pentru mine şi Robert fără a mai insista asupra vâlvei care se va produce în mod cert.

— În orice caz, am continuat eu, principala dumitale problemă nu este să afli cine a făcut-o. Dumneata trebuie să te îngrijeşti înainte de toate ca toţi ceilalţi cai să fie în siguranţă.

— Kit! Era totul uluit. A... afurisită treabă, Kit... Kit. Se bâlbâia iar. N-o să... n-o să se întâmple din nou!

— Ei bine, am spus eu domol, deşi n-aveam cum s-o spun cu mai multe menajamente, aş zice că pericolul îi paşte pe toţi. Toţi caii ei. Nu imediat. Nu chiar azi. Dar, dacă prinţesa şi soţul ei se hotărăsc pentru un anume curs al lucrurilor, ceea ce este foarte probabil, atunci toţi sunt în pericol, Kinley mai ales. Aşa că, ceea ce trebuie făcut este să ne punem minţile la treabă pentru a lua măsuri de apărare.

— Dar, Kit...

— Trebuie angajate patrule cu câini, am spus eu.

— Sunt foarte scumpe...

— Prinţesa este bogată, am subliniat eu. Întreab-o. Dacă nu-i convine preţul, am să plătesc eu. Wykeham a rămas cu gura căscată şi a închis-o când i-am explicat mai departe: Eu deja am pierdut cea mai bună şansă pe care am avut-o vreodată de a câştiga Grand National-ul. Caii ei înseamnă tot atât de mult pentru mine, cât şi pentru ea şi pentru tine, şi să mă ia naiba dacă stau cu mâinile în sân şi las să fie omorâţi doi câte doi. Aşa că, până diseară să aduci oameni de pază, să te asiguri ca de acum înainte să fie cineva în permanenţă la grajduri, să se patruleze toate curţile zi şi noapte.

— E-n ordine, a spus el tărăgănat. Am să aranjez totul... Dacă aş şti cine i-a omorât, l-aş ucide cu propria mea mână.

Suna extraordinar, aşa cum fusese spus, fără mânie, mai mult ca o autodescoperire neaşteptată. Aceasta era şi dorinţa mea, dar n-aş fi putut-o face decât la furie. El sugera o acţiune dusă până la capăt cu mintea limpede; oamenii însă fac asemenea afirmaţii, fără a le da nici ei crezare, iar el nu avea putere nici cât un şoarece în faţa lui Nanterre, care era ca un uliu de pradă, mi-am zis în sinea mea cu părere de rău.

În tinereţea lui fusese ca un Hercule, aşa-mi spusese, un fel de uzină energetică pe două picioare, cu o bucurie de a trăi pulsându-i în vene.

— Sete de viaţă, asta este ceea ce am cu prisosinţă, îmi repetase el de nenumărate ori. Asta ai şi tu. Nimeni nu ajunge nicăieri dacă n-o are. Plăcerea luptei, asta-i totul.

Fusese jocheu de renume în curse de amatori, se îndrăgostise lulea şi se însurase cu fata unui antrenor mediocru ai cărui cai au început să câştige din momentul în care Wykeham a păşit în ogradă. Acum, după cincizeci de ani, când toată vigoarea îi era dusă, soţia moartă, iar propria-i fiică, ea însăşi bunică, lui nu-i mai rămăsese decât

priceperea de nepreţuit de a transmite setea de a trăi cailor săi. Nu se prea mai gândea la altceva în afară de ei, alte lucruri nu-l mai interesau, îşi făcea rondul de seară la grajduri vorbind fiecărui cal ca unui om, jucându-se cu unii, muştruluindu-i pe alţii, măgulind foarte puţini, dar fără a ignora pe nici unul.

Călărisem pentru el de când aveam nouăsprezece ani, fapt pe care-l povestea cu mulţumire de sine. „Uitaţi-vă la tânărul ăla”, le spusese pe atunci diverşilor proprietari. „Este ceea ce ne trebuie. Şi mă pricep bine la asta”. Uneori mă gândeam că el îmi dăduse cu tenacitate exact ceea ce oferea celor dragi: şansă, încredere şi bucuria muncii.

Pe când îmi făceam ucenicia, el antrenase doi cai ce câştigaseră Grand National-ul, ca jocheu, fusesem şi eu destul de aproape în a-l obţine, dar abia de curând îmi dădusem seama cât de mult îşi dorea a treia victorie. Calul mort de afară însemna pentru noi toţi o mare pierdere, care ne seca inimile de durere.

— Cotopaxi, a spus el cu intensitate, nimerindu-i exact numele în chip surprinzător, era calul pe care l-aş fi scos primul dintr-un incendiu.

*
* *

Eu şi prinţesa ne-am întors la Londra fără ca să mai aşteptăm poliţia, pe cei de la asigurări sau ecarisaj (totul era atât de oribil).

Mă aşteptam ca ea să vorbească mai cu seamă despre caii ei, ca de obicei, dar, se pare, că acum gândurile îi erau spre Wykeham.

— Acum treizeci şi cinci de ani, când tu nici nu erai născut, a spus ea, când am intrat în lumea curselor, Wykeham domina scena ca un Colossus. Era exact aşa cum povesteşte el, un Hercule, într-adevăr. Puternic, plin de

succes, teribil de atractiv... Mai toate femeile erau leşinate după el, iar soţii îşi ieşeau din minţi de furie... A zâmbit la aduceri aminte. Presupun că este greu pentru tine, Kit, să ţi-l imaginezi astfel, cunoscându-l doar de când este bătrân, dar a fost un bărbat splendid... şi încă mai este, bineînţeles. M-am simţit privilegiată, în urmă cu mulţi ani, când a acceptat să-mi antreneze caii.

Priveam fascinat faţa-i senină. În trecut o văzusem deseori cu Wykeham la curse, totdeauna ascultându-i sfaturile, bătându-i uşor pe braţ veselă. Nu-mi dădusem seama cât de mult trebuie să-i fi simţit ea lipsa când el a început să nu mai vină la curse, cât de mult trebuie să fi regretat ea veştejirea unui asemenea titan.

Contemporan cu bunicul meu (şi cu tatăl lui Maynard Allardeck) Wykeham era o legendă pentru mine când îmi oferise slujba. O acceptasem aproape uluit şi mă maturizasem rapid, având o judecată de om în toată firea la douăzeci de ani din cauza responsabilităţilor pe care mi le încredinţase. Cai de sute de mii de lire se aflau în mâinile mele tot timpul, succesul unui grajd era pus pe umerii mei. Nu ţinuse cont de tinereţea mea, îmi spusese în termeni foarte clari de la început că toată munca lui atârna în final de priceperea jocheului, de înţelepciunea şi de capacitatea lui de a lua hotărâri la rece. Aşa că, dacă nu eram la înălţimea cerinţelor lui, nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne luăm rămas bun.

Mişcat în adâncul sufletului meu, îmbrăţişasem din toată inima ceea ce îmi oferise ştiind că o asemenea şansă nu mai întâlneam a doua oară în viaţă; şi, în general, totul ieşise foarte bine.

Gândurile prinţesei erau identice cu ale mele.

— Când Paul Peck a avut accidentul acela îngrozitor şi s-a hotărât să se retragă, a spus ea, eram în plin sezon, fără nici un jocheu la grajd, iar ceilalţi jochei de valoare aveau angajamente în altă parte. Wykeham ne-a spus, mie şi altor

proprietari, că era în Newmarket un băiat, Fielding, care călărea ca amator de un an de zile, de când terminase şcoala... A zâmbit. Toţi eram foarte îndoielnici. Wykeham ne-a spus să avem încredere în el, pentru că nu se înşela niciodată. Ştii cât este de modest! A făcut o pauză căzută pe gânduri. Când a fost asta?

— Acum zece ani, la sfârşit de octombrie.

A oftat.

— Timpul trece atât de iute.

Cu cât îmbătrâneşti cu atât trece şi mai repede... Şi pentru mine era la fel. Timpul nu se mai dilata la infinit. Anii cât voi mai sta în şa se apropie de sfârşit, poate vor fi patru, poate vor fi cinci. Asta se va întâmpla atunci când trupul nu mi se mai vindeca atât de repede după căzături, iar eu nici pe departe nu eram pregătit să fac faţă scurgerii inexorabile a zilelor. Îmi iubeam cu pasiune meseria şi mă temeam de ziua când se va încheia. Orice ar urma după aceea va fi nespus de plictisitor, mi-am zis în sinea mea.

Prinţesa a rămas tăcută pentru o vreme, gândurile întorcându-i-se spre Cascade şi Cotopaxi.

— Săgeata aceea, a spus ea ezitând... n-am putut să-l întreb pe Robin... eu, de fapt, nu ştiu cum arăta un asemenea pistol.

— Robin spune că acel Colt cu săgeată nu prea mai este folosit în zilele noastre, i-am răspuns, dar eu am văzut cândva unul. Veterinarul bunicului meu mi l-a arătat. Era un pistol foarte greu, cu o ţeavă foarte groasă. Săgeata în sine este o vergea din metal care alunecă pe ţeavă. Când se apasă pe trăgaci, vergeaua metalică ţâşneşte afară, dar, pentru că este fixată înăuntru pe un arc, revine imediat în ţeavă. Am reflectat câteva clipe, apoi am continuat: Vergeaua, săgeata... este puţin mai groasă decât un creion şi cam zece centimetri din ea intră în... ă-ă ... cel asupra căruia s-a tras.

A fost surprinsă.

— Atât de mică? Ştii, am crezut că este mult mai mare. Şi până astăzi habar n-am avut că... că se trage în frunte.

S-a oprit brusc şi o bună bucată de vreme s-a concentrat asupra peisajului. Fusese de acord fără nici o rezervă asupra patrulei cu câini şi-i spusese lui Wykeham să nu facă economii, pericolul în care se aflau toţi ceilalţi cai ai săi fiind evident.

— Aşteptasem cu atâta nerăbdare Grand National-ul, a spus ea în cele din urmă. Cu atât de multă nerăbdare!

— Da, ştiu. Şi eu la fel.

M-a mângâiat uşor pe mână destul de absentă.

— Este o pierdere atât de mare, a spus ea cu durere. Şi totul a fost atât de stupid. Soţul meu n-o să intre niciodată în comerţul cu arme ca să-mi salveze caii. *Niciodată.* Şi nici nu i-aş cere-o. Dragii, dragii mei cai!

S-a luptat ca să n-o apuce plânsul şi cu câteva prize de aer trase pe nas şi câteva înghiţituri în sec a câştigat bătălia. Când am ajuns în Eaton Square a spus să mergem în salon să bem ceva ca să ne mai treacă supărarea.

Totuşi, acest plan bun a căzut pentru că salonul era ocupat. Două figuri, care stăteau fiecare în câte un fotoliu, s-au ridicat în picioare când prinţesa a păşit înăuntru; erau prinţul Litsi şi Danielle.

— Scumpa mea mătuşă, a spus prinţul Litsi aplecându-se şi sărutându-i mâna şi amândoi obrajii. Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, a răspuns ea anemic şi a sărutat-o pe Danielle. Credeam că vă întoarceţi diseară, târziu.

— Vremea a fost îngrozitoare, a spus prinţul strângându-mi mâna. Ploaie. Ceaţă. Frig. Ieri am hotărât că ne-a fost de-ajuns şi am plecat dis-de-dimineaţă, înainte de micul dejun.

Am sărutat obrazul catifelat al Danielle-ei, dorind mult mai mult decât atât. M-a privit scurt în ochi şi a spus că Dawson le zisese că eu locuiam aici. N-o văzusem de trei săptămâni şi nu voiam să aud nimic despre Dawson. Totuşi,

în preajma prinţesei mi-am stăpânit emoţiile care mă răvăşeau şi m-am auzit întrebând-o dacă i-au plăcut prelegerile, de parcă şi sperasem acest lucru.

— Au fost grozave.

Prinţesa a hotărât ca eu, prinţul Litsi şi Danielle să servim câte o băutură, iar ea a plecat sus să-şi vadă soţul.

— Fă tu pe gazda, i-a spus ea nepotului. Şi tu, Kit, povesteşte-le tot ce s-a întâmplat, vrei? Dragii mei... nişte necazuri atât de oribile.

A fluturat vag din mână în semn de rămas bun şi a ieşit din salon. O siluetă zveltă şi dreaptă, care se definea singură.

— Kit, a spus prinţul deplasându-şi atenţia asupra mea.

— Sir.

Stăteam amândoi în picioare de parcă ne cântăream unul pe celălalt: El era mai înalt decât mine, cu zece ani mai în vârstă şi un om de lume. Un bărbat robust, cu umeri puternici, cap mare, buze cărnoase, nas drept şi ochi inteligenţi, de culoare deschisă. Păru-i castaniu începuse să se retragă uşor de pe frunte, dându-i un aer de distincţie, iar din cămaşa-i crem, neînchisă la guler se profila un gât puternic. Arăta la fel de impunător cum îl ştiam dintotdeauna. Trecuse un an sau mai mult de când ne văzusem ultima oară.

La rândul lui, cred că a văzut un păr castaniu, cârlionţat, nişte ochi căprui şi un trup slăbănog, aşa cum cereau baremurile curselor. Pesemne că el a mai văzut şi un bărbat pe a cărui logodnică o ademenise cu plăceri ezoterice, dar, ca să fiu drept, nu se citea pe chipul lui nici triumf, nici amuzament.

— Aş vrea să beau ceva, a spus Danielle brusc. S-a aşezat în fotoliu aşteptând. Litsi...

Prinţul m-a mai cântărit o clipă din ochi, apoi s-a întors şi s-a ocupat de sticle. Până acum noi discutasem doar despre curse, am reflectat eu, menţinându-ne la o

conversaţie politicoasă şi superficială. De fapt, îl cunoşteam tot pe-atât de puţin pe cât mă cunoştea şi el.

Fără să întrebe, a turnat vin alb pentru Danielle şi scotch pentru noi doi.

— E-n ordine? m-a întrebat el oferindu-mi paharul.

— Da, Sir.

— Zi-mi Litsi, a spus el cu nonşalanţă. Tot acest protocol... nu-mi place în intimitate. Cu tanti Casilia este altceva, dar eu n-am cunoscut vremurile de altădată. Nu mai există nici un tron... eu n-am să fiu niciodată rege. Eu trăiesc în lumea modernă... aşa că să rămân în ea, vrei?

— Da, am răspuns. Dacă doriţi.

A încuviinţat din cap şi a sorbit câteva înghiţituri.

— Tu, în orice caz, îi spui mătuşii Casilia „prinţesă”, a subliniat el.

— Ea mi-a cerut-o.

— Deci rămâne cum am hotărât. A făcut un gest larg cu mâna, subiectul fiind închis. Spune-ne ce a răvăşit această casă.

Am privit spre Danielle care era îmbrăcată în pantaloni negri, bluză albă şi pulover bleu. Era fardată cu obişnuitul ruj roz, iar păru-i negru, bogat fusese strâns la spate cu o panglică bleu. Totul îmi era cunoscut, familiar şi drag. Doream cu ardoare s-o strâng în braţe, să-i simt căldura trupului lipit de al meu, dar ea stătea foarte hotărâtă în fotoliul în care nu încăpea decât o persoană fiind concentrată asupra băuturii şi dacă-mi întâlnise privirea pentru o secundă sau două.

O pierd, mi-am zis în sinea mea şi nu puteam să suport gândul.

— Kit, a spus prinţul luând loc în fotoliu.

Am respirat adânc, mi-am întors privirea spre el şi m-am aşezat şi eu, după care mi-am început lungul recital, pornind cronologic de la descinderea scandaloasă a lui Nanterre de vineri după-amiază şi terminând cu caii morţi

din grajdul lui Wykeham din dimineaţa asta.

Litsi a ascultat cu o consternare crescândă, iar Danielle, pur şi simplu, era indignată.

— Asta-i oribil, a spus ea. Biata tanti Casilia! S-a încruntat. Cred că nu este bine să cedezi sub ameninţări, dar de ce este unchiul Roland atât de pornit împotriva armelor? Ele se fabrică în toată lumea, nu?

— În Franţa, i-a răspuns Litsi, pentru un om de rangul lui Roland, dacă s-ar îndeletnici cu armele, ar fi considerat demn de dispreţ.

— Dar el nu locuieşte în Franţa, a spus Danielle.

— El trăieşte în sine. Litsi şi-a întors privirile spre mine. Tu înţelegi de ce nu poate, nu?

— Da, i-am răspuns.

A dat din cap. Danielle s-a uitat pe rând la fiecare din noi şi a oftat.

— Asta-i judecată europeană, presupun. Comerţul cu arme în America nu înseamnă mare lucru.

Mi-am zis că, probabil, însemna cu mult mai mult decât îşi dădea ea seama, iar din expresia lui Litsi am înţeles că şi el gândea la fel.

— Cele patru sute de familii cu vechi tradiţii ar face negoţ cu arme? a întrebat el, dar, dacă s-a aşteptat la un răspuns negativ, nu l-a avut.

— Da, bineînţeles, cred că da, a spus Danielle. Adică, de ce şi-ar face probleme?

— În orice caz, a spus Litsi, pentru Roland este imposibil.

Discuţia a fost întreruptă de o voce ce venea dinspre scări, o voce feminină, puternică, ce se apropia.

— Unde sunt? Înăuntru? A apărut şi persoana în cadrul uşii de la salon. Dawson zice că este ocupată camera de bambus. Asta-i ridicol! Eu întotdeauna am stat în camera de bambus! I-am spus lui Dawson să mute lucrurile, indiferent ale cui sunt.

Dawson mi-a aruncat o privire inexpresivă peste umerii ei şi şi-a continuat drumul spre etajul de sus ducând o valiză.

— Acum, a spus apariţia din prag, să-mi pregătească cineva şi mie un „Bloody Mary”[1]. Afurisitul de avion a avut o întârziere de două ore..

— Drace! a exclamat abia auzit Danielle, pe când toţi trei ne ridicam în picioare. Tanti Beatrice.

[1] Combinaţie de votcă şi suc de roşii (slang. engl.).

CAPITOLUL 7

Mătuşa Beatrice, sora lui Roland de Brescou, vorbea cu un uşor accent francez mult estompat de un pronunţat accent american. Avea un păr foarte bogat, nu negru şi lung ca al Danielle-ei, ci alb, bătând în oranj pal, care încadra o faţă rotundă, cu ochi tot rotunzi, în care se citea o expresie de o hotărâre ce mergea până la obstinaţie.

— Danielle! a exclamat Beatrice cu sprâncenele-i subţiri înălţate. Ce faci aici?

— Lucrez în Anglia. Din toamna trecută.

Danielle s-a îndreptat spre mătuşa sa ca să-i dea sărutarea cuvenită.

— Mie nimeni nu-mi spune nimic.

Beatrice purta un costum din jersé din mătase - haina de vizon îi fusese dusă sus pe braţul lui Dawson - cu o blană de focă prinsă cu un lanţ de aur care-i strălucea pe piept. Degetele-i pline de inele arătau ca o pepită de aur, cam de o uncie şi un crocodil fusese sacrificat pentru geanta ei. Într-un cuvânt, Beatrice ştia să se bucure de banii ei.

Ea era pe punctul de a întreba cine suntem eu şi Litsi, când a intrat prinţesa, care, din câte mi-am dat seama, coborâse într-o viteză record.

— Beatrice, a spus ea înaintând cu ambele braţe întinse şi un zâmbet contrafăcut, ce surpriză plăcută!

A îmbrăţişat-o pe Beatrice şi i-a aplicat două sărutări de bun venit, dar i-am observat disperarea din ochi.

— Surpriză? a întrebat-o Beatrice când s-a desprins din

îmbrăţişare. Am sunat vineri şi am vorbit cu secretara. I-am spus să-şi ia toate măsurile ca să-ţi transmită mesajul şi mi-a promis că o să-ţi lase o notă.

— O! O expresie de toleranţă a străbătut faţa prinţesei. Pesemne că este jos, în birou şi eu n-am observat-o. Am fost... destul de ocupaţi.

— Casilia, în privinţa camerei de bambus... a început cu tenacitate Beatrice, dar prinţesa a întrerupt-o cu dexteritate.

— Îl cunoşti pe nepotul meu, Litsi? a spus ea făcând prezentările de rigoare. Litsi, ea este sora lui Roland, Beatrice de Brescou Bunt. Beatrice, ai plecat din Palm Beach aseară? Ai făcut un zbor atât de lung din Miami.

— Casilia... Beatrice a dat mâna cu Litsi. Camera de...

— Şi el este logodnicul Danielle-ei, Christmas Fielding, a continuat prinţesa fără să-i lase timp de vorbire. Cred că nici pe el nu-l cunoşti. Şi acum, draga mea Beatrice, puţină vodcă cu suc de roşii?

— Casilia! a spus Beatrice proptindu-şi bine picioarele în pantofi. Întotdeauna am avut camera de bambus.

Am deschis gura să spun îndatoritor că nu mă deranja să mă mut în altă parte când am primit o privire rapidă, de oţel pur, din partea prinţesei. Am închis gura uluit şi amuzat, fără a lăsa să mi se citească ceva pe chip.

— Beatrice, doamna Dawson îţi despachetează lucrurile în camera roz, a spus prinţesa cu fermitate. Ai să te simţi foarte bine acolo.

Beatrice, furioasă, dar nemaiavând încotro, l-a lăsat pe amabilul Litsi să-i pregătească un „Bloody Mary”, dând instrucţiuni precise despre cum se agită sucul de roşii, despre cât Worcestershire să pună, câtă lămâie şi câtă gheaţă. Prinţesa o urmărea cu o expresie vag binevoitoare, iar Danielle îşi stăpânea cu greu râsul.

— Şi acum, a spus Beatrice când, în sfârşit, băutura i-a fost pregătită pe placul ei, ce este toată aiureala asta cu

Roland care nu vrea să-şi extindă afacerile?

După o secundă de imobilitate de gheaţă, prinţesa şi-a revenit şi s-a aşezat într-un fotoliu, încrucişându-şi braţele şi picioarele într-o poză studiată.

Beatrice a repetat întrebarea cu insistenţă. Mi-am dat seama că ea nu se dădea niciodată bătută. Litsi i-a oferit un scaun, a instalat-o cu blândeţe în el, discutând vrute şi nevrute, dându-i prinţesei timp să-şi recapete stăpânirea de sine.

Litsi s-a aşezat în al treilea fotoliu înclinându-se spre Beatrice cu o politeţe care s-o domolească, iar eu şi Danielle ne-am instalat pe sofa, cu o jumătate de pogon de creton înflorat între noi.

— Roland, pune tot felul de piedici, iar eu am venit să-i spun că nu-l aprob. Trebuie să-şi schimbe modul de a gândi imediat. Este ridicol să nu fii în pas cu vremea şi a venit timpul să căutăm noi pieţe.

Prinţesa s-a uitat spre mine şi eu am dat din cap. Noi auzisem acelaşi lucru, unele fraze chiar identice, din gura lui Nanterre vineri seara.

— De unde ştii despre unele oferte de afaceri? a întrebat-o prinţesa.

— Tânărul acela plin de energie, fiul lui Luis Nanterre, mi-a spus, bineînţeles. A făcut un drum special ca să mă vadă şi mi-a explicat totul de-a fir a păr. M-a rugat să-l conving pe Roland să trăiască în secolul al XX-lea, ce să mai vorbim de al XXI-lea care bate la uşă şi m-am hotărât să vin eu însămi aici ca să-l conving.

— Ştiţi că el îi propune să fabrice şi să exporte arme? am întrebat-o.

— Bineînţeles, a răspuns ea, dar numai componentele de plastic. Roland este demodat. Am o prietenă în Palm Beach iar firma soţului ei produce proiectile pentru Ministerul Apărării. Aşa că unde-i diferenţa? A făcut o pauză. Şi pe tine ce te priveşte? Ochii i s-au oprit asupra

Danielle-ei şi şi-a amintit. Presupun, a spus ea în silă, că tangenţial te interesează şi pe tine. N-am ştiut că Danielle s-a logodit. Mie nimeni nu-mi spune nimic.

Henri Nanterre, mi-am zis în sinea mea, îi spusese mult prea multe.

— Beatrice, a intervenit prinţesa, sunt sigură că vrei să te speli după drum. Dawson ne pregăteşte dejunul deşi, dat fiind că n-am ştiut că vom fi aşa de mulţi...

— Vreau să vorbesc cu Roland, a spus Beatrice cu încăpăţânare.

— Da, mai târziu. Acum se odihneşte.

Prinţesa s-a ridicat în picioare, la fel şi noi, aşteptând ca mătuşa Danielle-ei să plece sus, aşa cum i-o cereau bunele maniere; şi a fost interesant că ea s-a dat bătută, a lăsat jos paharul cu băutura neterminată şi a plecat mormăind, totuşi, în timp ce se îndepărta, că speră să fie instalată în camera de bambus cel târziu ziua următoare.

— Este de neînduplecat, a spus Danielle când vocea nu i s-a mai auzit. Întotdeauna obţine ce vrea. Şi, în orice caz, camera de bambus nu este ocupată, nu-i aşa? Ce ciudat din partea mătuşii Casilia s-o refuze.

— Am dormit eu acolo în ultimele două nopţi, am spus.

— Într-adevăr? m-a întrebat Litsi. Eşti găzduit la un rang mai mult decât princiar.

— Nu fi nedrept, i-a spus Danielle. Tu ai spus că preferi camerele de la parter pentru că poţi să vii şi să pleci fără să deranjezi pe nimeni.

Litsi a privit-o cu afecţiune.

— Într-adevăr? Am vrut să spun doar că mătuşa Casilia îţi stimează foarte mult logodnicul.

— Da, a răspuns Danielle, aruncându-mi o privire încurcată. Îl stimează.

Ne-am aşezat din nou cu toţii, dar Danielle n-a venit mai aproape de mine pe sofa.

Litsi a întrebat:

— De ce Henri Nanterre a recrutat-o pe mătuşa ta cu atâta sârguinţă? Ea n-o să-l facă pe Roland să se răzgândească.

— Beatrice trăieşte din banii familiei de Brescou, a spus Danielle pe neaşteptate. La fel şi părinţii mei, acum că, oaia neagră adică tatăl meu, a fost reprimit în sânul clanului. Din beneficiile de pe pământul său, unchiul Roland a stabilit sume frumoase pentru fiecare, dar mătuşa mea, chiar de când am cunoscut-o, se plânge că el ar fi putut fi mai generos.

— De când ai cunoscut-o? a repetat Litsi. N-o ştii dintotdeauna?

Danielle a clătinat din cap.

— Ea nu l-a aprobat pe tata. Când tata a părăsit casa părintească, a provocat o adevărată furtună, deşi exact ce-a făcut niciodată nu mi-a spus. Când îl întreb, el o dă pe glumă, dar trebuie să fi fost ceva destul de grav. Mama spune că trebuia să aleagă între exil şi puşcărie, iar el a ales California. Ea şi cu mine am apărut pe scenă mult mai târziu. În orice caz, acum opt ani tanti Beatrice a dat năvală peste noi să vadă ce s-a ales de frăţiorul ei căzut în dizgraţie şi de atunci am văzut-o de nenumărate ori. Cu mult timp în urmă ea s-a măritat cu un om de afaceri american şi, după moartea lui, a început să-l caute pe tata. I-au trebuit doi ani - Statele Unite sunt o ţară mare - dar la ea perseverenţa este o virtute de căpătâi. Locuieşte într-o superbă casă stil spaniol în Palm Beach - am stat acolo câteva zile într-o vacanţă de primăvară - iar ea vine des la New York şi în fiecare vară călătoreşte în Europa unde îşi petrece o vreme în „castelul nostru”, aşa cum îl numeşte ea.

Litsi dădea din cap în semn de aprobare.

— Tanti Casilia venea să mă viziteze la Paris când cumnata ei stătea prea mult acolo. Tanti Casilia şi Roland, a explicat el, fără să fie necesar, merg în fiecare an la castel

pentru vreo şase săptămâni, în iulie şi august, ca să respire aer de ţară şi-şi joacă şi ei rolul de proprietari. Ştiai?

— I-am auzit uneori, i-am răspuns.

— Da, bineînţeles, a spus Litsi.

— Cum arată castelul? l-a întrebat Danielle.

— Nu este un castel tip Disney Land, a răspuns Litsi zâmbind. Seamănă mai degrabă cu o mare casă de ţară georgiană, construită din piatră de culoare deschisă şi cu obloane la toate ferestrele. Castelul de Brescou... Oraşul din apropiere se află la sud de Bordeaux şi a fost construit mai tot pe pământul lui Roland, aşa că prosperitatea lui constituie un motiv de mândrie civică şi morală pentru Roland. Chiar şi fără societatea de construcţii, el ar putea sponsoriza o parte din jocurile olimpice cu venitul pe care-l primeşte din chirii, iar proprietăţile sale sunt conduse, aşa cum era şi compania, de manageri buni, de o mare corectitudine.

— El *nu poate* să fabrice şi să vândă arme, am comentat eu.

Danielle a oftat.

— Îmi dau seama, într-adevăr, a admis ea, că toată acea onoare aristocratică, veche de secole, nu i-ar permite s-o facă.

— Dar pe mine mă surprinde foarte mult, am spus eu, că Beatrice a putut îmbrăţişa ideea cu destulă uşurinţă. Aş fi crezut că ea împărtăşeşte sentimentele fratelui său.

— Pariez, a spus Danielle, că Henri Nanterre i-a promis un milion de dolari dacă-l face pe unchiul Roland să se răzgândească.

— În cazul ăsta, am sugerat eu blând, unchiul tău ar putea să-i ofere dublu ca să se întoarcă la Palm Beach şi să rămână acolo.

Danielle părea şocată.

— Asta n-ar fi corect.

— Din punct de vedere moral, nu, am încuviinţat eu,

dar din punct de vedere pragmatic, ar fi o soluţie eficace.

Litsi m-a privit căzut pe gânduri.

— Crezi că ea reprezintă o asemenea ameninţare?

— Cred că ar fi ca picătura de apă ce-şi sapă calea în stâncă. Ar fi ca apa ce picură pe fruntea unui om până-l scoate din minţi.

— Tortura cu apă, a spus Litsi. Am auzit că, după o vreme, o simţi ca un sfredel încins cum îţi găureşte ţeasta.

— Beatrice este exact aşa, a spus Danielle.

A urmat o scurtă tăcere în care am reflectat asupra capacităţilor distructive ale doamnei Beatrice de Brescou Bunt şi apoi Litsi a spus cumpănind bine lucrurile:

— Ar putea fi o idee bună să-i vorbeşti despre documentul la semnarea căruia ai fost martor. Dă-i vestea proastă că va trebui ca noi toţi patru să fim de acord cu armele şi asigur-o că, chiar dacă reuşeşte să-l determine pe Roland să cedeze, ea va trebui, totuşi, să aibă de-a face cu mine.

— Nu-i spune, m-a rugat Danielle. N-o să ne mai dea pace la nici unul.

Nici Danielle, nici Litsi nu obiectaseră că li se folosise numele în absenţă; dimpotrivă, fuseseră încântaţi. „Ne face să fim ca o familie”, spusese Danielle, iar cel care se simţea exclus eram eu, martorul.

— Sus am ceva ce cred că este un duplicat al formularului pe care Henri Nanterre voia să-l semneze domnul de Brescou, am spus eu căzut pe gânduri. Este în franceză. Ai vrea să-l vezi?

— Foarte mult, a răspuns Litsi.

— E-n ordine.

M-am dus sus să-l iau şi am găsit-o pe Beatrice Bunt în camera mea.

— Ce faci aici? a întrebat ea.

— Am venit să iau ceva, i-am răspuns.

Ţinea în mână şortul bleu în care obişnuiam să dorm şi

pe care în dimineaţa asta îl pusesem în scrinul de lângă pat, peste formularul lui Nanterre. Sertarul era deschis şi formularul, probabil, că se afla înăuntru.

— Astea sunt ale tale? m-a întrebat Beatrice neîncrezătoare. *Tu* stai în camera asta?

— Exact.

M-am dus spre ea, i-am luat şortul din mână şi l-am pus la loc în sertar. Am fost uşurat să văd că formularul zăcea acolo neatins.

— În cazul ăsta, a spus ea triumfătoare, nu este nici o problemă. O să iau eu camera asta şi tu o poţi lua pe cealaltă. Eu întotdeauna am stat în apartamentul de bambus, este un lucru de la sine înţeles. Văd că ai câteva obiecte în baie. N-o să-ţi ia mult ca să le strângi.

Când intrasem, lăsasem uşa deschisă şi probabil că auzindu-i vocea prinţesa s-a grăbit să vină să vadă ce se întâmplă.

— Casilia, i-am spus acestui tânăr să se mute, pentru că aceasta este camera mea, bineînţeles, a spus Beatrice.

— Logodnicul Danielle-ei rămâne în această cameră atâta vreme cât stă în această casă, a spus prinţesa calm. Acum să mergem, Beatrice, te rog, camera cu trandafiri este extrem de plăcută, ai să vezi.

— Este jumătate cât asta şi n-are o cameră de toaletă.

Prinţesa i-a aruncat o privire goală mascând admirabil iritarea.

— Când va pleca Kit, tu o să ai apartamentul de bambus, bineînţeles.

— Am avut impresia că ai spus că-l cheamă Christmas.

— Aşa-i, a încuviinţat prinţesa, s-a născut în ziua de Crăciun. Haide, Beatrice, să coborâm, prânzul este deja foarte întârziat.

Şi-a condus hotărâtă cumnata afară pe coridor şi o secundă mai târziu s-a întors pentru o scurtă şi remarcabilă propoziţie, care suna jumătate ca poruncă:

— Atâta vreme cât ea stă în casa asta tu nu pleci de aici.

*
* *

După prânz, eu, Litsi şi Danielle am urcat în teritoriul disputat ca să ne uităm la formular, Litsi punând pariu că Beatrice mă va expulza din acest apartament splendid înainte de mâine seară.

— Ai observat ce priviri ca nişte pumnale îţi arunca, mai-mai să-ngheţe şi faţa de masă de groază?

— N-aveau cum să-mi scape.

— Şi remarcile acelea ascuţite despre bunele maniere, despre generozitate şi întâietatea pe care o are rangul social.

Prinţesa se comportase de parcă toate acestea nici nu i-ar fi trecut pe lângă urechi, se interesase cu amabilitate de sănătatea Beatrice-ei şi a câinilor săi, precum şi despre starea vremii în Florida în luna februarie. Roland de Brescou, aşa cum se întâmpla adeseori, rămăsese să ia prânzul sus, mai mult ca sigur cu uşa baricadată. Prin cuvinte blânde prinţesa îi luase apărarea.

— Ei bine, am spus, iată formularul.

L-am scos de sub şortul albastru şi i l-am dat lui Litsi care s-a îndreptat cu el spre cele câteva scaune confortabile de lângă fereastră. L-a citit cu atenţie, instalându-se absent pe unul din ele. Îl urmăream din priviri: era un bărbat robust, fără a excela printr-o forţă deosebită şi se comporta cu o mare naturaleţe. Îl plăceam, dar, din cauza Danieile-ei, mă şi temeam de el, îmi crea un amestec contradictoriu de sentimente, totuşi, aveam încredere în înfăţişarea lui ce emana competenţă şi bunăvoinţă.

M-am dus şi eu lângă fereastră, la fel şi Danielle, iar,

după o vreme, el şi-a ridicat capul şi s-a încruntat.

— Mai întâi de toate, a spus el, acesta nu este un formular prin care să se ceară licenţă de fabricare şi de export arme. Eşti sigur că asta a zis Nanterre că ar fi?

Am reflectat.

— Din câte îmi amintesc avocatul Gerald Greening a spus că este un formular guvernamental pentru o cerere preliminară de licenţă. Am înţeles că tot asta i-a spus Henri Nanterre prinţesei în loja ei din Newbury.

— Ei bine, nu este absolut deloc un formular guvernamental. Nu este o cerere pentru nici un fel de licenţă. Este un formular general şi vag folosit pentru încheierea unui contract obişnuit. A făcut o pauză. În Anglia, cred că oricine poate cumpăra de la papetării un formular tipărit ca să facă un testament. În el se află toţi termenii legali care să asigure întocmirea corectă a testamentului. Cel interesat completează, pur şi simplu, spaţiile libere cu ceea ce doreşte să se facă, de exemplu, să lase o maşină unui nepot. Ceea ce contează, de fapt, este ce s-a scris în aceste spaţii. Ei bine, acest formular este ceva oarecum similar. Termenii legali sunt corecţi, aşa că acesta ar fi un document autentic dacă este semnat aşa cum trebuie în prezenţa martorilor. Şi-a coborât privirea pe hârtie. Bineînţeles, este imposibil să ştii cum ar fi completat Nanterre toate aceste spaţii, dar bănuiesc că, în principal, ar spune că părţile numite în contract au căzut de acord asupra unui anume curs al acţiunii, conform documentelor anexate. Aş înclina să cred că acest formular ar fi ataşat - el figurând ca pagina numărul 1 - la un teanc de hârtii care ar include tot felul de lucruri precum: capacitatea fabricii, posibilităţile de vânzare în străinătate, comenzi preliminarii din partea clienţilor şi specificarea armelor propuse spre a fi fabricate. Tot felul de lucruri. Dar acest simplu formular, cu semnătura lui Roland pe el, ar valida tot materialul anexat. Ar fi luat foarte în serios, într-adevăr, ca o declaraţie de

intenţii completă. Având această hârtie la mână, Henri Nanterre poate să ceară imediat licenţa.

— Şi s-o primească, am spus eu. El era sigur de asta.

— Da.

— Dar unchiul Roland ar putea spune că a fost constrâns să semneze. Ar putea să repudieze actul, nu? a spus Danielle.

— O cerere se poate anula mai uşor, dar un contract este mult mai dificil, iar oamenii legii ar putea spune că este prea târziu să se răzgândească din moment ce a capitulat.

— Şi dacă ar obţine anularea contractului, am spus eu căzut pe gânduri, Henri Nanterre ar putea să-şi înceapă ameninţările din nou şi nu s-ar da deloc bătut până nu s-ar semna iar contractul.

— Dar acum trebuie să fie semnat de noi toţi patru, a spus Danielle. Ce se întâmplă dacă noi toţi spunem nu?

— Cred, am răspuns eu, că, dacă unchiul tău se hotărăşte să semneze, atunci toţi va trebui să-l urmaţi.

Litsi a dat din cap.

— Consensul celor patru semnături nu este decât o tactică de amânare, nu o soluţie.

— Şi care este soluţia? a întrebat Danielle plat.

Litsi a privit spre mine.

— Pune-l pe Kit s-o găsească. A zâmbit. Danielle mi-a spus că, în noiembrie trecut, le-ai venit de hac la câţiva indivizi foarte puternici. N-o poţi face din nou?

— Acum situaţia este oarecum alta, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat data trecută? m-a întrebat el. Danielle nu mi-a dat nici un detaliu.

— Un ziar a făcut publicitate proastă surorii mele şi soţului ei - el este antrenor şi ei au spus că se află în pragul falimentului - iar eu, în principal, l-am determinat să-şi ceară scuze şi să-i plătească lui Bobby unele compensaţii.

— Povesteşte-i lui Litsi şi despre detestabilul tată al lui

Bobby, a spus Danielle.

Ea mă privea de parcă totul ar fi fost ca înainte. Am încercat, probabil cu puţin succes, să-mi ascund neliniştea ce pusese stăpânire pe mine în legătură cu ea şi i-am relatat povestea lui Litsi.

— Adevăratul motiv al atacurilor asupra lui Bobby a fost să se ajungă la tatăl lui, care încercase să pună mâna pe ziar. Tatăl lui Bobby, Maynard Allardeck, era pe liste pentru a fi făcut cavaler, iar ideea celor de la ziar a fost să-l discrediteze, ca să nu mai poată obţine titlul. Maynard a fost o adevărată pacoste, o povară pe umerii lui Bobby. Aşa că eu... ă-ă... l-am scăpat de ea.

— Cum? a întrebat Litsi curios.

— Maynard, i-am răspuns, şi-a sporit capitalul împrumutând bani oamenilor ale căror afaceri începeau să se clatine. Le aducea pe linie de plutire şi apoi cerea restituirea banilor. Respectivii nu puteau să-i plătească aşa că el prelua afacerile şi, la scurt timp după aceea, vindea averea firmei falite. Rechinul venea cu zâmbetul pe buze şi înghiţea în grabă peştişorii plini de recunoştinţă care nu-şi dădeau seama de greşeală decât după ce au fost pe jumătate digeraţi.

— Aşa că tu ce-ai făcut? m-a întrebat Litsi.

— Ei bine... m-am dus şi am luat interviuri filmate celor pe care i-a distrus. A fost un material destul de impresionant: Nişte bătrânei cărora li s-a luat prin înşelăciune un cal campion, un bărbat al cărui fiu s-a sinucis când a dat faliment şi un tânăr fără minte care a fost „ajutat” să-şi risipească jumătate din avere jucând la curse.

— Eu am văzut filmul, a spus Danielle. Lovea în plin... M-a făcut să plâng. Kit l-a ameninţat pe Maynard că va trimite copii în diverse locuri dacă acesta îi va mai face vreun rău lui Bobby. Şi tu ai uitat să-i spui, mi s-a adresat ea mie, că Maynard a încercat să-l determine pe Bobby să te omoare.

Litsi a clipit.

— Să-l omoare...

— Mda, am spus. E paranoic, nu poate să accepte căsătoria lui Bobby cu sora mea. Din fragedă pruncie i s-a inoculat ura împotriva tuturor Fielding-ilor. Îi spunea lui Bobby când era mic că, dacă nu este cuminte, va fi mâncat de cei din familia Fielding.

I-am povestit apoi cât de amarnică şi profundă era vechea duşmănie dintre clanul Fielding şi Allardeck.

— Bobby şi cu mine, am continuat eu, i-am pus capăt şi suntem prieteni, dar tatăl lui nu poate suporta asta.

— Bobby crede, mi s-a adresat Danielle, că lui Maynard îi stau în gât succesele tale. Nu te-ar urî cu atâta înverşunare dacă ai fi un jocheu de mâna a şaptea.

— Maynard, i-am spus eu lui Litsi zâmbind, este membru al Clubului Jocheilor şi acum apare destul de des ca arbitru la diverse curse. Ar fi teribil de încântat dacă m-ar vedea pierzându-mi licenţa de jocheu.

— Pe care n-o poate obţine pe căi necinstite din cauza existenţei acelui film, a spus Litsi căzut pe gânduri.

— Este o situaţie fără ieşire, am încuviinţat eu calm.

— Bun, a spus Litsi, atunci ce-ai zice de o situaţie similară pentru Henri Nanterre?

— Nu ştiu suficiente lucruri despre el. Pe Maynard îl cunosc de o viaţă. Nu ştiu nimic despre arme şi n-am nici o cunoştinţă care să se îndeletnicească cu ele.

Litsi şi-a ţuguiat buzele.

— Cred că asta s-ar putea aranja, a spus el.

CAPITOLUL 8

Mai târziu, duminică după-amiaza, i-am telefonat lui Wykeham şi i-am ascultat temerile. Pentru el fusese o zi plină de frustrări şi dificultăţi, care încă nu se terminaseră. Omul angajat să patruleze cu câinele se afla în bucătărie, cu câine cu tot, bând ceai şi plângându-se de gerul de afară. Wykeham se temea că patrula se va desfăşura peste noapte mai mult înăuntru decât prin ogradă.

— A început deja îngheţul? l-am întrebat.

Îngheţul reprezenta întotdeauna o veste foarte proastă, pentru că, în acest caz, cursele aveau să fie abandonate, pământul fiind tare, alunecos şi periculos.

— Dacă mai coboară două grade s-a terminat.

Wykeham ţinea termometre deasupra robinetelor de afară ca atunci când gerurile erau foarte puternice să pună în funcţie boilerele ca apa să nu îngheţe. Grajdul său era plin cu tot felul de dispozitive pe care le instalase de-a lungul timpului, ca, de exemplu, lumini infraroşii în boxe, spre a ţine caii la căldură şi sănătoşi.

— A venit un poliţist, a continuat Wykeham. Un detectiv. A fost de părere că s-ar putea să fie o poznă de-a copiilor. Spune şi tu! l-am zis că, să împuşti doi cai cu o pricepere de expert nu părea câtuşi de puţin o poznă, dar el mi-a răspuns că este uluitor de ce sunt în stare copiii să pună la cale. El văzuse lucruri şi mai rele, de pildă, ponei pe câmp cu ochii scoşi. Toată discuţia cu el a fost o... o... aiureală. l-am zis că, oricum, Cotopaxi nu era un ponei, era

cofavoritul pentru Grand National, iar el mi-a răspuns că a fost... a fost ghinionul proprietarului.

— A promis să întreprindă ceva?

— A spus că o să revină mâine ca să ia declaraţii de la băieţii de grajd, dar nu cred că ei ştiu ceva. Pete, care se îngrijea de Cotopaxi, avea ochii plini de lacrimi, iar ceilalţi erau indignaţi cu toţii. Pentru ei a fost mai rău decât atunci când vreun cal moare într-un accident.

— Pentru noi toţi este mai rău, am spus eu.

— Da, a oftat. Oamenii de la ecarisaj au scos cu greu cadavrele afară din grajd. Eu nu m-am uitat. N-am putut. Caii ăştia... Îi iubeam pe amândoi.

Pentru parlagii, bineînţeles, hoiturile de cai nu însemnau decât carne pentru câini, aceasta le era meseria, iar implicaţiile sentimentale nu-şi aveau locul. Ori, pentru oameni ca Wykeham, care ţineau la cai, era firesc ca nu întotdeauna să poată stabili un dialog cu ei, să facă planuri laolaltă sau să trăiască viaţa lor. Antrenorii de steeplechase lucrează cu un cal pe perioade de timp mult mai mari decât antrenorii de plat. Uneori, zece ani sau mai mult, pe când ceilalţi nu depăşesc trei ani sau patru ani. Când Wykeham spunea că iubeşte un cal, acesta era purul adevăr.

Totuşi, mi-am zis, sentimentul pe care-l avea pentru Kinley era ceva cu totul aparte. Kinley rămânea starul de excepţie, tânăr şi clocotind de viaţă!

— Ai grijă de Kinley, i-am spus.

— Da, l-am mutat. Este în boxa din colţ.

Boxa din colţ era întotdeauna folosită ultima şi nu se putea ajunge la ea direct din nici o curte, ci doar printr-o altă boxă. Poziţia ei era incomodă pentru băieţii din grajd, dar însemna locul cel mai sigur şi cel mai secret din tot grajdul.

— Asta-i grozav, i-am spus uşurat. Şi acum, ce este cu ziua de mâine?

— Mâine?

— Cursele de la Plumpton.

A urmat o scurtă tăcere ca să-şi facă ordine în gânduri. El întotdeauna îşi trimitea câţiva cai la Plumpton, pentru că era unul din cele mai apropiate hipodromuri şi, din câte ştiam, eu aveam de călărit şase cai acolo.

— Dusty are o listă, a spus el în cele din urmă.

— O.K.

— Călăreşte-i aşa cum crezi tu că este mai bine.

— E-n ordine.

— Atunci, noapte bună, Kit.

— Noapte bună, Wykeham.

Cel puţin mi-a spus corect numele, mi-am zis în timp ce puneam telefonul în furcă. Probabil că vor ajunge la Plumpton toţi caii care trebuiau.

*

* *

Dimineaţa următoare am luat trenul spre grajdurile lui Wykeham simţind cum mă cuprinde bucuria odată cu fiecare milă cu care mă îndepărtam de casa din Eaton Square. Deşi atenuată de prezenţa prinţesei, a lui Litsi şi a Danielle-ei, o seară petrecută cu Beatrice de Brescou Bunt deschidea perspectiva unui calvar fără sfârşit. Aşa că mă scuzasem foarte devreme sub privirile pline de reproş ale celorlalţi, dar, chiar şi în somn, mi s-a părut că aud acea voce insistentă, care veşnic se plângea de ceva.

Dimineaţa când plecasem, Litsi îmi spusese că-şi va petrece mai toată ziua cu Roland. Prinţesa şi Danielle se vor ocupa de Beatrice. Danielle, care lucra în schimbul de seară la compania sa de televiziune, avea să lase totul pe umerii prinţesei curând după ora cinci şi jumătate. Promisesem să mă întorc de la Plumpton cât de curând posibil, dar, la drept vorbind, am fost bucuros când s-a ivit o scuză bună pentru a mă eschiva şi anume mesajul pe care îl găsisem la

vestiar. Mesajul fusese transmis de directorul hipodromului din Newbury care mă ruga să mut maşina de unde o parcasem, pentru că locul respectiv era solicitat urgent pentru alte scopuri.

Am telefonat în Eaton Square şi a răspuns Danielle. I-am explicat ce se întâmplase.

— Din Plumpton am să plec cu cineva cu maşina la Newbury. Totuşi, cred că ar fi mai bine să dorm acasă, în Lambourn, dat fiind că mâine trebuie să merg la curse la Devon. Vrei să mă scuzi faţă de prinţesă? Spune-i că am să mă întorc mâine seară, după curse, dacă doreşte.

— Dezertorule, a spus Danielle. Pari suspect de încântat.

— Ţine cont de milele pe care le am de străbătut, am răspuns.

— Asta să i-o spui lui mutu'!

— Ai grijă de tine, i-am zis.

După o pauză, ea a spus un „da” ca un oftat şi a închis telefonul. Uneori părea că totul între noi este la fel ca mai înainte, şi apoi, într-o clipă, totul se spulbera. Fără prea mult entuziasm m-am dus să-l caut pe Dusty care sosise exact cu caii care trebuiau şi cu culorile grajdului pe care urma să le port, dar şi cu o părere proastă despre poliţistul detectiv, care încercase să-i chestioneze pe băieţii de grajd în timp ce erau la lucru. În orice caz, nimeni nu ştia nimic, spune Dusty, iar băieţii erau într-o stare de spirit că ar fi linşat pe orice străin pe care l-ar fi prins dând târcoale pe acolo. Sâmbătă noaptea, capelmaistrul (nu Dusty care avea sarcina să aducă la curse caii înscrişi în program) îşi făcuse rondul pe la grajduri, ca de obicei, pe la ora unsprezece când totul păruse în ordine. El nu se uitase în toate cele optzeci de boxe, ci doar în una sau două ai căror ocupanţi nu se simţeau bine. Nu trecuse nici pe la Cascade, nici pe la Cotopaxi. Se oprise la Kinley şi Hillsborough ca să se asigure că-şi mâncaseră hrana după curse şi plecase acasă

să se culce. Ce putea mai mult să facă cineva? se întreba Dusty.

— Nimeni nu-nvinuieşte pe nimeni, i-am spus.

— Deocamdată nu, a răspuns posomorât şi a luat şaua ca s-o pună pe calul pe care urma să călăresc în prima cursă.

Ne-am îndeplinit fiecare îndatoririle, aşa cum făceam adeseori, el aducând şi înşeund caii, eu călărindu-i, amândoi achitându-ne de obligaţiile ce le aveam faţă de diverşi proprietari, felicitându-i, compătimindu-i, explicându-le şi scuzându-ne. Am încheiat ziua în mod obişnuit: două curse pe locul unu, una pe locul doi, alte două terminând traseul neclasat, şi o cădere, dar cu o aterizare uşoară şi fără urmări.

— Mulţumesc, Dusty, i-am spus la sfârşit. Mulţumesc pentru tot.

— Ce vrei să spui? a întrebat suspicios.

— Nimic altceva decât că şase curse înseamnă o zi aglomerată pentru tine şi totul a mers bine.

— Ar fi mers şi mai bine dacă nu cădeai într-a cincea, a răspuns el ursuz.

Eu nu căzusem. Calul alunecase cu mine, dovadă şi petele de iarbă rămase pe numărul de pe pledul lui. Dusty ştia asta foarte bine.

— Ei bine, i-am spus, îţi mulţumesc oricum.

A dat din cap fără să zâmbească şi a plecat în grabă. Deşi eram într-un dezacord permanent, fără nici o îndoială, aveam să acţionăm ca o echipă ziua următoare la Newton Abbot şi în cealaltă la Ascot, o echipă eficientă, dar glacială.

Doi jochei care locuiau în Lambourn m-au dus cu automobilul lor până la Newbury, de unde mi-am luat maşina şi m-am oprit la casa mea de pe colină.

Am aprins focul în cămin ca să mai înveselesc puţin atmosfera, am mâncat pui la grătar şi i-am telefonat lui Wykeham.

El avusese o altă zi obositoare. Cei de la asigurări îi chestionaseră oamenii de pază, detectivii îi băgaseră în sperieţi pe toţi băieţii de grajd, iar omul cu câinele fusese găsit dormind în hambarul cu fân de către capelmaistru când sosise la ora şase dimineaţa. Wykeham informase secretariatul Clubului Jocheilor despre moartea cailor (o rutină obligatorie) şi toată după-amiaza telefonul îl scosese din minţi, ziarele sunând unul după altul ca să-l întrebe dacă era adevărat că fuseseră omorâţi cei doi cai.

Telefonase şi prinţesa ca să-i spună că-şi contramandase vizita la prietenii din Newton Abbot, aşa că nu va mai fi acolo să-şi vadă caii şi-l rugase pe Wykeham să-i transmită lui Kit că ea ţinea neapărat ca el să se reîntoarcă în Eaton Square cât de curând posibil.

— Ce se întâmplă acolo? m-a întrebat Wykeham, fără a manifesta un interes deosebit. Ea pare cu totul schimbată.

— Cumnata ei a sosit pe neaşteptate.

— Da? Nu şi-a mai continuat ideea. Astăzi ai făcut curse frumoase cu cei doi câştigători.

— Mulţumesc.

Am făcut o pauză aşteptându-mă să aud că Dusty îi spusese c-aş fi căzut de pe cal, dar l-am judecat greşit pe bătrânul arţăgos.

— Dusty mi-a povestit că Torquil a căzut ca o plăcintă în cursa a cincea. Tu ai păţit ceva?

— Nici o zgârietură, i-am răspuns foarte surprins.

— Bun. Atunci pentru ziua de mâine...

Am discutat despre caii ce urmau să alerge a doua zi şi, în cele din urmă, mi-a spus la revedere, numindu-mă pentru a doua oară la rând Kit. Lucrurile vor fi intrat în normal, mi-am zis, atunci când îmi va spune din nou Paul.

Mi-am ascultat mesajele lăsate la robot şi mai toate erau asemănătoare cu telefoanele primite de Wykeham: un şir lung de ziarişti care voiau să-mi cunoască sentimentele în legătură cu pierderea lui Cotopaxi. Mai bine că nu

fusesem acasă, mi-am zis în sinea mea.

Mă mai căutase şi un antrenor din Davon care voia să ştie dacă puteam călări pentru el la Newton Abbot, pentru că jocheul lui fusese accidentat. I-am căutat caii în stood-book, după care i-am telefonat ca să-i spun că primesc şi m-am dus liniştit la culcare.

*
* *

Telefonul m-a trezit în jur de ora două şi jumătate.

— Alo, am spus adormit, trăgând cu coada ochiului spre ceas, aşteptându-mă la veşti proaste. Cine este la telefon?

— Kit...

M-am trezit deplin într-o fracţiune de secundă. Era vocea Daniele-ei, foarte amărâtă.

— Unde eşti? am întrebat-o.

— A-ă... ştii... am nevoie... sunt într-un shop.

— Ai spus şoc sau shop? am întrebat-o.

O... Am auzit-o când a tras adânc aer în piept.

— Ambele sunt valabile, cred.

— Ce s-a întâmplat? Trage-ţi respiraţia şi spune-mi pe îndelete.

— Am plecat de la studio... la două şi zece... m-am urcat în maşină şi am pornit spre casă.

S-a oprit. Ea întotdeauna termina slujba la ora două, când studioul se închidea şi toţi concetăţenii ei din America, care recepţionaseră ştirile mergeau la culcare, iar ea pleca cu micul Ford spre garajul din Eaton Square, din spate, unde Thomas ţinea Rolls-ul.

— Zi-i mai departe, i-am spus.

— Mi s-a părut că o maşină mă urmăreşte. Apoi am avut o pană de cauciuc. A trebuit să mă opresc... Am auzit-o trăgând din nou aer cu putere în piept. Am văzut... că

aveam pană la două roţi. S-a oprit şi cealaltă maşină şi un bărbat a coborât din ea. Purta... purta o mască.

Iisuse Cristoase! mi-am zis în sinea mea.

— Am alergat, a continuat Danielle încercând vizibil să-şi potolească starea de surescitare. A început şi el să fugă după mine... eu am alergat, am alergat... şi am văzut acest shop... este deschis toată noaptea... şi am intrat înăuntru. Dar proprietarul nu vrea să aibă probleme. M-a lăsat să-i folosesc telefonul... dar n-am nici un ban, geanta şi haina mi-au rămas în maşină... şi nu ştiu... ce să fac...

— Ceea ce trebuie să faci, i-am spus, este să stai acolo până vin eu.

— Da, dar... omul de aici nu vrea să mă lase înăuntru... şi afară... nu pot... pur şi simplu, nu pot să merg afară. Mă simt atât de stupid... dar îmi este frică.

— Da, ai toate motivele să-ţi fie. Am să vin imediat. Dă-mi-l la telefon pe proprietar... şi nu-ţi face griji, am să fiu acolo în mai puţin de o oră.

A spus aproape în şoaptă, „bine” şi după câteva secunde s-a auzit un „alo” pronunţat de o voce ce părea asiatică după accent.

— Prietena mea, i-am spus, are nevoie de ajutorul dumitale. O ţii la căldură, îi dai un ceai fierbinte şi ai grijă de ea până la sosirea mea, iar eu am să-ţi plătesc.

— Bani gheaţă, a spus el scurt.

— Da, bani gheaţă.

— Cincizeci de lire, a precizat el.

— Pentru aceasta, i-am răspuns, ai grijă de ea foarte bine. Şi acum spune-mi adresa. Cum ajung acolo?

Mi-a dat toate lămuririle şi mi-a spus că se va ocupa de tânăra doamnă, să nu mă grăbesc, dar să-i aduc bani peşin, iar eu l-am asigurat din nou că aşa voi face.

M-am îmbrăcat, am aruncat câteva haine într-o sacoşă, am închis casa şi am pornit spre Londra fără a mai respecta nici o limită de viteză. După ce am greşit de vreo două ori

apucând-o pe alte străzi şi după ce l-am întrebat pe un trecător ce n-avea chef de vorbă, am găsit strada cu şirul de prăvălii întunecate, cu excepţia uneia, la celălalt capăt, lângă staţia de metrou, care avea ferestrele luminate. Am oprit brusc pe linia galbenă dublă şi am intrat înăuntru.

Locul era un mini-supermarket strâmt, cu un galantar cu geam lângă uşă în care erau expuse preparate calde, tot restul spaţiului fiind ticsit până în tavan cu mărfuri care emanau un vag miros de mirodenii. Doi clienţi alegeau mâncare caldă, un al treilea, ceva mai departe, examina nişte cutii de conserve, dar Danielle nu se zărea nicăieri. Asiaticul care servea, un bărbat cu faţa rotundă, netedă, rotofei la trup şi cu privirea ca de drogat, s-a uitat la mine o fracţiune de secundă când am intrat grăbit înăuntru şi şi-a văzut mai departe de treabă netulburat scoţând cu cleştele din galantar papanaşii şi specialităţile alese de clienţi.

— Tânăra doamnă, unde este? l-am întrebat.

S-a comportat de parcă nu m-ar fi auzit, împachetând cumpărăturile şi calculând preţul.

— Unde este? am insistat, dar parcă nici n-aş fi vorbit.

Asiaticul a discutat cu clienţii săi într-o limbă pe care n-am auzit-o niciodată, le-a luat banii, le-a dat restul şi a aşteptat ca ei să plece.

— Unde este? am întrebat pe un ton ridicat, neliniştea punând stăpânire pe mine.

— Dă-mi banii. Ochii îi vorbeau clar despre nevoia lui stringentă de bani gheaţă. Ea este în siguranţă!

— Unde?

— În spatele magazinului, după uşă. Dă-mi banii.

I-am dat ceea ce ceruse, l-am lăsat numărându-i şi aproape că am zburat acolo unde-mi arătase. Am ajuns la peretele din spate care era acoperit cu mărfuri, ca şi restul încăperii, din duşumea până în tavan şi furia începea să pună stăpânire pe mine până să mă dumiresc că şi uşa era acoperită cu rafturi.

Într-un spaţiu minuscul, ticsit cu pachete de cafea, am zărit mânerul uşii. M-am repezit asupra lui, l-am apăsat şi am împins uşa. Am intrat într-o cameră plină cu şi mai multe cutii de carton maro. Aici nu rămânea decât un mic spaţiu liber în care se aflau un birou, un scaun şi un radiator electric cu un singur element.

Danielle stătea pe un scaun înfăşurată într-o haină bărbătească mare, de culoare închisă, încercând să se încălzească la radiatorul anemic, iar privirea îi era aţintită în gol.

— Bună, i-am spus.

Uşurarea evidentă de pe chipul ei cred că mi-a picat la fel de bine ca un sărut pătimaş pe care, de fapt, nu l-am primit. S-a ridicat în picioare şi mi-a alunecat în braţe ca şi cum ar fi venit acasă şi am ţinut-o strâns aproape fără să-i simt trupul prin haina groasă. Trăgând în piept parfumul oriental, de mosc, al materialului de culoare închisă, mângâiam părul Danielle-ei şi respiram adânc, plin de mulţumire.

După o vreme s-a desprins uşor din braţele mele, deşi eu aş mai fi rămas aşa ore în şir.

— Pesemne că mă crezi idioată, a spus ea tremurând, respirând adânc şi ştergându-şi lacrimile cu degetele. Am fost o proastă, într-adevăr.

— Departe de mine asta.

— Mă bucur atât de mult că te văd.

O spunea din inimă, nu era nici un dubiu.

— Haide, atunci, i-am spus cu sufletul mai împăcat. Mai bine să plecăm.

A ieşit din haina care-i era prea mare şi a lăsat-o pe scaun tremurând puţin, rămasă doar în pantaloni, bluză şi pulover. Este din cauza şocului, mi-am zis în sinea mea, pentru că nici în prăvălie, nici în camera de depozitare a mărfurilor, de fapt, nu era frig.

— Am un pled în maşină, i-am spus. Apoi vom merge

să-ţi luăm haina.

Ea a dat din cap, în semn de încuviinţare, apoi am străbătut prăvălia îndreptându-ne spre uşa de la stradă.

— Mulţumesc, i-am spus asiaticului.

— Aţi oprit radiatorul? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap. N-a părut încântat.

— Noapte bună, i-am spus, iar Danielle a adăugat:

— Mulţumesc.

Ne-a urmărit cu ochii-i de drogat şi n-a răspuns, noi am ieşit afară, am traversat trotuarul şi ne-am oprit la maşină.

— De fapt, a fost de treabă, a spus Danielle în timp ce-i puneam pledul pe umeri. Mi-a oferit cafea şi ceva să mănânc, dar n-am putut să iau o înghiţitură.

Am instalat-o pe bancheta din spate şi m-am strecurat şi eu lângă ea.

— Unde ţi-ai lăsat maşina? am întrebat-o.

Nu-şi putea aminti, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind panica în care fugise.

— Cred că parcursesem doar două mile când mi-am dat seama că am o pană de cauciuc. Am scos maşina de pe carosabil. Dacă ne întoarcem spre studio... dar nu-mi amintesc...

— O s-o găsim, i-am spus. N-ai putut alerga prea departe.

Şi, de fapt, am găsit-o destul de uşor pe o străduţă laterală, imediat după colţ şi am parcat în spatele ei.

Am lăsat-o pe Danielle în maşină şi m-am dus să-mi arunc o privire. Haina şi poşeta dispăruseră, la fel şi ştergătoarele şi radioul. Este bine, totuşi, mi-am zis, că maşina încă mai era acolo, chiar dacă cele două roţi erau dezumflate, pentru că cheile încă se găseau în contact. Le-am luat, am încuiat uşile şi m-am întors la Danielle cu veştile bune şi rele.

— Maşina încă o mai ai, i-am spus, dar ar putea fi spartă sau furată până mâine dimineaţă dacă n-o

remorcăm.

A dat tăcută din cap şi a rămas în maşină când am găsit un garaj cu program de noapte oare avea cu ce s-o tracteze. Am dus tratative cu cei care erau de serviciu.

— Bun, au spus ei tărăgănat, luând cheile maşinii, notând numărul de înmatriculare şi locul unde era parcată. Mi-au zis s-o las în seama lor, pentru că o s-o aducă imediat, o să-i repare anvelopele, o să-i înlocuiască ştergătoarele şi dimineaţa avea să fie gata putând veni după ea.

Danielle n-a mai discutat nimic despre prezumtivul ei atacant până când am pornit-o spre Eaton Square şi atunci a făcut-o fără tragere de inimă.

— Crezi că a vrut să mă jefuiască? m-a întrebat ea încordată.

— Ei bine... mă tem că... pare foarte probabil.

Am încercat să aflu cum arăta. Ce fel de haine purta? Ce mască?

— N-am observat, a început ea şi apoi mi-am dat seama că reţinuse mai mult decât ar fi crezut că este posibil. Un costum. Un costum bărbătesc obişnuit şi pantofi de piele, bine lustruiţi. Strălucea lumina în luciul lor şi i-am auzit cum tropăiau pe caldarâm... Ce ciudat! Masca era... o căciulă de lână, de culoare închisă, trasă peste faţă, cu orificii pentru gură şi ochi.

— Oribil, am spus compătimitor.

— Probabil că m-a aşteptat să plec de la studio. A fost străbătută de un fior. Crezi că el mi-a tăiat pneurile?

— Pană la două roţi deodată nu poate fi o coincidenţă.

— Ce crezi că trebuie să fac?

— Să anunţi poliţia? i-am sugerat.

— Nu, categoric nu. Ei consideră că o femeie care merge cu maşina singură în puterea nopţii îşi caută singură necazuri.

— Totuşi...

— Ştii, a continuat ea, o cunoştinţă de-a unei prietene - o americancă - era cu maşina, ca mine, în Londra şi, fără să facă absolut nimic a fost oprită de poliţie şi dusă la secţie. Au dezbrăcat-o! Poţi să crezi una ca asta? Au spus că verificau toţi suspecţii căutând droguri sau bombe... Se temeau de un atac terorist şi au avut impresia că ea are un accent străin. I-a trebuit o groază de vreme până ce şi-a găsit nişte colegi pe care i-a sculat din somn şi care au confirmat că ea, într-adevăr, mergea acasă după ce lucrase la slujbă până noaptea târziu. A făcut un şoc, care a marcat-o pe tot restul vieţii şi a trebuit să renunţe la serviciu.

— Pare, într-adevăr, de necrezut, am încuviinţat eu.

— S-a întâmplat exact cum ţi-am povestit, a spus ea.

— Nu toţi poliţiştii sunt astfel, am spus eu blând.

În orice caz, Danielle a luat hotărârea de a spune colegilor de studio că trebuie pusă pază la parcare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să vii atât de departe, a continuat ea nu deosebit de convingătoare. Dar n-am vrut să amestec poliţia şi altfel ar fi trebuit să-i trezesc pe Dawson ca să trimită pe cineva să mă ia. Mă simţeam dărâmată... Ştiam că tu ai să vii.

— Da.

A oftat, ceva din tensiunea interioară nemaisimţindu-i-se în voce.

— În geantă n-aveam cine ştie ce, asta-i bine. Doar rujul, peria de păr şi foarte puţini bani. Nici o carte de credit. Când merg la slujbă niciodată nu-mi iau prea multe cu mine.

Am încuviinţat din cap.

— Dar cheile?

— O...

— Cheia de la intrare din Eaton Square?

— Da, a răspuns ea consternată. Şi cheia de la uşa din spate de la studio, pe unde intră personalul. Va trebui să le

spun mâine, când vine schimbul de dimineaţă.

— Ai avut ceva la tine pe care să fie trecută adresa din Eaton Square?

— Nu, a spus ea categoric. În după-amiaza asta am făcut ordine în maşină... ca să scap de tanti Beatrice... şi mi-am schimbat geanta. N-aveam nici o scrisoare sau altceva de genul ăsta la mine.

— Asta tot e ceva, am spus eu.

— Eşti atât de practic.

— Eu aş anunţa poliţia, am spus pe un ton neutru.

— Nu. Tu nu înţelegi, nu eşti femeie.

Nu prea aveam nici o replică, aşa că n-am mai insistat. Am şofat spre Eaton Square cum mai făcusem de multe ori înainte, când o conduceam acasă de la slujbă şi abia când eram aproape de casă m-am întrebat dacă omul cu mască n-ar fi putut fi Henri Nanterre şi nicidecum un tâlhar.

Privind superficial lucrurile, nu părea posibil, dar ipoteza trebuia avută în vedere. Dacă, de fapt, făcea parte din campania de accidente şi intimidări, aveam să aflăm, aşa cum vom afla şi despre cai: nici un act de terorism nu era complet dacă autorii nu se şi făleau cu el după aceea.

Danielle nu-l văzuse niciodată pe Henri Nanterre, aşa că nu ştia cum arată, dacă e gras sau slab, sau cum se mişcă. Pe de altă parte, nici el nu şi-ar fi făcut apariţia în Chiswick dacă n-ar fi ştiut că ea se află acolo.

— Ai devenit brusc foarte tăcut, a spus Danielle, părând a nu mai fi speriată, ci mai degrabă somnoroasă. La ce te gândeşti?

Mi-am aruncat o privire spre faţa de pe care dispăruseră urmele încordării. Până acum, de trei sau patru ori ştiusem fiecare despre celălalt ce gândea, într-un fel de joc telepatic ce se întâmplă uneori între oameni ce se cunosc foarte bine, dar asta nu se mai petrecea frecvent, iar în ultimul timp, deloc. Mă bucuram că în clipa de faţă nu-mi putea citi gândurile, pentru că nu ştiam dacă ar fi mai

mult sau mai puţin speriată, în cazul în care mi le-ar fi cunoscut.

— Mâine seară, roagă-l pe Thomas să te ducă cu maşina, i-am spus. El nu merge la Devon... şi am să vin eu să te iau.

— Dar dacă ai curse la Devon...

— Am să mă duc acolo cu trenul, i-am răspuns. O să fiu înapoi, în Eaton Square, în jurul orei nouă.

— Bine, presupun că... Mulţumesc.

Am parcat maşina pe locul unde stătea maşina ei de obicei, mi-am luat sacoşa din portbagaj şi, cu Danielle înfăşurată în pled ca într-un şal foarte mare, ne-am îndreptat spre uşa din faţă din Eaton Square.

— Sper că ai o cheie, a spus ea căscând. Dacă n-ai, nu ştiu ce facem, arătăm ca nişte ţigani.

— Dawson mi-a dat una.

— Bun... dorm din picioare.

Am intrat înăuntru şi am urcat încet scările. Când am ajuns la etajul ei am îmbrăţişat-o din nou, cu pled cu tot, ţinând-o strâns lipită de trupul meu, dar de data asta n-am mai simţit acelaşi răspuns din partea ei şi, când m-am aplecat s-o sărut, mi-a oferit obrazul, nu gura.

— Noapte bună, i-am spus. Te simţi bine?

— Da. Aproape că mi-a ocolit ochii. Îţi mulţumesc, într-adevăr.

— N-ai pentru ce, i-am răspuns.

— O...

Mi-a aruncat o privire scurtă, parcă contrariată. Apoi a lăsat să-i cadă pledul pe care-l ţinuse strâns în jurul ei ca pe o pavăză de apărare, şi-a aruncat braţele de gâtul meu şi mi-a dat o sărutare rapidă, o reminiscenţă din vremuri mai bune chiar dacă a aşternut-o undeva pe bărbie.

— Somn uşor, a spus ea încet şi a pornit de-a lungul coridorului spre camera ei, fără să se mai uite înapoi.

Mi-am luat sacoşa şi pledul şi am urcat la mine

simţindu-mă cu mult mai bine decât cu o zi înainte. Am deschis uşa camerei de bambus aşteptându-mă s-o găsesc pe Beatrice sforăind fericită în cearceafurile mele, dar patul era neatins şi gol şi m-am cufundat în el, într-un somn fără vise, pentru două ceasuri bune.

CAPITOLUL 9

Dimineaţa, pe la ora şapte şi un sfert, am coborât la parter şi am bătut la uşa lui Litsi până când o voce somnoroasă a spus:

— Cine este?

— Kit.

A urmat o scurtă pauză, după care am auzit:

— Bine, intră.

Camera era în întuneric, Litsi stătea sprijinit într-un cot, străduindu-se să aprindă un lampadar de lângă pat cu cealaltă mână. Lumina a dat la iveală o cameră spaţioasă, panelată cu stejar, cu un pat cu tăbliile pictate pe ambele părţi, cu draperii de brocart şi tablouri vechi. Nici că putea fi altceva mai potrivit pentru Litsi, mi-am zis în sinea mea.

— Credeam că nu eşti aici, mi-a spus el, frecându-se la ochi cu degetele. Ce zi este astăzi?

— Marţi. M-am întors în dimineaţa asta înainte de ora cinci şi tocmai despre asta am venit să-ţi vorbesc.

S-a ridicat în capul oaselor în timp ce asculta.

— Crezi că, într-adevăr, a fost Nanterre? m-a întrebat când am terminat de povestit.

— Dacă a fost, probabil că a vrut doar s-o prindă şi s-o sperie... să-i spună ce s-ar putea întâmpla dacă unchiul ei nu cedează. Indiferent cine a fost, nu s-a aşteptat ca ea să alerge atât de repede. Danielle poartă la lucru pantofi sport... adidaşi de fapt... şi, în genere, are o condiţie fizică bună. Probabil că el, pur şi simplu, n-a putut s-o prindă.

— Dacă a vrut s-o avertizeze, treaba nu i-a reuşit. Deci, vom mai auzi de el.

— Da. Şi despre cai.

— Şi-a ieşit din minţi, dacă a fost el, a adăugat Litsi.

— În orice caz, am crezut că este mai bine să te previn, i-am spus.

I-am povestit şi despre geanta Danielle-ei care a dispărut.

— Dacă este un hoţ obişnuit, n-are importanţă, pentru că înăuntru nu era nici o adresă, dar, dacă a luat-o Nanterre, acum el are o cheie de la uşa din faţă a acestei case. Crezi că ai putea să-i explici prinţesei şi s-o rogi să schimbe încuietoarea? Eu plec la Devon unde am câteva curse şi am să mă întorc diseară. Am să mă duc eu s-o aduc pe Danielle de la slujbă, dar, dacă nu prind trenul la întoarcere, ai tu grijă ca ea să ajungă în siguranţă acasă, da? Dacă ai nevoie de maşină, poţi s-o iei pe a mea.

— Totuşi, nu pierde trenul.

— Nu.

Şi-a înălţat sprâncenele, apoi le-a coborât.

— Atunci dă-mi cheile, a spus el.

I le-am dat.

— Încearcă să afli dacă Danielle i-a spus mătuşii Beatrice unde lucrează şi la ce oră pleacă de la slujbă.

A clipit din ochi.

— Henri Nanterre, i-am reamintit, are un spion chiar în această casă.

— Bun. Acum du-te şi... baftă.

Am zâmbit şi am plecat reuşind să prind trenul spre Devon. Pesemne că sunt nebun, mi-am zis în sinea mea, de vreme ce i-o încredinţez pe Danielle lui Litsi, dar ea trebuie să fie în siguranţă şi un drum scurt, cu Litsi la volan, în Mercedes-ul meu era puţin probabil ca să hotărască lucrurile într-un fel sau altul.

Cu toată viteza şi riscurile implicate de meserie,

cazurile mortale printre jocheii de steeplechase surveneau rar. Era mai periculos, de exemplu, să cureţi geamurile ca să ai din ce trăi. Oricum însă, se putea foarte uşor ca uneori să sfârşeşti la spital şi asta se întâmpla întotdeauna în momentele cele mai nepotrivite. N-aş putea spune că în ziua aceasta am călărit cu o deosebită prudenţă la Newton Abbot, dar în mod cert furia nesăbuită din ultimele două săptămâni dispăruse. Poate că în cele din urmă Danielle se va întoarce la mine, poate că nu. În orice caz, aveam şanse mai bune acum când mă aflam lângă ea şi nu la două sute de mile depărtare.

Subiectul de conversaţie al întregii după-amieze pe hipodrom, din câte am putut să-mi dau seama, a fost omorârea lui Cascade şi Cotopaxi. În tren am citit relatările din paginile sportive a două ziare iar în vestiar am mai văzut alte două, dar toate erau mai mult speculaţii şi titluri scrise cu litere mari, decât fapte brute. Am fost asaltat cu întrebări pline de curiozitate şi compătimire din partea tuturor cu care am stat de vorbă, dar nu le-am prea putut răspunde mare lucru, decât: „da, îi văzusem în boxele lor şi da, bineînţeles, prinţesa era foarte amărâtă, şi da, am să caut un alt cal pe care să-l călăresc la Grand National”.

Dusty, pe chipul căruia se citeau doar tunete şi fulgere, era supus aceluiaşi tir de întrebări. S-a mai domolit puţin când unul din caii prinţesei a câştigat, fiind întâmpinat de aplauze şi ovaţii din partea tuturor, fapt ce vorbea de la sine de simpatia de care se bucura prinţesa în public. Arbitrul şef şi preşedintele colegiului director m-au chemat în camera directorilor nu ca să se plângă de felul cum am călărit, ci ca să mă roage să transmit regretele lor prinţesei şi lui Whykeham. M-au bătut cu sobrietate pe umăr şi mi-au dat şampanie, totul la antipodul felului în care am fost primit când m-a reclamat Maynard Allardeck.

La întoarcere, am prins trenul aşa cum plănuisem, am mâncat un sandvici cumpărat în gară şi am ajuns în Eaton

Square înainte de ora nouă. A trebuit să-l chem pe Dawson să-mi deschidă pentru că broasca fusese, într-adevăr, schimbată şi m-am dus în salon, unde i-am găsit pe prinţesă, pe Litsi şi Beatrice Bunt şezând cu toţii în linişte, fiecare învăluit în propria-i tăcere ca într-un clopot de sticlă, fără să se poată auzi unul pe celălalt.

— Bună seara, am spus, vocea mea sunând deosebit de puternic.

Beatrice Bunt a sărit în picioare pentru că vorbisem lângă ea. Pe chipul prinţesei golit de orice expresie s-a aşternut brusc bucuria, iar Litsi a prins viaţă de parcă cineva ar fi atins cu o baghetă vrăjită o figură de ceară.

— Te-ai întors! a exclamat el. Mulţumesc lui Dumnezeu măcar pentru asta!

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Nici unul din ei nu prea era pregătit să-mi spună.

— Danielle e bine? am întrebat.

Prinţesa a părut surprinsă.

— Da, bineînţeles. Thomas a dus-o cu maşina la slujbă. Stătea pe sofa cu spatele drept, capul înălţat şi muşchii încordaţi. Vino aici, a spus ea, atingând uşor cu palma pernele de pe sofa şi povesteşte-mi cum au alergat caii.

Ştiam că acesta era refugiul ei din realitate când aspectele neplăcute deveneau covârşitoare. Întotdeauna în trecut, în clipele cele mai grele vorbise despre caii ei, agăţându-se de ei ca de o stâncă într-o lume care se clătina.

M-am aşezat lângă ea, intrând bucuros în joc.

— Bernina a fost în vârf de formă şi a câştigat cursa. Pare să-i placă hipodromul din Devon, este a treia oară când câştigă acolo.

— Povesteşte-mi cum a fost, a spus prinţesa, părând atât încântată cât şi, într-un fel, încă dezorientată în sinea ei, iar eu i-am relatat cursa, dar fără să se schimbe ceva pe chipul ei. Am aruncat o privire spre Litsi şi am văzut că şi el

asculta în acelaşi mod detaşat, apoi mi-am plimbat ochii spre Beatrice care părea că nu este atentă deloc.

I-am transmis compasiunea directorilor şi i-am povestit cât de încântată a fost mulţimea când unul din caii ei a câştigat.

— Ce drăguţ, a murmurat ea.

— Aici ce s-a mai întâmplat? am întrebat din nou.

Litsi a fost cel care a răspuns în cele din urmă:

— Henri Nanterre a telefonat acum o oră. Voia să vorbească cu Roland, dar Roland a refuzat şi apoi m-a cerut pe mine personal.

Am ridicat sprâncenele a mirare.

— Mi-a spus că-mi ştia numele, dat fiind că eram unul dintre cei trei care trebuiau să semneze alături de Roland când se luau hotărâri în materie de afaceri. A spus că notarul său îşi amintise. Ceilalţi erau prinţesa şi Danielle.

M-am încruntat.

— Cred că şi le-ar fi putut reaminti numai dacă i le-ar fi spus cineva... atunci ar fi putut să le şi recunoască.

Litsi a încuviinţat din cap.

— Henri Nanterre a zis că notarul lui şi-a uitat servieta la Roland în salon. În servietă se găseşte un contract cu spaţiu liber în josul paginii pentru semnături şi martori. Zice că toţi patru trebuie să semnăm acest formular în prezenţa notarului său şi într-un loc pe care o să ni-l comunice. A spus că va telefona în fiecare dimineaţă până ce toţi vom fi de acord.

— Şi dacă n-o să fiţi? am întrebat.

— A menţionat că ar fi păcat ca prinţesa să-şi piardă şi alţi cai fără rost şi că tinerele femei care circulă singure noaptea sunt întotdeauna în primejdie, a răspuns Litsi pe un ton plat. Apoi a făcut o pauză înălţându-şi o sprânceană ironic. A mai zis că prinţesa nu este imună la accidente şi că un anume jocheu, dacă vrea să rămână teafăr, să plece de aici şi să-şi vadă de treburile lui.

— Sunt exact cuvintele lui? l-am întrebat plin de interes.

Litsi a clătinat din cap.

— A vorbit în franceză.

— Am întrebat-o pe Beatrice, a intervenit prinţesa cu o furie reţinută şi o politeţe de suprafaţă, dacă de duminică, de când a sosit în această casă, a mai vorbit cu Nanterre vreodată, dar ea zice că habar nu are unde se află acesta.

M-am uitat spre Beatrice, care, imperturbabilă, şi-a întors privirea în altă parte. De fapt, nu era necesar să ştii unde stă cineva din moment ce-i aveai numărul de telefon, dar, se pare, că n-avea rost s-o fac să treacă din stadiul evaziv în cel de minciună sfruntată, lucru ce mi-l confirma şi obrăznicia ce i se citea în priviri.

Prinţesa mi-a spus că soţul ei o rugase să-mi transmită că vrea să vorbească cu mine la întoarcere şi mi-a sugerat că ar fi timpul să merg la el. Am plecat având senzaţia că cei trei încremenesc iar fiecare în clopotul lui de sticlă şi, ajuns sus, am ciocănit la uşa lui Roland de Brescou.

M-a poftit să intru şi să iau loc, după care m-a întrebat cu un interes bine disimulat despre succesele zilei de azi. I-am spus că Bernina câştigase, iar el a răspuns absent: „bine”, în vreme ce-şi orânduia în minte ceea ce avea să-mi spună. Nu mai arata atât de fragil din punct de vedere fizic ca vineri şi sâmbătă, mi-am zis în sinea mea, dar nu mai părea nici aşa de hotărât.

— Retragerea mea va lua ceva timp, a spus el şi, imediat ce voi face o mişcare Henri Nanterre are s-o afle. Gerald Greening crede că atunci când va ajunge la urechile lui Nanterre, acesta o să-mi ceară să renunţ presându-mă cu tot mai multe ameninţări şi acţiuni viclene. Am făcut o pauză. Ţi-a spus Litsi despre telefonul lui Nanterre?

— Da, domnule.

— Caii... Danielle... soţia mea... Litsi... dumneata... nu vă pot lăsa pe toţi expuşi primejdiei. Acum Gerald Greening

mă sfătuieşte să semnez contractul şi apoi, imediat ce Nanterre obţine aprobarea pentru arme, să vând toată partea mea. Nanterre va trebui să fie de acord. Am s-o pun drept clauză înainte de a semna. Toată lumea îşi va da seama că eu am vândut din cauza armelor... cel puţin, într-o oarecare măsură reputaţia mea este salvată. Un spasm de amărăciune i-a contorsionat gura. Pentru mine semnarea acestui contract este cea mai mare ruşine posibilă, dar altă cale nu văd.

A rămas tăcut, dar cu o întrebare nerostită, de parcă m-ar fi invitat să-mi spun părerea, ceea ce am şi făcut după o scurtă pauză:

— Nu semnaţi, domnule, i-am zis.

M-a privit căzut pe gânduri, pentru prima oară apărând pe chipul lui un surâs abia schiţat.

— Litsi a spus că aşa ai să reacţionezi, a continuat el.

— Da? Şi părerea lui Litsi care a fost?

— Dumneata ce crezi?

— Să nu semnaţi, am răspuns.

— Dumneata şi Litsi. A apărut iar surâsul fugar. Sunteţi atât de diferiţi. Şi atât de asemănători. El zice despre dumneata - acestea sunt cuvintele lui, nu ale mele - că eşti „un diavol deştept şi tenace” şi mi-a spus că ar trebui să-ţi dau dumitale şi lui timp să vă gândiţi la un mod de a-l opri pe Nanterre definitiv. A spus că numai dacă voi amândoi nu reuşiţi şi vă recunoaşteţi înfrângerea, numai atunci, eventual, să semnez.

— Şi... aţi fost de acord?

— Voi fi, dacă asta este dorinţa dumitale.

Ca să mă angajez într-o acţiune categorică era cu totul altceva faţă de elaborarea unui sistem de apărare; dar m-am gândit la cai, şi la prinţesă, şi la Danielle şi îndoielile mele s-au spulberat.

— Da, este, i-am răspuns.

— Foarte bine... dar sper din suflet că nu se va

întâmpla nimic îngrozitor.

I-am spus că vom face tot ceea ce ne stă în putinţă ca să nu se întâmple şi l-am întrebat dacă este de acord cu prezenţa unui om de pază în casă în fiecare zi, în orele în care John Grundy este liber.

— Un paznic? m-a întrebat încruntându-se.

— Nu în apartamentul dumneavoastră, domnule de Brescou. Un paznic care să fie prin preajmă. Nici nu l-aţi observa, dar i-am da un radio-emiţător, aşa că l-aţi putea chema dac-aţi avea nevoie. Şi am putea instala un telefon care să înregistreze toate convorbirile?

Şi-a ridicat vag mâna-i subţire şi a lăsat-o să cadă la loc pe braţul fotoliului.

— Fă ceea ce crezi că este mai bine, a răspuns el, apoi, cu un zâmbet aproape şugubăţ, singura licărire a unui comportament mai puţin protocolar pe care i-am văzut-o vreodată, m-a întrebat: A reuşit Beatrice să te scoată din camera de bambus?

— Nu, domnule, i-am răspuns bucuros.

— A fost aici azi-dimineaţă şi mi-a cerut să te mut, a spus el, zâmbetul încă persistându-i pe chip. Şi m-a pisat la cap să-l las pe Nanterre să dirijeze afacerile aşa cum crede el că este mai bine, dar, drept să-ţi spun, nu ştiu care din cele două focuri o obsedau mai mult. Trecea de la unul la celălalt în cadrul aceleiaşi propoziţii. A făcut o pauză. Dacă poţi s-o înfrângi pe sora mea, a continuat el, Nanterre trebuie să fie o bagatelă.

*
* *

În dimineaţa următoare am ieşit în oraş ca să cumpăr un telefon dotat cu un sistem de înregistrare a convorbirilor şi s-a prezentat şi omul de pază, un tânăr sprinten, de douăzeci de ani, deloc convenţional, care învăţase karate

din fragedă pruncie.

Cum era de aşteptat, Beatrice n-a fost de acord nici cu prezenţa, nici cu înfăţişarea lui, mai cu seamă că fusese gata-gata s-o doboare la pământ când încercase să demonstreze că poate alerga mai repede decât liftul de la parter la ultimul etaj.

Mi-a spus că numele lui este Sammy (în această săptămână) şi că fusese profund impresionat de prinţesă căreia i se adresa cu „Alteţa Voastră" spre amuzamentul ei discret şi prietenos.

— Crezi că este bun? m-a întrebat ea tatonându-mă când el nu era de faţă.

— Are referinţe extrem de bune, am asigurat-o eu. Patronul lui mi-a garantat că poate să zboare pistolul din mâna oricui înainte ca respectivul să fi apucat să apese pe trăgaci.

Spiritul uşor demonic al lui Sammy o amuza teribil pe prinţesă, aşa că a anunţat pe un ton categoric că vom merge cu toţii, inclusiv Beatrice, bineînţeles, la cursele de la Ascot. Prânzul deja fusese comandat acolo, iar soţul său rămânea în paza lui Sammy. Ea uneori se comporta cu veselia pe care ţi-o dă asumarea unui risc, veselie care, în cele din urmă, s-a dovedit molipsitoare şi pentru Danielle şi Litsi.

Posacă, Beatrice s-a plâns că nu-i plăceau cursele. Eu scăzusem teribil în ochii ei de când descoperise că eram jocheu profesionist.

— El nu este decât un *slujbaş în simbria ta,* am auzit-o din întâmplare spunându-i furioasă prinţesei. În mod sigur sunt nişte camere la mansardă.

Aşa cum am descoperit în timpul turelor mele din cursul nopţii, la mansardă erau mai multe camere pentru copii, nelocuite, reci, cu mobilele acoperite cu huse, ca să fie ferite de praf. Camera care mi-ar fi putut fi dată se afla lângă camera cu trandafiri, amândouă folosind aceeaşi

baie, dar şi ea avea mobila acoperită cu huse galbene.

— N-am ştiut că vii, Beatrice dragă, i-a amintit prinţesa. Iar el este logodnicul Danielle-ei.

— Dar într-adevăr...

Fără nici o tragere de inimă, ea a mers, totuşi, la curse probabil pe considerentul că, deşi ar fi izbutit să intre din nou la fratele ei şi să-l aducă la disperare, n-ar fi reuşit să-l facă să semneze contractul, pentru că, în primul rând, nu-l avea (acum se afla în camera lui Litsi spre a fi în siguranţă în eventualitatea că ea ar fi ocupat cu forţa camera de bambus), iar, în al doilea rând, cei trei co-semnatari n-ar fi putut fi constrânşi într-un mod similar. Litsi avusese grijă să-i spună, după telefonul lui Nanterre şi înainte de întoarcerea mea de la Devon că formularul de contract nu fusese găsit nicăieri.

— Unde este? întrebase ea.

— Draga mea Beatrice, îi răspunsese Litsi politicos, habar n-am. Servieta notarului încă se află în hol aşteptând ca să fie ridicată, dar nu este nici o hârtie în ea de nici un fel.

Dar cu o seară înainte, la sugestia lui, eu îi dusesem hârtia jos ca să fie în siguranţă.

Beatrice a mers la Ascot cu prinţesa în Rolls; Danielle şi Litsi au venit cu mine.

Danielle, abătută, s-a aşezat pe bancheta din spate. Când o adusesem noaptea trecută de la slujbă tăcuse mai tot timpul, fiind străbătută când şi când de câte un fior din pricina gândurilor, pentru că, de altfel, în maşină era cald. Îi povestisem despre telefonul lui Nanterre, de asemenea, despre înţelegerea dintre unchiul ei, Litsi şi mine şi, deşi ochii ei se făcuseră imenşi de groază, tot ceea ce spusese a fost: „Te rog, fii cu grijă. Amândoi... fiţi cu mare băgare de seamă”.

La Ascot am urmărit, cuprins indubitabil de gelozie, cum Litsi a condus-o către loja prinţesei spre a servi

prânzul, în vreme ce eu m-am desprins de grup, dacă pot să spun aşa, ca să-mi văd de slujbă.

Călăream în patru curse; una pentru prinţesă, două pentru Wykeham şi una pentru un antrenor Lambourn. Dusty era prost dispus, Maynard Allardeck îşi făcuse din nou apariţia ca arbitru, iar secundul meu îmi spusese că greabănul de la şaua mea favorită se făcuse ţăndări. În afară de asta, era al dracului de frig şi, colac peste pupăză, eu mai pusesem încă o livră, probabil din pricina sandviciului din gară.

Primul pursânge al lui Wykeham era un fost cal de plat care se afla la prima lui ieşire la obstacole şi, deşi făcusem cu el mai multe sărituri la antrenamentele lui Wykeham, nu izbutisem să-i insuflu şi curaj. El a parcurs toată cursa arătându-mi clar că nu-i place şi, după aceea, cu greu m-am putut gândi la ceva încurajator pentru proprietarii lui. Un cal căruia nu-i plac cursele este o pierdere de timp, de bani şi de emoţii. Era mai bine să-l vândă repede şi să cumpere altul. Le-am spus asta cu cel mai mare tact posibil, dar proprietarii au clătinat din cap plini de îndoieli şi au zis că-l vor întreba pe Wykeham.

Nici al doilea cal al lui Wykeham nu s-a plasat, nu pentru că n-ar fi vrut, pentru că era inimos şi sigur pe picioarele lui, ei pentru că n-a fost suficient de rapid ca să-şi depăşească adversarii.

Am plecat de la cântar pentru cursa cu calul prinţesei cu un „*joie de vivre*”[1] foarte scăzut, sentiment ce nu m-a părăsit câtuşi de puţin când am zărit-o pe Danielle intrând în padocul de prezentare ţinându-l pe Litsi de braţ şi râzând.

Prinţesa, care ajunsese prima în padoc, după ce şi-a văzut calul înşeuat, mi-a urmărit privirea şi m-a bătut uşor pe braţ:

— Este într-o stare confuză, mi-a spus ea slab. Dă-i

[1] bucurie de a trăi (fr.)

timp.

M-am uitat în ochii albaştri ai prinţesei, pe jumătate ascunşi, ca de obicei, în dosul genelor. Pesemne că ea îşi dăduse seama cu acuitate că aveam nevoie de un sfat, pentru că altfel nu mi l-ar fi dat.

I-am spus „e-n ordine” cu bărbia încordată, iar ea a dat scurt din cap întorcându-se să-i întâmpine pe ceilalţi.

— Unde este Beatrice? a întrebat ea uitându-se în van peste umerii celor doi. N-a coborât?

— A zis că este prea frig. A rămas sus, în lojă, a răspuns Litsi. Adresându-mi-se mie, a adăugat: Să pariem pe tine?

Col, calul prinţesei, acoperit cu un pled bleumarin, cu blazon auriu, era plimbat la pas prin padoc şi părea fără nici un chef. Era un cal care-şi pierdea repede forma şi punea probleme în cursă, pentru că, dacă atacai prea devreme şi luai capul, se înfrâna, iar dacă în ultima turnantă atacai târziu şi nu te plasai erai considerat, dar şi tu însuţi te simţeai ca un idiot.

— Nu pariaţi pe el, i-am răspuns simţind că astăzi nu părea a fi una din zilele lui bune.

— Ba da, pariaţi, a spus brusc prinţesa.

— Ne sunteţi de un ajutor teribil, a comentat Litsi amuzat.

Col era un murg cu o pată albă pe bot şi pintenog la trei picioare. Ca majoritatea cailor cu care Wykeham spera să câştige la Cheltenham, Col probabil n-o să fie în vârf de formă decât peste două săptămâni pentru National Hunt Festival, dar el trebuia să fie destul de pregătit pentru Ascot unde avea o cursă ceva mai uşoară.

La Cheltenham el va concura pentru Cupa de Aur, cursa cea mare a zilei şi, deşi nu era favoritul indubitabil, aşa cum fusese Cotopaxi pentru Grand National, avea şanse să vină bine plasat.

— Fă tot ce poţi, mi-a spus prinţesa, aşa cum îmi

spunea adeseori, iar eu, ca de obicei, i-am răspuns „da, voi face”.

Dusty m-a ajutat să pun piciorul în şa, după care am plecat cu Col în canter spre start încercând să adun ceva forţe pentru amândoi. Un jocheu morocănos, pe un cal fără nici un chef, puteau foarte bine să se întoarcă direct la grajd.

În momentul în care s-a dat startul am început să-i spun că ne aflăm aici ca să facem o cursă aşa cum se cuvine şi să ne mândrim puţin cu ea, îi vorbeam atât lui cât şi mie; iar în tura a treia, la cel de al douăzeci şi doilea obstacol, a apărut un uşor elan la amândoi ce părea a fi în creştere.

Arta săriturilor într-o cursă consta, de obicei, în a aduce calul în faţa obstacolului în aşa fel încât să-l poată sări fără să piardă din viteză. Col era printre puţinii cai care ştia singur să aprecieze distanţele, lăsându-şi jocheul să se preocupe de probleme tactice, dar niciodată nu se grăbea dacă nu-l solicitai şi n-avea spirit competitiv.

Îl călărisem şi câştigasem de multe ori cu el, îl înţelegeam bine şi ştiam că, în cele din urmă, va trebui să ajung până la acea flacără ce mocnea în el şi care avea să-i trezească la viaţă sufletu-i flegmatic.

Îndrăznesc să spun că din tribune nimeni nu-şi putea da seama că ceva nu este în ordine. Deşi mie mi se părea că abia îşi târăşte picioarele, pasul lui Col era destul de rapid. Cele trei mile le-am parcurs aflându-ne mai mereu pe locul patru sau cinci şi când am ajuns pe ultima turnantă eram pe locul al treilea, cei doi jochei din faţa mea începând deja să dea semne de oboseală.

Mai erau încă trei obstacole de trecut, după care două sute patruzeci de iarzi de alergat la plat. Unul din caii din faţa noastră încă era în plină viteză: pe el Col trebuia să-l depăşească. Jocheul de pe celălalt cal deja scosese cravaşa, simţind primele semne ameninţătoare ale oboselii.

L-am îmboldit vag pe Col ca să rămână pe locul al treilea la primul dintre cele trei obstacole în linie dreaptă. L-a sărit cu acurateţe şi s-a comportat la fel de bine când l-a trecut şi pe următorul, întrecându-l pe jocheul ce scosese cravaşa înainte de a ajunge la ultimul.

Rămăsese prea mult spaţiu liber, mi-am zis. Lui îi plăcea să sară ultimul obstacol cu încă doi sau trei cai lângă el. Totuşi, l-a sărit cu un pas imens şi apoi n-a mai fost cazul să-i stârnesc dorinţa de a câştiga şi să-i spun că acum... acum... era momentul.

Col a aterizat pe piciorul din faţă care s-a încovoiat sub el. Botul i-a coborât spre iarbă. Am dat drumul dârlogilor să-mi alunece printre degete până la capăt şi m-am lăsat pe spate înfigându-mi zdravăn călcâiele în burta lui ca să nu fiu aruncat din şa. Printr-un miracol, celălalt picior din faţă a atins pământul sigur pe el susţinând toată greutatea trupului de o jumătate de tonă, Col s-a reechilibrat şi şi-a continuat alergarea.

Am strâns dârlogii. Cursa ar fi trebuit să fie pierdută, dar focul care mocnise atâta vreme acum cu greu mai putea fi stăvilit. Haide, animal ticălos, îi spuneam, acum este momentul, nu mai ai decât un singur cal pe care să-l înfrângi, termină cu el, acum să-mi arăţi, dovedeşte-le tuturor ce poţi face, pentru că totuşi poţi.

Ca şi cum ar fi înţeles fiecare cuvânt, şi-a lăsat capul pe spate şi a accelerat într-un efort de ultim moment, rapid şi uluitor, efort cu care reuşeşti să smulgi o victorie în situaţii ce par imposibile.

Aproape că izbutisem, eram la un pas de victorie. Col recupera lungimile pe care le pierduse şi aproape că-l călăream cu tot atâta înverşunare ca pe Cascade, dar fără furie şi iată-ne ajunşi la crupa celuilalt cal, la şa, la gât... dar linia de sosire a apărut cu trei fuleuri mai devreme.

Prinţesa spusese că nu va coborî în padoc dacă nu câştigăm, fiind distanţa prea mare de la loja ei.

Totuşi, când am coborât din şa, Maynard se afla acolo holbându-se la mine, cu privirea întunecată şi chipul livid de ură. Nu puteam înţelege de ce a venit lângă mine. Dacă eu aş fi urât pe cineva atât de mult, aş fi evitat să-l văd pe cât aş fi putut, iar eu îl detestam pe Maynard pentru ceea ce încercase să facă cu Bobby, să ia minţile propriului fiu şi să-l împingă la crimă.

Dusty l-a acoperit pe Col cu un pled în chip ostentativ, fără să facă nici un comentariu referitor la rezultatul cursei, iar eu m-am dus să mă cântăresc cu mai toată nemulţumirea după-amiezii plutind în jurul meu ca un nor.

În cursa următoare am călărit pentru antrenorul din Lambour şi am terminat al treilea, deci mai prost şi, cu sentimentul de a nu fi realizat nimic, m-am schimbat în hainele de stradă, ziua de curse terminându-se pentru mine.

Când mă îndreptam spre loja prinţesei, am auzit pe cineva în urma mea strigând: „Hei, Kit” şi m-am întors ca să-l aflu pe Basil Clutter care venea cu paşi repezi.

— Încă îl mai cauţi pe Henri Nanterre? m-a întrebat când m-a prins din urmă.

— Da.

M-am oprit şi s-a oprit şi el mişcându-se de pe un picior pe celălalt pentru că niciodată nu putea să stea locului liniştit.

— Astăzi soţii Roqueville sunt aici, au avut un cal în prima cursă. Este cineva cu ei care îl ştie destul de bine pe Henri Nanterre. Au spus că, dacă încă te mai interesează, poate că ai dori s-o cunoşti.

— Da, aş vrea.

S-a uitat ia ceas.

— Acum ar fi timpul să mă întâlnesc cu ei în barul proprietarilor şi antrenorilor la un pahar, aşa că mai bine ai veni cu mine.

— Mulţumesc foarte mult, i-am spus.

L-am urmat spre bar unde, înarmat cu un Perrier alături de paharele lor cu vin de Porto, am cunoscut-o pe prietena soţilor Roqueville, care s-a dovedit a arăta foarte franţuzoaică şi minionă, cu un şic ştrengăresc ce-i dădea o notă de tinereţe. Chipu-i de spiriduş era ridat, păru-i negru, tăiat scurt, era grizonat la rădăcină, purta cizme înalte, negre şi un pantalon şi jachetă din piele neagră, fină, cu o eşarfă de mătase legată la spate, stil cowboy.

Vorbea, în chip surprinzător, o engleză tipică pentru lumea curselor şi mi-a fost prezentată ca doamna Madeleine Darcy, soţia englezoaică a unui antrenor de cai de curse francez.

— Henri Nanterre? a spus ea cu dezgust. Bineînţeles că-l cunosc pe ticălos. I-am antrenat caii până ce a şters-o într-o noapte cu ei şi i-a trimis lui Villon.

CAPITOLUL 10

Ea discuta fără reticenţe, cu libertatea pe care ţi-o dă amorul propriu jignit şi cu plăcerea de a amuza un auditoriu atent.

— Este ca un cocoş care se umflă în pene şi ţipă foarte tare, a spus ea. Îl ştiu de pe vremea când era un adolescent şi caii aparţineau tatălui său, Louis, care era un om foarte de treabă, un gentleman.

— Deci Henri a moştenit caii? am întrebat-o eu.

— Da, laolaltă cu toate celelalte. Louis a fost un prost. A crezut că fiul său nu poate face nimic rău. Atât de stupid! Henri este un hrăpăreţ din cale afară. Villon i se potriveşte de minune.

— Hrăpăreţ? Cum adică? am întrebat-o.

Sprâncenele-i pensate i s-au înălţat.

— Noi am cumpărat o mânză de un an, cu o bună linie genetică, pe care voiam s-o antrenăm şi să o băgăm în curse pentru noi, iar mai târziu s-o prăsim. Henri a văzut-o în ogradă - întotdeauna îşi băga nasul prin grajduri - şi a spus că ar dori s-o cumpere. Când i-am zis că nu vrem s-o vindem, ne-a ameninţat că-şi va lua caii de la noi dacă nu i-o dăm. Avea opt cai... şi nu voiam să-i pierdem. Am fost foarte furioşi. Ne-a făcut să-i vindem mânza la preţul la care o cumpărasem... iar noi o aveam de câteva luni bune. Apoi, după câteva săptămâni, ne-a telefonat într-o seară şi ne-a spus că dimineaţa vor veni rulotele ca să-i ia caii. Şi duşi au fost.

— Ce s-a întâmplat cu mânza? am întrebat-o.

Gura i-a schiţat un zâmbet de plăcere.

— A făcut o boală a oaselor de la picioare şi a trebuit să fie omorâtă, biata creatură, şi ştiţi ce i-a trecut prin minte ticălosului aceluia de Nanterre?

S-a oprit o clipă pentru a spori efectul. Patru voci, inclusiv a mea, au întrebat:

— Ce?

— Villon ne-a povestit. Era dezgustat. Nanterre a zis că nu are încredere în cei de la ecarisaj, pentru că aceştia ar fi putut să îndoape mânza cu medicamente ca să-i calmeze durerile şi să o vândă, obţinând un profit pe seama lui. Aşa că a ţinut morţiş să fie de faţă. Mânza a fost omorâtă în ograda lui Villon şi sub ochii lui Nanterre.

Doamna Roqueville părea şi dezamăgită şi pe punctul de a i se face silă. A spus:

— Când l-am întâlnit la Longchamp şi apoi la Newbury, părea un bărbat destul de agreabil.

— Cred că şi marchizul de Sade era deosebit de încântător pe un hipodrom, a spus Madeleine blând. Este locul unde oricine se poate preface că este un gentleman.

După o pauză, am întrebat-o:

— Ştiţi ceva despre afacerile lui?

— Afaceri! a strâmbat din nas. Societatea de construcţii „Brescou & Nanterre” este a lui. Nu ştiu nimic despre afacerile lui, ci doar despre cai. N-aş avea încredere în el în materie de afaceri. Judec omul după felul în care se comportă faţă de antrenorul cailor săi de curse şi ştiu că aşa se va comporta şi în afaceri. Omul de onoare va rămâne om de onoare, iar hrăpăreţul îşi va da curând în petic.

— Şi... ştiţi cumva unde l-aş putea găsi în Anglia?

— Nu l-aş căuta, dacă aş fi în locul tău. Mi-a aruncat un zâmbet care i-a luminat chipul. Nu-ţi va aduce nimic altceva decât necazuri.

Am relatat conversaţia lui Litsi şi Danielle în loja prinţesei.

— Acest Nanterre, a spus Danielle dezamăgită, este ordinar.

Prinţesa şi Beatrice, care se aflau în balconul lojei, discutau cu un bărbat înalt, solid, cu ochi cenuşii şi o faţă mare, blândă.

Litsi, urmărindu-mi privirea, a spus:

— Lordul Vaughnley a venit s-o consoleze pe tanti Casilia pentru ghinionul lui Col. Îl cunoşti? Cred că este ceva în jurnalistică.

— Da, am spus plat. Este proprietarul ziarului *The Towncrier.*

— Într-adevăr? Mintea agilă a lui Litsi a început să lucreze rapid. Nu este ziarul care l-a atacat... pe Bobby?

— Nu, acela era *The Flag.*

— O! Litsi părea dezamăgit. Deci nu este unul din cei doi magnaţi ai presei care până la urmă au fost înfrânţi?

— Ba da, este. Lordul Vaughnley şi-a aruncat ochii spre mine. Am să-ţi povestesc eu odată, i-am spus lui Litsi şi l-am urmărit cu privirea pe lordul Vaughnley cum s-a îndreptat spre noi şi cum apoi a ezitat, aşa cum făcea întotdeauna, înainte de a-mi întinde mâna. Totuşi el în mod cert a ştiut că avea să mă întâlnească în acest loc, pentru că prezenţa mea aici, la sfârşitul fiecărei zile de curse, era un ritual bine cunoscut pentru el.

— Kit, a spus el înfrângându-şi şovăiala, a fost o cursă mare... şi să ai un asemenea ghinion!

— Se întâmplă, i-am răspuns.

— Baftă mai multă la Cupa de Aur, ce zici?

— Ar fi bine.

— Pot face ceva pentru tine, dragul meu?

Această întrebare mi-o punea ori de câte ori mă întâlnea, totuşi, cu coada ochiului am putut să văd uluirea de pe chipul lui Litsi. De obicei, îi răspundeam că nu era

nevoie, dar, de data asta, m-am gândit că n-aveam nimic de pierdut dacă făceam o încercare. Dacă voiam să aflu trebuia să întreb.

— Nimic, de fapt, i-am răspuns, afară doar... presupun că n-aţi dat niciodată până acum de numele lui Henri Nanterre.

Toţi l-au urmărit cu privirea în timp ce reflecta, prinţesa cu un interes crescând, Litsi şi Danielle cu o simplă curiozitate, Beatrice părând alarmată. Lordul Vaughnley şi-a plimbat privirea peste chipurile care aşteptau, s-a încruntat şi, în cele din urma, a răspuns tot cu o întrebare:

— Cine e? a zis el.

— Partenerul de afaceri al soţului meu, a răspuns prinţesa. Dragul meu, îl cunoşti?

Lordul Vaughnley era nedumerit, dar şi-a clătinat capul său mare.

— Nu-mi amintesc să fi auzit de el.

— Aţi putea... ă-ă... să vedeţi dacă *The Towncrier* are un dosar în legătură cu el? l-am întrebat.

Mi-a aruncat un uşor zâmbet resemnat şi a dat din cap:

— Scrie-mi numele pe o hârtie, mi-a spus el. Cu litere de tipar.

Am pescuit din buzunar un pix şi un carneţel şi i-am scris cu majuscule, aşa cum m-a rugat, atât numele lui cât şi al societăţii de construcţii.

— Este francez, i-am spus. Este proprietar de cai de curse. Ar putea fi găsit în paginile de curse, sau, eventual, în cele de afaceri. Sau chiar la rubricile de bârfă mondenă.

— Doreşti ceva în mod deosebit? m-a întrebat el încă zâmbind.

— Chiar acum el se află în Anglia. Ar fi ideal dacă am afla unde stă.

Gura lui Beatrice s-a deschis şi s-a închis cu zgomot. În mod cert ea ştie cum se ajunge la el, mi-am zis în gând. Poate că o să folosim acest lucru când o să avem un plan.

Lordul Vaughnley a împăturit hârtia şi a pus-o în buzunarul de la haină spunând că va introduce numele în computer chiar în seara asta dacă este important pentru prinţesă.

— Este, într-adevăr, a spus prinţesa tulburată.

— Orice fapt, cât de minor, poate să ajute, am spus eu.

— Foarte bine.

A sărutat mâna prinţesei şi a făcut un gest de rămas bun pentru toată lumea şi, pe când se îndrepta spre uşă, m-a întrebat:

— Te-ai îmbarcat într-o nouă cruciadă?

— Cred că da.

— Atunci Dumnezeu să-l apere pe acest Nanterre.

— Ce-a vrut să spună cu asta? a întrebat Beatrice, după ce a plecat lordul Vaughnley.

Prinţesa i-a spus cu diplomaţie că aceasta era o poveste lungă care nu-şi avea locul aici, mai cu seamă că ea voia să-i relatez cu lux de amănunte cursa lui Col. A mai adăugat că lordul Vaughnley era un prieten bun pe care-l întâlnea deseori la curse, aşa că nimic mai firesc ca el s-o ajute la nevoie.

Ca să fim drepţi, Beatrice devenise mult mai tăcută după telefonul din seara trecută al lui Nanterre. Refuzase să creadă că el omorâse caii, („Trebuie să fi fost nişte răufăcători, aşa cum a spus poliţia”) până în momentul în care el însuşi o recunoscuse, şi, deşi continua să susţină cu tărie că Roland trebuie să meargă cu Nanterre în afaceri, totuşi, n-o mai auzisem lăudându-l.

Pe de altă parte, ostilitatea ei faţă de mine părea că se adâncise şi, în timp ce-mi relatam cursa, şi-a exprimat propria-i părere:

— Toate astea sunt aiureli! N-ai pierdut cursa la ultimul obstacol. Tot timpul ai fost mult prea în coadă. Toată lumea a văzut asta.

A luat un mic sandvici de pe platoul de pe masă şi şi-a

înfipt dinţii în el cu hotărâre de parcă mi-ar fi sfârtecat mie capul.

Nimeni n-a contrazis-o, aşa că, încurajată, i-a spus Danielle-ei cu răutate:

— Vânătorul tău de zestre nici măcar nu este un jocheu bun.

— Beatrice, a intervenit imediat prinţesa calm, Kit are propria lui avere şi îl va moşteni şi pe bunicul său, care este un om bogat.

Mi-a aruncat o privire rapidă, care-mi interzicea s-o contrazic.

Averea mea se rezuma la ceea ce câştigasem ca jocheu, iar bunicul meu, deşi avea numeroşi cai în Newmarket, valoarea lichidă a bunurilor sale nu reprezenta cine ştie ce.

— Şi, tanti Beatrice, a spus Danielle, roşind uşor, eu sunt săracă.

Beatrice şi-a mâncat sandvişul lăsându-şi ochii să vorbească în locul ei. Păru-i portocaliu deschis are aproape aceeaşi culoare cu pânza de sac cu care sunt tapisaţi pereţii, mi-am zis în sinea mea, fără nici o logică.

Cursa a şasea şi ultima era în plină desfăşurare, auzindu-se cu prisosinţă strigătele mulţimii din tribune. Toţi, în afară de Beatrice, au ieşit pe balcon să privească, iar eu m-am întrebat dacă merita să te frământi atât pentru un ipotetic milion de dolari. „Este bine să fii drăguţ cu oamenii”, ne spunea destul de des bunica, mie şi lui Holly pe când eram copii şi se ocupa de educaţia noastră. „Ura îţi împovărează mintea”. Bunicul, când o auzea din întâmplare, încerca să ne scoată din cap învăţămintele ei prin tirade împotriva familiei Allardeck, dar, până la urmă, tot ea a învins. Holly se căsătorise cu Bobby, iar eu, dacă nu luam în consideraţie actuala stare de spirit datorată relaţiilor cu Danielle sau diversele lovituri grave încasate în trecut, rămăsesem în esenţă o fire fericită. Beatrice, cu

toată haina sa de vizon, accesoriile de crocodil şi casa în stil spaniol din Palm Beach, nu fusese atât de norocoasă.

Când a venit vremea să mergem acasă, Beatrice a plecat din nou cu prinţesa în Rolls. Sperasem că Litsi avea să li se alăture, dat fiind că eu trebuia să fac o abatere la Chiswick ca s-o las pe Danielle la studio, dar el a luat-o pe Danielle de braţ şi a condus-o spre parcajul jocheilor, ca şi cum aceasta ar fi fost ceva de la sine înţeles. Litsi moştenise iscusinţa de nepreţuit a mătuşii sale de a-şi urma propriul drum, comportându-se în mod politicos şi discret. Ar fi fost un mare monarh dacă ar fi avut şansa, m-am gândit în sinea mea cu amărăciune.

Am lăsat-o pe Danielle la slujbă (ea şi-a fluturat mâna spre amândoi şi n-a sărutat pe nici unul), după care noi ne-am îndreptat spre Eaton Square. În chip destul de firesc, Beatrice şi-a făcut apariţia în conversaţia noastră.

— Ai fost şocat când ai auzit-o spunându-ţi vânător de zestre, a spus el amuzat. Tu nici măcar nu te gândiseşi la perspectivele Danielle-ei.

— M-a făcut jocheu nepriceput, i-am răspuns.

— O, da. A chicotit. Tu eşti un puritan.

— Danielle are banii pe care-i câştigă, i-am spus. Şi eu la fel.

— Danielle este nepoata lui Roland, a spus el, de parcă ar fi învăţat un copil. Roland şi tanti Casilia o îndrăgesc foarte mult, iar ei n-au copii.

— Nu vreau această complicaţie.

A mormăit ceva lângă mine şi n-a mai spus nimic despre acest subiect. După o vreme l-am întrebat:

— Ştii de ce n-au copii? Pentru că n-au vrut sau din cauza bolii lui? Sau, pur şi simplu, nu s-a putut?

— Întotdeauna am presupus că din cauza bolii lui, dar n-am întrebat niciodată. Cred că el avea în jur de patruzeci de ani când s-au căsătorit, fiind cu cincisprezece ani mai mare decât ea, iar el a contactat virusul acela nu mult mai

târziu. Nu-mi amintesc să-l fi văzut vreodată mergând, deşi cred că la vremea lui a fost un bun schior.

— Cumplită tragedie pentru ei, am spus.

A dat din cap încuviinţând.

— Într-o oarecare măsură el a fost norocos. Mulţi oameni care se contaminează cu acel virus - şi mulţumesc lui Dumnezeu că este rar - nu mai pot să-şi folosească nici braţele. Bineînţeles ei niciodată nu prea discută despre acest subiect.

— Cum ai de gând să-i salvezi onoarea?

— Tu inventezi şi eu o să acţionez, a spus Litsi alene.

— Acţionezi o pârghie, am spus eu absent.

— O pârghie?

— Ca să răstorni lumea.

Şi-a dezmorţit oasele mulţumit.

— Ai, totuşi, cât de cât vreo idee?

— Una sau două. Destul de vagi.

— Pe care nu vrei să le divulgi?

— Nu încă. Trebuie să mă mai gândesc puţin.

I-am povestit că în dimineaţa asta cumpărasem un telefon care să înregistreze convorbirile.

— Când vom ajunge acasă o să-l instalăm şi o să facem o probă.

— El a zis că o să sune din nou în seara asta.

Nu era cazul să întreb cine era „el”.

— Mda, am spus. Telefonul pe care l-am cumpărat este şi un telefon pentru conferinţe. Are şi un difuzor, deci toată lumea din cameră poate să audă ce spune interlocutorul. Nu ai nevoie de un receptor. Aşa că, atunci când o să sune Nanterre, dacă răspunzi tu, vrei să-l faci să vorbească în engleză?

— Poate că este mai bine să răspunzi tu şi, vrând-nevrând, n-o să mai aibă de ales.

— E-n ordine. Şi mesajul pe care-l transmitem, nu este... un mare risc?

— N-ai putea doar să-l duci de nas?

— Da, eventual, am răspuns. Dar, ca să-l anihilăm trebuie să-l găsim, ori el se poate afla oriunde. Beatrice ştie unde este sau măcar cum să dea de el. Dacă-l prindem în câmp deschis.... Am făcut o pază. Ceea ce ne trebuie, de fapt, este o momeală, un ţap ispăşitor.

— Şi cine este cel pe care l-ai ales pentru această treabă ingrată? m-a întrebat Litsi ironic.

Am zâmbit.

— Un ţap împăiat, cu un behăit mecanic. Toţi ţapii adevăraţi trebuie să fie bine păziţi sau ei înşişi să fie cu mare băgare de seamă.

— Tanti Casilia, Roland şi Danielle să fie păziţi.

— Şi caii, am adăugat eu.

— O.K. Şi caii să fie păziţi. Iar eu şi tu...

Am aprobat din cap:

— Să fim foarte atenţi.

Nici unul din noi n-am pomenit nimic despre faptul că Nanterre ne ameninţase pe fiecare că o să fim ţintele lui imediat următoare. N-avea nici un sens s-o facem. Nu cred că va încerca, într-adevăr, să omoare pe vreunul din noi, dar pericolul trebuia să fie destul de mare ca să obţină rezultatul scontat.

— Cum arată? m-a întrebat Litsi. Tu l-ai întâlnit. Eu nu l-am văzut niciodată. Să-ţi cunoşti inamicul... este prima regulă în luptă.

— Ei bine, eu cred că el a intrat în toate astea fără să fi chibzuit câtuşi de puţin înainte, am spus eu. Cred că vinerea trecută el gândea că o va speria suficient de tare pe prinţesă încât Roland avea să cedeze. Ceea ce, de altfel, a fost aproape gata să se întâmple.

— Şi, din câte înţeleg, nu s-a întâmplat pentru că tu te-ai aflat acolo.

— Nu ştiu. În orice caz, vineri noaptea când a scos pistolul care n-avea gloanţe în el... cred că acesta este un

comportament tipic pentru el. Acţionează sub imperiul impulsurilor, fără să cântărească lucrurile mai întâi. Este obişnuit să-şi croiască drum cu uşurinţă prin intimidări. S-a învăţat să i se dea ascultare. De când a murit tatăl său - iar acesta, de obicei, îl tempera - a condus societatea de construcţii după bunul său plac. Aş zice că a atins stadiul în care, pur şi simplu, crede că nu poate fi înfrânt, şi mai cu seamă de un bătrân bolnav, care nu mai are nici un contact cu lumea. Când Roland i-a trimis o scrisoare prin poştă, refuzându-l, bănuiesc c-a venit aici gândind: „Curând o să se schimbe toate astea”. Cred că, într-un anume fel, el se poartă copilăreşte, ceea ce nu-l face mai puţin periculos, ba chiar dimpotrivă.

Am făcut o pauză, dar Litsi n-a comentat.

— Atacând-o pe Danielle, am continuat eu, a gândit din nou că lucrurile vor ieşi cum vrea el. Pariez că nici nu i-a trecut câtuşi de puţin prin minte că ea va alerga mai repede decât el. Aşa că şi-a făcut apariţia în costum de oraş şi pantofi lustruiţi. A fost un fel de aroganţă, a considerat de la sine înţeles că el o să fie în chip firesc mai rapid şi mai puternic, deci o să domine situaţia. Dac-ar fi avut cât de cât dubii, ar fi trebuit să poarte un trening sau ceva de felul ăsta şi pantofi mai comozi.

— Şi caii? a întrebat Litsi.

Mi-era groază să mă gândesc la cai.

— Erau vulnerabili, am spus. Şi el ştia cum să-i omoare. N-am idee de unde şi-a procurat un Colt cu săgeată, dar el se îndeletniceşte cu armele. Poartă asupra lui un pistol. Armele îl atrag, altfel n-ar vrea să le fabrice... De obicei, oamenii se ocupă cu ceea ce este în firea lor, nu-i aşa? Poate că el simte o nevoie reală să vadă cum mor fiinţele vii... Când a spus că vrea să se asigure că parlagii[1] nu-l înşeală, aceasta putea fi singura motivaţie plauzibilă pe care o putea aduce spre a nu da în vileag dorinţe mai

[1] Parlagíu, parlagii, s. m. Măcelar care taie vitele de consum la abator.

morbide. Oamenii întotdeauna îşi găsesc motivaţii rezonabile pentru ceea ce vor să facă.

— Şi tu? m-a întrebat curios.

— Bineînţeles. Eu spun că îmi place să călăresc pentru bani.

— Şi n-o faci pentru asta?

— Aş face-o şi pe degeaba, dar, dacă sunt plătit, este şi mai bine.

A încuviinţat printr-o înclinare a capului, înţelegându-mă pe deplin.

— Deci, la ce te aştepţi în continuare de la Nanterre? m-a întrebat.

— Un alt atac pe jumătate pus la punct asupra unuia dintre noi. El n-o să-l plănuiască aşa cum trebuie, dacă ţinem cont de toate detaliile anterioare, dar noi, în orice caz, ne putem aştepta la situaţii neplăcute.

— Încântător, a spus el.

— Să nu-ţi fixezi întâlniri cu persoane necunoscute pe alei întunecoase.

— N-o fac niciodată.

L-am întrebat, mai degrabă ca să-l încerc, cu ce se ocupa la Paris, acolo unde locuia.

— Mă tem că nu cu cine ştie ce, a răspuns el. Am o galerie de artă. Îmi petrec o bună parte din timp privind picturi. Expertul de la Louvre pe care eu şi Danielle ne-am dus să-l ascultăm este o foarte veche cunoştinţă a mea. Am fost sigur că ei o să-i placă... A făcut o pauză. Şi i-a plăcut, într-adevăr.

— Da.

L-am simţit cum s-a mişcat pe bancheta din spate până a reuşit să mă vadă mai bine.

— Am fost un grup de prieteni, a spus el. N-am fost singuri.

— Da, ştiu.

Nu şi-a mai continuat ideea. În schimb, a spus pe

neaşteptate:

— Am fost căsătorit, dar suntem despărţiţi. Mai bine zis, încă sunt căsătorit. Dacă vreunul din noi ar dori să se recăsătorească, va trebui să aibă loc divorţul. Dar ea îşi are iubiţii ei, aşa cum şi eu am iubite... A înălţat din umeri. Este ceva destul de obişnuit în Franţa.

După o pauză, i-am spus: „Mulţumesc” şi el a dat din cap; şi acest subiect nu l-am mai abordat.

După o vreme a spus:

— Mi-ar fi plăcut să fiu artist. Am studiat câţiva ani... Pot să detectez geniul în marile picturi, dar, în ceea ce mă priveşte... pictez pe pânză, însă nu am un talent deosebit. Iar tu, Kit, dragul meu prieten, eşti al dracului de norocos fiind înzestrat cu o îndemânare ce-ţi dă posibilitatea să-ţi traduci dorinţele în practică.

N-am mai scos o vorbă; am fost redus la tăcere. Aveam această îndemânare înnăscută şi, practic, nu pot să spun de unde vine; şi nu mă prea gândisem la ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi avut-o. Brusc, am privit viaţa din perspectiva lui Litsi, mi-am dat seama că, într-adevăr, eram al dracului de norocos, că de-aici îşi trăgea seva starea fundamentală de fericire şi că ar trebui cu umilinţă să-mi arăt recunoştinţa.

Când am ajuns în Eaton Square i-am sugerat să-l las la uşa din faţă iar eu să mă duc să garez maşina, dar el nici n-a vrut să audă. Mi-a reamintit ce-i spusesem despre aleile întunecate şi despre faptul că trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Se vede ceva lumină la garaje, i-am spus.

— În orice caz, parcăm maşina împreună şi ne întoarcem împreună luându-ne precauţiile pe care le-am hotărât.

— E-n ordine, i-am spus şi mi-a trecut prin minte că la unu şi jumătate, când mă voi duce s-o iau pe Danielle, am să merg singur pe aceeaşi alee întunecată şi mai degrabă atunci va trebui să fiu foarte atent.

Eu şi Litsi am intrat în casă iar Dawson ne-a întâmpinat în hol spunându-ne că prinţesa şi Beatrice dispăruseră în camerele lor ca să se schimbe.

— Unde este Sammy? l-am întrebat.

Dawson a răspuns cu o oarecare dezaprobare că Sammy se plimba peste tot şi niciodată nu stătea într-un loc mai mult de un minut. M-am dus sus să aduc noul telefon şi l-am întâlnit pe Sammy care cobora scările venind de la ultimul etaj.

— Ştiai că mai este o bucătărie acolo sus? m-a întrebat.

— Da, am văzut-o.

— Şi mai este un luminator, ba chiar două. Am plasat sub ele nişte dispozitive ingenioase, o minunăţie. Dacă auzi acolo sus ceva ca nişte pocnituri de armă, vii imediat cu întăriri.

L-am asigurat că aşa voi face şi l-am luat jos cu mine ca să-i arăt şi lui, precum şi lui Dawson şi Litsi cum funcţionează telefonul care înregistra convorbirile.

Sistemul telefonic din această casă era şi simplu, dar şi complicat: nu exista decât o singură linie, dar numeroase aparate erau răspândite peste tot.

La apelurile din exterior sunau doar trei aparate: unul în salon, unul în birou unde doamna Jenkins lucra în cursul zilei, şi altul la demisol. Cine se afla mai aproape de vreunul din aceste trei telefoane răspundea când suna şi, dacă era căutat altcineva, persoana respectivă era anunţată prin interfon, aşa cum Dawson procedase cu mine duminica trecută când sunase Wykeham. Acest aranjament scutea şase sau mai multe persoane de a răspunde ori de câte ori suna telefonul.

Din fiecare cameră de oaspeţi se putea chema direct exteriorul, la fel şi în apartamentele prinţesei şi al soţului ei. Casa rareori era aşa de aglomerată ca acum, ţinuse să precizeze Dawson, aşa că telefonul nu prea era ocupat. În

mod normal, sistemul funcţiona fără probleme.

Le-am explicat că noul telefon era foarte simplu, trebuia doar introdus în priză în locul celui vechi.

— Dacă apeşi pe butonul acela, le-am spus arătându-l, se înregistrează toată conversaţia. Dacă apeşi pe celălalt, toţi cei din cameră pot auzi ce se discută.

Am instalat telefonul în priza din salon.

— Este mai bine să fie aici când ne aflăm cu toţii acasă. Peste zi, dacă suntem plecaţi, cum s-a întâmplat astăzi, poate fi instalat în biroul doamnei Jenkins şi noaptea, dacă Dawson, n-are nimic împotrivă, la demisol. N-are importanţă câte convorbiri nesemnificative sunt înregistrate, pentru că le putem şterge, dar neapărat... vocea aceea nu trebuie să ne scape.

Toţi au încuviinţat dând din cap.

— Un bărbat atât de grosolan, a comentat Dawson, glasul acela strident l-aş recunoaşte dintr-o sută.

După ce Dawson şi Sammy au plecat, Litsi a spus:

— Păcat că nu putem intercepta telefonul lui Beatrice şi să înregistrăm ce spune.

— Ori de câte ori este sus, ca acum, putem să ridicăm receptorul şi să ascultăm.

Ceea ce am şi făcut, dar nimeni din casă nu vorbea. Putem să aşteptăm şi să ascultăm ore în şir, dar, în acest timp, nimeni din afară nu are cum să ne cheme. Cu regret, Litsi a pus receptorul la loc în furcă spunând că s-ar putea să aibă noroc, aşa că va încerca din cinci în cinci minute; dar până în momentul când Beatrice a reapărut pentru cină, veghea intermitentă nu a dat nici un rezultat.

Între timp, eu am vorbit cu Wykeham şi mi-am adunat mesajele de la robot ceea ce n-a durat prea mult şi, dacă cineva ar fi încercat să sune în acest timp, aş fi auzit pocnituri pe fir, dar n-am auzit nimic.

Beatrice a coborât într-o rochie albă, cu un imprimeu frumos cu floarea soarelui şi a cerut un „Bloody-Mary”, iar

Litsi se tot învârtea în jurul ei plin de solicitudine, fără a ţine cont de lipsa ei de politeţe.

— Ştiu că nu mă vreţi aici, a spus ea fără menajamente, dar până ce Roland nu semnează, n-am să plec.

Prinţesa a coborât la cină fără Roland şi după aceea, când ne-am reîntors în salon, Litsi, cu discreţie a manevrat pe toată lumea astfel că eu am ajuns să stau lângă telefon. A zâmbit pe deasupra ceştii sale de cafea şi toţi aşteptam.

Când, în cele din urmă, a sunat telefonul, Beatrice a sărit în picioare.

Am ridicat receptorul apăsând atât butonul de înregistrare cât şi pe cel de conferinţă: în aşteptarea tuturor, s-a auzit o voce sonoră vorbind în franceză.

CAPITOLUL 11

Litsi s-a ridicat imediat, a venit spre mine şi mi-a făcut semn să-i dau telefonul.

— Nu este Nanterre, a spus el.

A luat receptorul, a decuplat butonul de conferinţă şi a vorbit în franceză: „Oui... non... certainement... ce soir... oui... merçi”[1].

A pus telefonul în furcă şi aproape în aceeaşi secundă a sunat din nou. Litsi l-a ridicat, a ascultat foarte puţin, a făcut o grimasă, a apăsat iarăşi pe butonul de înregistrare şi cel de conferinţă şi mi l-a pasat mie.

— El este, mi-a spus succint şi, într-adevăr, toţi am putut auzi vocea cunoscută, poruncitoare, debitând o avalanşă de cuvinte care pentru mine nu aveau absolut nici un sens.

— Vorbiţi, vă rog, l-am întrerupt eu.

— Am spus, a continuat Nanterre în engleză, că vreau să vorbesc cu prinţul Litsi care trebuie adus la telefon imediat.

— Acum este ocupat, i-am răspuns. Îi pot transmite mesajul.

— Cine eşti dumneata? m-a întrebat. Ştiu cine eşti. Jocheul.

— Da.

— Am lăsat instrucţiuni ca să părăseşti casa aceea.

[1] Da... nu... cu siguranţă... în seara asta... da... mulţumesc (fr.).

— Nu dau ascultare instrucţiunilor tale.

— Ai s-o regreţi.

— În ce fel? l-am întrebat, dar el nu s-a lăsat antrenat într-o ameninţare directă; ceea ce cred că se datora probabil faptului că încă nu se hotărâse asupra unei anume mutilări.

— Notarul meu va ajunge mâine dimineaţă acolo la ora zece, a continuat el. Ca şi rândul trecut o să fie condus în bibliotecă. O să aştepte acolo. Roland de Brescou şi prinţesa Casilia să coboare imediat ce soseşte el. La fel şi prinţul Litsi şi Danielle de Brescou. Toţi trebuie să semneze formularul care este în servieta notarului. Notarul va fi martor la fiecare semnătură şi va aduce documentul în servieta sa. Este clar?

— A fost foarte clar, am răspuns eu calm, dar asta n-o să se întâmple.

— Trebuie să se întâmple.

— Nu există nici un document în servietă.

Răspunsul meu abia dacă l-a oprit pentru o secundă.

— Notarul meu va aduce un formular similar. Toţi trebuie să semneze documentul notarului.

— Nu, ei nu sunt pregătiţi s-o facă, i-am spus.

— V-am prevenit ce-o să se întâmple dacă documentul nu este semnat.

— Ce-o să se întâmple? l-am întrebat. Nu poţi să-i faci pe oameni să se comporte împotriva conştiinţei lor.

— Orice conştiinţă are un preţ, a spus el furios şi a închis brusc.

S-au auzit câteva păcănituri în telefon, după care a venit tonul şi am pus receptorul în furcă.

Litsi a clătinat din cap cu regret.

— A început să devină precaut. Nimic din ce-a spus nu poate fi prezentat poliţiei ca o ameninţare care să ceară o intervenţie din partea lor.

— Ar trebui să semnaţi cu toţii documentul şi să nu-i

mai puneţi piedici în extinderea afacerilor, a spus Beatrice ce se vedea frustrată în drepturile sale.

Nimeni nu s-a obosit s-o contrazică: subiectul deja fusese discutat de prea multe ori. Apoi Litsi a întrebat-o pe prinţesă dacă o deranja faptul că el şi cu mine vom ieşi pentru puţină vreme în oraş. Sammy încă se afla aici şi se va ocupa de toate până venea John Grundy, iar eu aveam să mă întorc la timp ca să merg s-o aduc pe Danielle.

Prinţesa a încuviinţat acest aranjament în tăcere, fără a părea prea entuziasmată de perspectiva de a fi singură cu Beatrice o vreme şi, cu o senzaţie de vinovăţie, l-am urmat fericit pe Litsi afară din cameră.

— O să luăm un taxi până la hotelul Marylebone Plaza, a spus el.

— Locul nu pare genul frecventat de tine, am remarcat eu calm.

— Mergem să ne întâlnim cu cineva. Este genul lui de local.

— Cine?

— Cineva care să-ţi vorbească despre comerţul cu arme.

— Adevărat? am întrebat interesat. Cine este respectivul?

— Nu ştiu precis. Trebuie să mergem în camera 1112 şi să stăm de vorbă cu un anume domn Mohammed. Acesta nu este numele lui adevărat, pe care el preferă să nu-l cunoaştem. Mi s-a spus că ne va fi de folos.

Litsi a zâmbit.

— De fapt, nu eu l-am găsit. Dar am întrebat pe cineva în Franţa care, în mod normal, trebuie să ştie... care ar putea să-mi spună ce se petrece în lumea armelor. Aşa a apărut domnul Mohammed. Fii mulţumit cu asta.

— O.K.

— Numele tău este domnul Smith, iar al meu domnul Jones, a spus el.

— Sunt de-o originalitate uluitoare.

Hotelul Marylebone Plaza se afla cam la trei mile de Eaton Square şi într-o lume complet diferită din punct de vedere economic. Cinstit vorbind, Marylebone Plaza era un hotel mizer, un fel de hardughie fără nici o personalitate, unde trăgeau peste noapte călători săraci, un adăpost pentru cei anonimi. Trecusem destul de des pe lângă el, dar niciodată nu-i călcasem pragul şi era limpede că nici Litsi. Ne-am croit drum printr-un hol imens, pestriţ si cenuşiu si am luat liftul pentru etajul XI.

Sus, coridoarele erau înguste, dar mochetate şi luminate cu economie. Ne-am chiorât la numerele de pe uşi, am găsit 1112 şi am bătut.

Ne-a deschis un bărbat smead la faţă îmbrăcat într-un costum elegant, cămaşă albă, butoni de aur şi cu o expresie impasibilă pe chip.

— Domnul Jones şi domnul Smith, a spus Litsi.

Omul a deschis uşa mai mult şi ne-a făcut semn să intrăm. Înăuntru am găsit un bărbat similar îmbrăcat, afară doar că acesta avea în plus un inel masiv de aur, cu patru diamante într-o montură de formă pătrată.

— Mohamed, s-a prezentat el întinzându-ne mâna cu inel ca să i-o strângem.

A făcut semn peste umerii noştri către prietenul său care a ieşit afară închizând uşa în urma lui.

Mohammed, care cred că se plasa undeva între vârsta mea şi a lui Litsi, avea părul de culoarea corbului, ochii negri, pielea măslinie şi o mustaţă bogată, neagră. Opulenţa inelului îşi avea corespondent în servieta de piele ce zăcea pe pat şi în ceasul care apărea ca un colan de aur masiv la încheietura mâinii.

Era binedispus şi şi-a cerut scuze că ne-a fixat întâlnirea într-un loc „unde nimeni nu ne cunoaşte pe niciunul din noi”.

— Mă ocup de comerţul cu arme, cu acte în regulă, ne-

a asigurat el. Am să vă lămuresc tot ceea ce doriţi să aflaţi, cu condiţia să nu spuneţi de la cine ştiţi.

S-a scuzat din nou pentru faptul că în cameră nu se găsea decât un singur scaun şi i l-a oferit lui Litsi. Eu m-am cocoţat pe o masă şi Mohammed s-a aşezat pe pat. La fereastră erau perdele roşiatice, pe duşumea un covor maroniu cu model, iar pe pat o cuvertură de bumbac, în dungi; totul părea curat şi în stare bună.

— Eu trebuie să plec peste o oră, a spus Mohammed consultându-şi ceasul de aur. Vă interesează pistoalele de plastic. Vă rog, daţi-i drumul.

— Ă-ă... s-a bâlbâit Litsi.

— Cine le fabrică? l-am întrebat eu.

Mohammed şi-a îndreptat ochii negri în direcţia mea.

— Cele mai cunoscute, a răspuns el fără înconjur, sunt făcute de firma Glock din Austria. Glock 17. Şi-a tras fără grabă servieta spre el şi a deschis-o. V-am adus unul ca să-l vedeţi.

Engleza sa cultivată avea un accent pe care nu-l puteam identifica. Într-o anume măsură, arab, cred. Categoric mediteranean, italian nu, poate francez.

— Glock 17 este făcut mai mult din material plastic, dar are şi părţi de metal, a continuat el. În viitor, arme de acest fel pot fi fabricate întru totul din plastic. Nu este decât o problemă de a găsi formula potrivită pentru material.

A scos din servietă o cutie neagră, pătrată.

— Am acte în regulă ca să posed acest pistol, a precizat el. În ciuda condiţiilor în care are loc întâlnirea noastră, eu sunt un comerciant care mă bucur de o bună reputaţie.

L-am asigurat că nici n-am crezut altfel.

A dat din cap mulţumit şi a ridicat capacul cutiei. Înăuntru se aflau în lăcaşe anume făcute pentru ele un pistol negru, ca o jucărie, o lamă pentru cartuşe, optsprezece gloanţe aurii, aranjate ordonat pe trei şiruri a

câte şase, cu capetele plate în sus, iar vârfurile nu se vedeau.

Mohammed a scos pistolul din cutie.

— Pistolul acesta are multe avantaje, a spus el. Este uşor, este mai ieftin şi se confecţionează mult mai simplu decât orice pistol din metal. De asemenea, are o precizie mult mai mare.

A lăsat informaţiile să ni se sedimenteze în creier, ca un adevărat negustor.

— Se demontează. Ne-a demonstrat-o scoţând printr-o pocnitură toată partea de sus şi dând la iveală o ţeavă metalică. Acesta este tamburul. L-a scos. Mai este şi un ax metalic. Şi gloanţele sunt tot din metal. Patul şi lama pentru cartuşe sunt din plastic. Piesele se montează la loc cu mare uşurinţă. A reasamblat pistolul rapid fixând şi partea de sus la locul ei tot printr-o pocnitură. După cum vedeţi este extrem de uşor. În încărcător intră nouă gloanţe. Oamenii care folosesc acest pistol, inclusiv unele forţe ale poliţiei, îl găsesc mult mai avantajos şi consideră că în curând va înlocui tipul clasic.

— În America n-au încercat să-l interzică? a întrebat Litsi.

— Ba da. Mohammed a înălţat din umeri. Amendamentul 4194 la Legea 18, prin care se interzice importul, confecţionarea şi vânzarea de orice fel de arme fabricate după 1 ianuarie 1986. Asta pentru că plasticul nu poate fi detectat de aparatura cu raze X. Se tem că aceste arme vor fi introduse în aeroporturi şi în clădiri guvernamentale de către terorişti.

— Şi n-au s-o facă? am întrebat eu.

— Probabil că da. A înălţat din umeri. Aproximativ două milioane de cetăţeni particulari din America posedă arme, a spus el. Ei sunt convinşi că au tot dreptul să poarte arme. Acest pistol Glock aparţine viitorului. Ca o consecinţă, cred că va lua amploare fabricarea detectorilor de arme din

plastic... şi, pesemne că se vor interzice în avioane orice bagaje de mână, exceptând poşetele doamnelor şi servietele diplomat, ce pot fi cercetate manual. Şi-a mutat privirile de la mine spre Litsi. Terorismul este problema care vă interesează?

— Nu, a răspuns Litsi. Nu direct.

Mohammed a părut uşurat.

— Pistolul ăsta n-a fost inventat ca o armă teroristă, a spus el. Serios, este un pistol bun, mult mai bun din toate punctele de vedere.

— Ne dăm seama de asta, i-am spus. Cât este de profitabil?

— Pentru cine?

— Pentru cel care îl fabrică.

— A! Şi-a dres vocea. A reflectat. Costă puţin ca să-l faci şi, ca atare, este mai ieftin decât pistoalele din metal. Diferenţa de profit poate să nu fie foarte mare, în general, dar beneficiul brut, bineînţeles, depinde de numărul de articole vândute. A zâmbit bonom. Se estimează că majoritatea celor două milioane de oameni care deja posedă arme în America, de exemplu, vor dori să treacă la noul produs. Ştiţi cum este: ceea ce este nou este considerat mai bun, se bucură de un prestigiu mai mare şi aşa mai departe. De asemenea, şi forţele de poliţie ar vrea să-l aibă în dotare. Lăsându-i pe americani la o parte, în lume este o cerere mare de arme - ştiţi, americanii particulari le posedă mai mult din considerente istorice sau pentru sport, din pură fantezie, pentru sentimentul de putere personală şi nu pentru că ar vrea să omoare oameni cu ele - dar în multe, foarte multe locuri, ţelul cumpărării lor este uciderea. Omor, securitate şi apărare. Piaţa este larg deschisă pentru noile pistoale care, într-adevăr, sunt bune, ieftine, demne de încredere. Măcar pentru o vreme, până ce cererea este satisfăcută, fabricanţii pot să strângă rapid sume mari de bani pe căi cinstite.

Eu şi Litsi îl ascultam cu atenţie.

— Ce este cu banii obţinuţi pe căi necinstite? l-am întrebat.

A făcut o pauză foarte scurtă.

— Depinde la cine vă referiţi.

— Discutăm încă tot despre fabricanţi, i-am spus.

— A! O corporaţie?

— O societate particulară, cu un singur om la conducere.

— Un asemenea bărbat îşi poate tipări propriile milioane.

— Cât anume? l-am întrebat.

— Cel mai uşor mod este să-şi îmbarce produsul pe două nave, a spus el demontând din nou pistolul din plastic în componentele sale. Să zicem că toate aceste piese le împachetaţi într-o cutie ca aceasta, omiţând doar ţeava. O ţeavă, să presupunem, făcută dintr-un material plastic special, care nu se topeşte şi nu se deformează din cauza căldurii rezultate din frecarea glonţului care trece prin ea.

S-a uitat la noi ca să vadă dacă apreciem nişte chestiuni atât de simple şi, părând mulţumit de constatări, a continuat:

— Fabricantul exportă ţevile separat. Aceasta, îşi zice el, este o măsură de precauţie pentru cazul în care încărcătura este deviată pe drum - deviată fiind un eufemism pentru furată - şi atunci bunurile nu vor avea nici o valoare. Numai când ambele transporturi ajung în siguranţă la destinaţie, pistolul poate fi asamblat. Corect?

— Corect, am răspuns amândoi.

— Fabricantul îşi pune toate hârtiile la punct. Fiecare transport expediat este însoţit de chitanţele de plată a taxelor vamale, fiecare transport conţine exact ceea ce este trecut în chitanţe, totul este legal. Pasul următor se face în funcţie de cât de urgent vrea clientul armele.

— Cum adică? a întrebat Litsi.

— Să presupunem, a răspuns Mohammed, savurându-şi spusele, că este vorba despre un client care are nevoie stringentă de arme. Fabricantul îi trimite pistoalele fără ţevi. Clientul plăteşte conform înţelegerii. Numai după aceea fabricantul trimite ţevile. Înţelegeţi?

Amândoi am dat din cap.

— Fabricantul îi spune clientului că trebuie să plătească facturile societăţii care le-a fabricat, dar, în afară de ele, mai are de plătit o sumă într-un alt cont de bancă - al cărui număr şi ţară i-au fost transmise - şi când *această* sumă se află în siguranţă în posesia fabricantului, şi numai de el ştiută, abia atunci îi va trimite şi ţevile.

— Simplu, am remarcat eu.

— Bineînţeles. Este un procedeu foarte răspândit. Asemenea lucruri se practică în toată lumea.

— Şperţuri, am spus eu.

— Cu siguranţă. În multe ţări sistemul este unanim acceptat. Comerţul nu poate merge înainte fără el. Un mic comision ici-colo... A înălţat din umeri. Fabricantul dumneavoastră care produce arme din plastic şi la un preţ ieftin poate trece un profit adecvat în registrele societăţii şi să bage în buzunarul său o avere care nu apare nicăieri în scripte.

A reasamblat pistolul cu dexteritate şi mi l-a întins.

— Pipăiţi-l, a spus el. Un pistol numai din plastic va fi mult mai uşor chiar şi decât acesta.

Am luat arma cercetându-i suprafaţa neagră, mată, de o formă adaptată scopului, buza metalică a ţevii ieşind la iveală la una din extremităţi. În mod cert, era teribil de uşor de mânuit, chiar dacă avea unele părţi metalice. Confecţionat tot numai din plastic va arăta ca o jucărie pentru copii.

Străbătut de un fior i l-am dat lui Litsi. Era pentru a doua oară în patru zile când fusesem instruit cum să mânuiesc armele şi, deşi folosisem una mai demult, nu

eram un bun trăgător şi, probabil, că n-am să ajung niciodată să practic acest sport. Litsi a cântărit căzut pe gânduri pistolul pe care-i avea în palmă, apoi i l-a înapoiat proprietarului.

— Discutăm despre un fabricant anume? a întrebat Mohammed.

— Despre unul care doreşte să obţină licenţa de a fabrica şi exporta arme din plastic, dar care până acum n-a fost în negoţul cu arme, am răspuns eu.

Şi-a înălţat sprâncenele.

— În Franţa?

— Da, a spus Litsi, fără a fi câtuşi de puţin surprins şi mi-am dat seama că Mohammed trebuie să fi ştiut că cererea îi fusese adresată prin canale franceze, chiar dacă nu el fusese cel care vorbise cu Litsi la telefon.

Mohammed şi-a ţuguiat buzele sub mustaţa-i imensă.

— Ca să obţină licenţa, persoana dumneavoastră trebuie să fie de o condiţie deosebit de bună. Ştiţi, aceste licenţe nu se împrăştie aşa peste tot ca nişte confetti, el trebuie, cu siguranţă, să aibă posibilitatea de a le fabrica, deci, în primul rând, să aibă fabrica. De asemenea, şi prototipul şi, probabil, nişte comenzi, dar mai presus de toate trebuie să se bucure de o reputaţie bună.

— Ne-aţi fost de mare folos, a spus Litsi.

Mohammed radia de încântare.

— Cum obişnuieşte un fabricant să-şi vândă armele? Prin intermediul reclamei? l-am întrebat.

— Cu siguranţă. Reclame în revistele de comerţ şi de arme din toată lumea. Poate, de asemenea, să angajeze un agent, aşa cum sunt eu. A zâmbit. Eu lucrez contra unui comision. Sunt foarte bine cunoscut. Oamenii care vor să cumpere arme vin la mine şi mă întreabă: „Ce ar fi mai potrivit pentru noi? Cât costă? Cât de repede le putem primi?” Şi-a răsfirat palmele. Eu sunt un intermediar. Noi suntem indispensabili. S-a uitat la ceas. Mai doriţi şi

altceva?

Întrebarea mi-a venit pe buze spontan:

— Dacă cineva ar vrea să aibă un Colt cu săgeată, aţi putea să-i faceţi rost?

— Este ieşit din uz, a răspuns el prompt. Au fost făcute în Anglia de Accles şi Shelvoke, în Birmingham. La acelea vă referiţi? Calibrul 405, probabil?

— Cred că da, am spus. Nu ştiu.

— Eu nu mă ocup cu asemenea arme... Sunt prea speciale. N-ar merita să mă plătiţi ca să vă găsesc unul. Sunt o mulţime peste tot, toate ieşite din uz. Aş întreba veterinari mai în vârstă, ei, probabil, ar fi interesaţi să vândă. Bineînţeles, aveţi nevoie de permis ca să intraţi în posesia unuia. A făcut o pauză. Ca să fiu cinstit, domnilor, găsesc că este foarte profitabil să am de-a face cu clienţi pentru care permisele nu constituie o problemă.

— Este cineva, l-am întrebat, şi vă rog să nu mi-o luaţi ca pe o insultă, dar există cineva căruia aţi refuza să-i vindeţi arme?

N-a luat-o ca o ofensă. A spus:

— Numai dacă cred că respectivii nu pot sau nu vor să plătească. Din considerente morale, nu. Nu-i întreb ce fac cu ele. Dacă mi-ar păsa ce fac cu ele, ar însemna că mi-am greşit meseria. Vând băutura, nu-mi frământ creierii cu „la ce foloseşte?”.

Se pare că atât eu cât şi Litsi epuizaserăm întrebările. Mohammed a pus pistolul la locul lui în cutie, aşezându-l cu grijă deasupra gloanţelor. A coborât capacul şi a băgat cutia în servietă.

— Să nu uitaţi, a spus el cu zâmbetul încă pe chip, că şi atacul şi apărarea sunt vechi de când lumea şi pământul. În vremurile de demult eu aş fi vândut vârfuri de suliţă din cremene bine ascuţite.

— Domnule Mohammed, vă mulţumim foarte mult, i-am spus.

A dat din cap îndatoritor, Litsi s-a ridicat în picioare şi a strâns din nou mâna cu inel cu diamante, aşa cum am făcut şi eu. Mohammed ne-a spus că, dacă-l vom vedea pe prietenul său pierzându-şi vremea pe coridor, să nu ne facem griji şi să nu-i vorbim, pentru că el se va întoarce în cameră imediat ce noi vom fi dispărut.

Nu i-am dat nici o atenţie prietenului său care aştepta la lift şi am coborât la parter fără incidente. Nici unul din noi n-am scos o vorbă până nu ne-am văzut într-un taxi, în drum spre Eaton Square.

— El îşi aducea justificări lui însuşi, a spus Litsi.

— Toată lumea o face. Este mai sănătos.

Şi-a întors capul spre mine.

— Ce vrei să spui?

— Alternativa este disperarea ce ţi-o produce vinovăţia. Într-un cuvânt auto justificarea poate fi o iluzie, dar te opreşte de la sinucidere.

— Tu ai putea să-ţi autojustifici chiar şi sinuciderea.

I-am zâmbit privindu-l din profil.

— Şi tu la fel.

— Nanterre, a spus el, simte o atracţie deosebită către cremenele ascuţite.

— Mda. Cremene uşoare, ieftine, ascuţite-brici.

— Care să poarte marca de Brescou.

— Mi-l şi imaginez pe Roland dând mâna ca să pecetluiască târgul cu Mohammed.

Litsi a râs.

— Trebuie să-l salvăm să nu ajungă la justificări.

— Cum ai dat de Mohammed? l-am întrebat.

— Unul din avantajele de a fi prinţ, a spus Litsi, este şi acela că, dacă întrebi, rareori eşti refuzat. Altul este că ai prilejul să cunoşti o mulţime de oameni care ocupă poziţii importante şi pot să-ţi fie folositori. Eu, pur şi simplu, am pus câteva rotiţe în mişcare, la fel cum ai făcut tu ieri cu lordul Vaughnley. A urmat o pauză. De ce un om pe care l-

ai înfrânt este atât de dornic să-ţi fie pe plac?

— Ei bine... când l-am învins, l-am şi salvat. Maynard Allardeck a fost pe punctul de a-i prelua ziarul în mod legal, dar prin mijloace categoric ticăloase, iar eu i-am oferit posibilitatea de a-l opri definitiv oferindu-i o copie a acelui film.

— Înţeleg, a spus Litsi ironic, că el îţi este dator o favoare sau două.

— De asemenea, am continuat eu, băiatul care a pierdut la pariuri jumătate din moştenire, urmând sfaturile lui Maynard a fost Hugh Vaughnley, fiul lordului Vaughnley. Sub ameninţarea că va face public filmul, lordul Vaughnley l-a constrâns pe Maynard să dea înapoi partea de moştenire ce şi-o însuşise. De fapt, moştenirea nu era altceva decât acţiuni la ziarul *The Towncrier.*

— Un fel de şantaj poetic. A fost ideea ta?

— Ei bine... oarecum.

A chicotit.

— Presupun că ar trebui să nu fiu de acord. Cu siguranţă a fost ceva împotriva legii.

— Legea nu face întotdeauna dreptate. De cele mai multe ori victimele pierd. Adeseori legea poate doar să pedepsească, dar nu corectează lucrurile.

— Iar tu crezi că a îndrepta relele pricinuite victimelor este mai important decât orice altceva.

— Acolo unde este posibil este prioritatea numărul unu.

— Şi ai încălca legea pentru asta?

— Acum este noapte şi prea târziu ca să despicăm firul în patru, i-am spus. Şi, de fapt, iată că am ajuns în Eaton Square.

Am urcat în salon şi, cum prinţesa şi Beatrice plecaseră la culcare, am băut un brandy ca să ne relaxăm. Îmi plăcea din ce în ce mai mult Litsi ca persoană, dar aş fi dorit să stea permanent în cealaltă emisferă a pământului; şi,

uitându-mă la el şi la mine, mă întrebam dacă nu cumva gândea şi el acelaşi lucru.

— Ce faci mâine? m-a întrebat.

— Am curse la Bradbury.

— Unde-i asta?

— La jumătatea drumului spre Devon.

— Nu ştiu de unde ai atâta energie. A căscat. Am petrecut o după-amiază plimbându-mă în jurul hipodromului Ascot şi trebuie să recunosc că am fost mort de obosit.

Şi-a băut paharul de brandy şi ceva mai târziu am scos din priză telefonul care înregistra convorbirile şi l-am dus la demisol. Apoi am urcat la parter şi ne-am oprit o clipă în faţa camerei lui Litsi.

— Noapte bună, am spus.

— Noapte bună.

A ezitat, apoi mi-a întins mâna. I-am strâns-o.

— Un obicei atât de stupid, a spus el ironic, dar ce poţi face?

A schiţat o fluturare a mâinii şi a intrat în camera sa, iar eu mi-am continuat drumul pe scări, să văd dacă voi mai dormi în camera de bambus şi, se pare că şansele erau de partea mea.

M-am lungit peste cuvertură, pentru o oră sau două, după care am coborât şi m-am dus să iau maşina ca s-o aduc pe Danielle.

În timp ce mergeam încet pe aleea întunecoasă şi pustie mă gândeam că aceasta, într-adevăr, ar fi un loc ideal pentru o ambuscadă.

CAPITOLUL 12

Aleea era o fundătură pietruită, lungă cam de o sută de iarzi, şi lată de vreo şase picioare, fiind însă ceva mai largă la unul din capete, unde maşinile puteau întoarce în voie. De o parte şi de alta, era străjuită de spatele unor clădiri înalte, care o închideau asemeni unui canion. La parterul clădirilor se înşirau uşile garajelor, dar, spre deosebire de alte zone, în care actualele garaje fuseseră cândva grajduri ce adăposteau caleşti şi cai, locul numindu-se chiar Falmouth Mews[1], aici nu exista nici o intrare pentru locatari.

În timpul zilei garajele erau pline de viaţă şi într-o forfotă continuă, mai cu seamă că multe dintre ele erau deţinute de o firmă ce se ocupa cu repararea maşinilor pentru cei din cartier. Noaptea, când toţi mergeau acasă, aleea străjuită de uşi mari, ferecate, era pustie şi întunecoasă, fiind luminată doar de la ferestrele locuinţelor de deasupra.

Garajul în care Thomas ţinea Rolls-ul se afla pe la jumătatea aleii. Dincolo de el, era un garaj care aparţinea mecanicilor auto pe care Thomas îi convinsese să-l închirieze temporar prinţesei pentru maşina Danielle-ei (pe care Thomas o adusese de la reparat). Eu îmi parcam Mercedes-ul afară, în faţa uşii garajului Danielle-ei. Ici-colo mai erau alte câteva maşini parcate similar. Pentru o familie care avea două maşini, una, de obicei, se afla în

[1] Grajdurile Falmouth (engl.).

garaj, iar cealaltă era parcată afară, în faţa intrării.

Aceste maşini parcate afară ofereau o mulţime de locuri în care se putea ascunde cineva.

Ar trebui să am cu mine o lanternă, mi-am zis în sinea mea. Mâine o să-mi cumpăr una. Garajele puteau adăposti tot felul de monştri... iar Beatrice ştia ora la care plecam în fiecare noapte la Chiswick.

Mergeam pe mijlocul aleii simţind cum inima îmi bate să-mi sară din piept, deşi cu o noapte înainte trecusem pe aici fără nici o palpitaţie. Imaginaţia îmi face feste, mi-am zis cu o grimasă. Nu s-a auzit nici un foşnet prin tufişuri, nu s-a năpustit nimeni asupra mea, nu stătea nici un tigru ia pândă în aşteptarea căprioarei.

Maşina părea exact cum o lăsasem, dar am verificat circuitul electric sub capotă şi sub tabloul de bord înainte de a răsuci cheia în contact. Am controlat să nu fie vreo scurgere de ulei pe sub motor, pneurile să fie tari, iar frâna am verificat-o printr-o apăsare bruscă înainte de a ieşi din alee.

Mulţumit, am şofat fără nici o problemă spre Chiswick şi am luat-o pe Danielle de la studio la ora două. Ea era obosită după o zi lungă de lucru şi a vorbit puţin, spunându-mi doar că şi-au petrecut toată seara cu o poveste despre case de zăpadă şi gheaţă, pe care ea, personal, le considera o pierdere de timp.

— Ce case de zăpadă şi gheaţă? am întrebat-o mai mult ca să vorbesc cu ea, decât că aş fi vrut să aflu.

— Sculpturi pentru un concurs. Câţiva din băieţi s-au dus acolo şi au filmat expoziţia. Un fel de castele de nisip, atâta doar că erau făcute din zăpadă şi gheaţă. Unele din ele păreau destul de drăguţe şi aveau chiar lumini în interior. Reporterii care s-au dus acolo au spus că au avut senzaţia că ar fi filmat un iglu. Presupun că toată povestea a fost nostimă, dar, în rest, am avut penurie de ştiri.

A căscat şi n-a mai spus nimic. În scurtă vreme am

ajuns la garaje. Noaptea întotdeauna drumul îl făceam într-un timp scurt, pentru că nu era trafic.

— N-o să poţi să vii mereu să mă tot iei, a spus ea când dădeam colţul în Eaton Square.

— Îmi face plăcere.

— Litsi mi-a spus că omul cu mască a fost Henri Nanterre. A străbătut-o un fior. Nu ştiu dacă este mai bine sau mai rău. În orice caz, acum nu mai lucrez în nopţile de vineri şi nici sâmbetele şi duminicile, bineînţeles. Aşa că vineri noaptea poţi să dormi.

Am intrat în casă folosind noile chei şi în faţa camerei ei ne-am spus noapte bună. În casa aceasta nu dormisem niciodată în acelaşi pat, aşa că nu erau multe amintiri sau regrete care să-mi frământe mintea, dar, în timp ce urcam scările, am simţit o dorinţă fierbinte ca ea să vină cu mine; şi, totuşi, nu avea rost ca să i-o sugerez pentru că sărutul ei de noapte bună fusese doar o stratagemă de apărare, nu o promisiune şi din nou nu dusese nicăieri.

Dă-i timp... Timpul era o stare de nelinişte care durea, fără a se întrevedea vreo certitudine în perspectivă.

*
* *

În salonul de dimineaţă, care se află vis à vis de apartamentul lui Litsi, te aşteptau micul dejun, ziarele şi o căldură îmbietoare. Joi dimineaţa, în jurul orei nouă, mă aflam acolo bându-mi sucul de portocale şi verificând numele cailor ce alergau în ziua aceea la Bradbury, când s-a auzit vocea lui Dawson în interfon spunându-mi că eram căutat la telefon de domnul Harlow.

Am ridicat receptorul cu teamă.

— Wykeham?

— O, Kit. Ascultă, m-am gândit că este mai bine să vorbesc cu tine, dar n-o alarma pe prinţesă. Noaptea

trecută un hoţ ne-a dat târcoale.

— Caii sunt în ordine? Kinley?

— Da, da. Nu s-a întâmplat nimic. Omul cu câinele a spus că acesta a fost neliniştit, ca şi cum cineva s-ar fi plimbat prin preajmă. A zis că mai bine de o jumătate de oră câinele a tot scheunat şi a fost numai ochi şi urechi. Au făcut turul grajdurilor de două ori, n-au văzut pe nimeni, şi, după o vreme, câinele s-a potolit. Aşa că... tu ce crezi?

— Cred că ai făcut o treabă grozavă că ai adus câinele.

— Da... sunt foarte îngrijorat.

— Pe la ce oră a fost asta?

— Cam pe la miezul nopţii. Bineînţeles, eu mă culcasem şi omul de pază nu m-a trezit de vreme ce nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a văzut nici un semn că ar fi fost cineva acolo.

— Continuă cu patrulele, i-am spus, şi ai grijă să nu ţi-l mai trimită pe omul care a dormit în grajdul cu fân.

— Nu. Le-am cerut să nu-l mai văd pe aici. După acea primă noapte au fost cu toţii foarte atenţi.

Am discutat despre cei doi cai ce vor alerga la Bradbury, nici unul din ei nu era al prinţesei. Uneori el trimitea caii cei mai înceţi la Bradbury fiind convins că, dacă nu câştigau acolo, n-aveau să câştige nicăieri, dar, de cele mai multe ori, evita acest hipodrom. Era un hipodrom mic, de ţară, cu un circuit plat, ceva mai mare de o milă, uşor de călărit dacă mergeai pe coardă.

— Să faci o cursă frumoasă cu Melisande.

— Da, Wykeham, i-am răspuns. Melisande fusese pe vremea când eu încă nu eram jocheul lui. Vrei să spui Pinkeye?

— Ei bine... sigur că da... Şi-a dres vocea. Cât mai stai în Eaton Square?

— Nu ştiu. Totuşi, am să-ţi spun când plec.

Am închis şi am pus o felie de pâine, care reprezenta toată masa mea de dimineaţă, în aparatul de prăjit şi m-am

gândit la cei care au dat târcoale pe la grajduri.

A intrat Litsi şi şi-a turnat puţină cafea.

— Cred că aş putea să merg astăzi la curse, a spus el amator de conversaţie, în timp ce-şi umplea un bol cu muesli[1] şi smântână.

— La Bradbury? am întrebat eu mirat. Nu seamănă cu Ascot-ul. Este cel mai pricăjit dintre hipodromuri. Este lipsit de confort.

— Adică nu vrei să mă iei?

— Ba da. Dar te-am prevenit.

S-a aşezat la masă şi m-a privit cum mâncam pâinea fără unt sau gem.

— Dieta ta este îngrozitoare.

— M-am obişnuit cu ea.

M-a urmărit cum înghiţeam o pilulă sorbind din cafea.

— Ce sunt acelea? m-a întrebat.

— Vitamine.

A clătinat din cap resemnat cufundându-se în hrana-i bogată în calorii. A intrat Danielle îmbrăcată într-un pulover alb, lălâu, arătând proaspătă şi cu străluciri în priviri.

— Bună, a spus ea fără să se adreseze vreunuia din noi în mod special. Mă întrebam dacă sunteţi aici. Ce faceţi astăzi?

— Mergem la curse, a spus Litsi.

— Şi tu? Şi-a întors privirea spre el surprinsă. Mergi cu Kit?

— Bineînţeles cu Kit.

— O! Atunci... ă-ă... pot veni şi eu?

Şi-a plimbat privirea de la unul la celălalt văzând fără doar şi poate bucurie pe ambele chipuri.

— Într-o jumătate de oră să fii gata, am spus eu zâmbind.

— Nimic mai simplu.

Aşa că toţi trei am plecat la cursele din Bradbury,

[1] Mâncare din fulgi de ovăz, fructe uscate, nuci, miere, etc. (engl.).

luându-ne rămas bun în hol de la prinţesă care venise să pună la punct unele treburi de secretariat cu doamna Jenkins şi, de asemenea, de la Beatrice, care coborâse din pură curiozitate. Beatrice şi-a pironit privirea-i tăioasă asupra mea:

— Te întorci? m-a întrebat.

— Da, se întoarce, a răspuns prinţesa blând. Şi mâine o să mergem cu toţii la Sandown, unde-mi aleargă doi cai, aşa că va fi nostim, nu?

Beatrice a privit descumpănită de la unul la celălalt şi, profitând de acel moment de incertitudine, eu, Litsi şi Danielle am şters-o.

Când am ajuns la Bradbury am văzut că hipodromul era în cursul unor transformări ambiţioase. Peste tot fuseseră puse afişe prin care se cereau scuze pentru inconvenientele create de grămezile de materiale şi altele ustensile ale constructorilor. Din zona peluzei se profila printre schele o nouă tribună centrală şi mai tot etajul superior al tribunei oficialilor fusese transformat într-o sală cu ferestre mari, cu mese, scaune, aperitive şi băuturi răcoritoare. Acolo mai făcuseră şi o galerie din care se puteau vedea caii cum sunt plimbaţi în padocul de prezentare.

Pe o masă din faţa camerei de cântărire se afla o mică machetă, care arăta cum va fi totul când lucrările vor fi gata, iar directorul executiv se plimba încoace şi-ncolo primind felicitări cu zâmbete pline de-ncântare.

Litsi şi Danielle au plecat într-o stare de beatitudine să-şi cumpere un sandvici şi ceva de băut de la vechiul bar încă nerenovat, iar eu, în timp ce-mi puneam pantalonii şi încălţările, încercam să nu mă gândesc prea mult la ei. Am îmbrăcat o flanelă de corp subţire şi secundul meu mi-a aranjat eşarfa albă la gât. După aceea, mi-am pus brâul care-mi proteja coloana şi rinichii, peste care am îmbrăcat cazaca din prima cursă a zilei. Am verificat totul: toca,

ochelarii, cravaşa, bucata de pânză cu numărul calului, teltiile şi şaua; m-am cântărit, i-am dat cele necesare lui Dusty ca să înşeueze calul, mi-am pus un hanorac pentru că era rece şi am ieşit afară.

Nu mi-ar fi displăcut ca, măcar o dată, să am şi eu o zi când să pot merge la curse cu Danielle, să stau în tribună ca oricare altul. Să mănânc un sandvici, să beau ceva, să pun un pariu. În timp ce mă îndreptam spre pistă i-am văzut pe amândoi zâmbind şi făcându-mi semne cu mâna, le-am răspuns la rândul meu dorind să fiu şi eu acolo lângă ei, în tribună.

Calul pe care l-am călărit a câştigat cursa, ceea ce avea să-l surprindă şi să-i facă plăcere lui Wykeham, dar nu va compensa eşecul lui Col din ziua anterioară.

În afară de cei doi cai ai lui Wykeham fusesem anunţat în program pentru încă trei. Am călărit unul din ei fără nici un rezultat în cursa a doua şi am pus cazaca în dungi, roşu cu albastru, a lui Pinkeye pentru cea de a treia cursă, peste care am îmbrăcat hanoracul şi m-am îndreptat spre padocul de prezentare ca să stau de vorbă cu proprietarul cel mai cârcotaş şi cu cele mai multe ifose al lui Wykeham.

N-am apucat să ajung la padocul de prezentare. S-a auzit un ţipăt sus de tot şi o voce care a strigat „ajutor” şi, la fel ca toţi ceilalţi, mi-am întors capul să văd ce se întâmplă.

Sus, la balconul de la tribuna oficialilor, stătea agăţat un bărbat într-o singură mână. Un bărbat înalt, îmbrăcat în pardesiu de culoare închisă.

Litsi.

Îngrozit până-n străfundurile sufletului, l-am privit cum s-a răsucit până a izbutit să se prindă cu ambele mâini de marginea balconului dar era prea lung şi prea greu ca să se tragă în sus iar sub el îl aştepta un picaj direct pe tarmacul dur, de la o înălţime de 50 de picioare.

Am zburat până acolo, mi-am scos hanoracul şi l-am

aşternut exact pe locul deasupra căruia atârna Litsi.

— Scoateţi-vă haina, i-am spus celui mai apropiat bărbat de lângă mine. Puneţi-o jos.

— Cineva trebuie să urce să-i ajute, a spus el. Cineva se va duce.

— Scoateţi-vă haina. M-am întors spre o femeie. Scoateţi-vă haina! Puneţi-o jos! Repede, repede, puneţi hainele jos!

S-a uitat la mine perplexă. Purta o haină de blană, lungă, scumpă. Şi-a scos-o, a aruncat-o peste hanoracul meu şi a spus cu vehemenţă bărbatului de lângă ea:

— Scoateţi-vă haina!

Doamne Dumnezeule, Litsi, ţine-te bine, încă puţin, m-am rugat în gând.

Mai strigau şi alţi oameni spre el: „ţine-te, ţine-te!” S-au auzit şi unul sau două ţipete prosteşti şi aveam impresia că este mult zgomot deşi foarte mulţi tăceau.

Un băieţel cu ochi imenşi şi-a descheiat micul său hanorac albastru, şi-a smuls şi flanelaşul multicolor şi le-a aruncat peste grămada care creştea, după care a început să alerge prin mulţime doar în tricoul de bumbac, viu colorat, şi să strige atât cât putea cu glasul său de copil: „Repede, repede, Scoateţi-vă hainele!”

Iniţiativa a dat rezultate. Hainele veneau cu zecile, date din mână în mână, erau aruncate claie peste grămadă, ca să formeze o saltea care începuse să se întindă pe o rază destul de mare, suficientă ca să-i cuprindă trupul dacă venea în picaj, dar ar fi trebuit să fie mai groasă, şi mai groasă.

Încă nu ajunsese nimeni la balcon, la Litsi, n-a apărut nici un braţ puternic care să-l prindă şi să-l tragă în sus.

Hainele zburau ca frunzele. Cuvintele: „Scoateţi-vă haina, Scoateţi-vă haina... repede... repede...” treceau din gură în gură.

Când Litsi a căzut, arăta tot ca o haină în zbor, afară

doar că el venea rapid şi parcă ar fi fost de plumb. O secundă a plutit în aer, şi în următoarea a fost jos. La începutul picajului, trupul lui era de o verticalitate perfectă, apoi umerii săi mari l-au dezechilibrat trăgându-l înapoi şi a aterizat pe spate, aproape la orizontală. A ricoşat cu putere pe grămada de haine, s-a rostogolit, a alunecat de pe ele şi a rămas lungit pe o parte, cu capul pe o haină şi trupul pe tarmac, arătând aproape ca o cârpă.

Am ţâşnit şi am îngenuncheat lângă el. Mi-am dat seama imediat că, deşi era complet năuc, totuşi, era viu cu adevărat. S-au întins mâini ca să-l ajute, dar el nu era pregătit pentru asta, aşa că am spus:

— Nu-l atingeţi... lăsaţi-l pe el să se mişte întâi... Trebuie să fiţi cu mare băgare de seamă.

Toţi care erau din lumea curselor ştiau că la fracturile de coloană jocheii nu trebuiau mişcaţi până nu se luau toate măsurile de siguranţă, iar eu, care mă aflam acolo purtând cazaca de jocheu, nu am făcut decât să le reamintesc acest lucru. Mâinile pregătite să-l ajute nu l-au atins.

M-am uitat la mulţimea strânsă în jur, toţi în cămăşi, toţi tremurând de frig, toţi nişte oameni minunaţi. Unii aveau lacrimi în ochi, mai ales doamna care-şi aşternuse haina de vizon.

— Litsi, am spus coborându-mi privirile spre el şi văzând că o oarecare ordine se restabilise în ochii lui. Litsi, cum te simţi?

— Am... căzut?

A mişcat o mână, apoi picioarele doar foarte puţin şi prin mulţime a trecut un murmur de uşurare.

— Da, ai căzut, am spus. Rămâi acolo unde eşti, doar un minut. Totul este bine.

Cineva de sus a strigat: „Este teafăr?” şi am văzut la balcon doi bărbaţi care, se pare, alergaseră să-l salveze.

Mulţimea a strigat: „Da” şi s-a pornit să bată din

palme, apoi, aproape ca la un spectacol de gală, au început să-şi ia hainele din grămadă. Cred că sunt vreo două sute, mi-am zis în sinea mea în timp ce priveam. Hanorace, haine de piele, de tweed, fulgarine, blănuri, smochinguri, pulovere, chiar şi un pled pentru cal.

Băieţelul cu ochi mari şi-a ridicat din grămadă hanoracul albastru, l-a pus peste jerseu uitându-se ţintă la mine. L-am strâns la piept şi l-am întrebat:

— Cum te cheamă?

— Matthew.

— Eşti un tip grozav.

— Aceea este haina tatălui meu, cea de sub capul domnului, a spus el.

— Roagă-l pe tăticul tău s-o mai lase acolo doar un minut.

Cineva alergase să aducă primul ajutor, care a şi sosit cu o brancardă.

— Totul e în ordine, a spus Litsi cu o voce anemică, dar încă era dezorientat, abia îşi trăgea respiraţia şi nu s-a împotrivit deloc când s-au făcut pregătirile spre a fi transportat.

Brusc, a apărut lângă el Danielle, cu faţa albă ca varul.

— Litsi, a spus ea. O, Doamne...! şi-a ridicat privirile spre mine. Îl aşteptam,... am auzit pe cineva spunând că a căzut un bărbat... este teafăr?

— Va fi, i-am răspuns. O să fie bine.

— O...

Am prins-o cu mâinile de umeri.

— Este în ordine. În mod sigur. Se pare că nu-l doare nimic, i s-a tăiat doar respiraţia.

S-a desprins uşor şi s-a dus lângă brancardă în momentul în care o ridicau.

— Sunteţi soţia lui? a întrebat medicul.

— Nu... o prietenă.

Tatăl băieţelului şi-a luat haina şi mi-a strâns mâna.

Femeia a ridicat de jos vizonul mototolit, l-a scuturat de praf şi m-a sărutat. A venit un arbitru care m-a rugat să-mi iau calul şi să merg la potou pentru că deja era târziu. M-am uitat la ceasul hipodromului şi am văzut cu uimire că abia trecuseră cincisprezece minute de când ieşisem din camera cântarului.

Toţi caii, toţi proprietarii şi antrenorii se aflau încă în padocul de prezentare de parcă timpul s-ar fi oprit pe loc, dar acum jocheii începuseră să-ncalece; moartea fusese evitată, viaţa putea merge liniştită înainte.

Mi-am ridicat hanoracul. Toate hainele fuseseră luate, numai el zăcea acolo singur pe tarmac şi cravaşa dedesubt. Mi-am înălţat privirile spre balcon, care era atât de departe, de gol şi neinteresant. Brusc, nimic nu mai părea real, totuşi întrebările începuseră să-şi croiască drum. Ce căuta Litsi acolo, sus? Cum ajunsese să se agaţe de viaţă cu buricul degetelor? De ce nu fusese atent?

*

* *

Litsi a stat lungit în camera de prim ajutor până s-au terminat cursele, după care a insistat că este restabilit pe deplin şi poate să se întoarcă la Londra.

S-a scuzat faţă de directorul hipodromului pentru că fusese atât de idiot ca să urce la balcon spre a privi mult lăudata privelişte şi a spus că numai propria sa neîndemânare îl făcuse să se împiedice de nişte materiale lăsate de constructori şi să-şi piardă echilibrul.

Când a fost întrebat cum se numeşte, a dat o versiune prescurtată a numelui său de familie, fără să adauge titlul de „prinţ” în faţă, şi şi-a exprimat speranţa că nu se va face publicitate în legătură cu propria-i stupiditate.

Stătea pe bancheta din spate cu Danielle lângă el şi ne povestea toate acestea în timp ce ne îndreptam spre

Londra.

— Cum te-ai împiedicat? l-am întrebat urmărindu-l în oglinda retrovizoare din când în când. Erau multe materiale acolo, sus?

— Scânduri şi lucruri de felul ăsta. Părea nedumerit. De fapt, nu ştiu cum m-am împiedicat. Am pus piciorul pe ceva care s-a balansat, am întins o mână ca să mă sprijin şi m-am trezit în aer, dincolo de parapetul balconului. Totul s-a derulat atât de repede... Pur şi simplu, am alunecat.

— Te-a îmbrâncit cineva? l-am întrebat.

— Kit! a exclamat Danielle îngrozită, dar acest aspect trebuia avut în vedere şi, se pare că Litsi deja reflectase asupra lui.

— Am zăcut acolo în pat toată după-amiaza, a spus el tărăgănat şi am încercat să-mi amintesc exact cum s-a-ntâmplat. N-am văzut pe nimeni acolo sus, sunt sigur de asta. Am pus piciorul pe ceva care s-a balansat de parcă m-aş fi dat huţa şi mi-am pierdut total echilibrul. Nu cred că am fost îmbrâncit.

— Ei bine, am spus eu căzut pe gânduri, te deranjează dacă ne întoarcem? Ar fi trebuit să urc până sus şi să-mi arunc o privire când s-au terminat cursele.

— Oamenii hipodromului au verificat, a spus Litsi. Au venit şi mi-au spus că nu era nimic deosebit de periculos dar, bineînţeles, eu n-ar fi trebuit să urc acolo.

— Ne întoarcem, am spus şi, deşi Danielle a protestat pentru că va întârzia la slujbă, am virat-o înapoi spre hipodrom.

I-am lăsat pe Litsi şi Danielle afară, în maşină, şi eu am urcat în tribuna centrală. Ca la mai toate tribunele centrale aveai mult de urcat până ajungeai la ultimul rând, iar căile de acces spre tribunele de rangul al doilea nu erau prea numeroase, aşa că, dată fiind şi mulţimea ce se îngrămădise în tribunele de rangul întâi ca să vadă cursa, era uşor de înţeles cum celor care alergaseră să-l salveze

pe Litsi, le trebuise o bună bucată de vreme ca să ajungă până sus.

Treptele largi de la tribunele de rangul întâi coborau direct spre aleea de lângă pistă, fiind deci uşor accesibile, dar la tribunele de rangul al doilea se putea ajunge doar pe cele două scări laterale ce se aflau în extremităţi.

Am urcat pe scara dinspre camera cântarului, cea pe care o folosise şi Litsi ca să ajungă în locul unde se dezechilibrase. Când te uitai de jos, din spatele tribunei centrale, locul cu pricina se afla în stânga, la capătul balconului.

Scara ducea mai întâi la treptele de sus ale tribunei de rangul întâi, fără a se opri aici, aşa că am urcat până la ultimul nivel unde camerele destinate bufetelor erau în plin proces de construcţie. Întreaga suprafaţă fusese închisă cu geamuri, rămânând deschis doar balconul. Acesta se întindea de-a lungul camerei unde va fi bufetul cu aperitive şi băuturi răcoritoare. Deocamdată fusese dotată cu uşi cu geam, care acum erau închise, dar prin ele se vor aduce sandviciurile când renovarea se va fi terminat. Peste tot erau grămezi de materiale de construcţie, scânduri, bidoane de vopsea şi scări mobile.

M-am îndreptat păşind cu grijă spre balconul deschis, expus frigului şi vântului, către locul unde Litsi îşi pierduse echilibrul şi mi-am dat seama cam ce se întâmplase. Tot coridorul ce ducea spre balcon era plin cu scânduri aranjate în stive destul de înalte. Când am păşit peste ele mi s-a părut că balustrada balconului mi-ar ajunge în talie, iar Litsi era mai înalt decât mine, cam cu un lat de palmă.

Indiferent ce a alunecat sub picioarele lui Litsi, acum nu s-a mai clintit nimic, dar scândurile din balcon nu mai erau stivuite ordonat ca pe coridor ci împrăştiate de-a valma. Mi-am croit drum printre ele simţind cum se împing una pe cealaltă când le atingeam şi-am ajuns în locul de unde căzuse Litsi.

Proptindu-mi bine picioarele în duşumea am privit în zare. De aici aveai o privelişte extraordinară asupra padocului de prezentare şi a frumoaselor dealuri din depărtare. Balconul era foarte atractiv şi nu prezenta nici un pericol dacă picioarele îţi erau bine fixate în duşumea.

L-am parcurs în întregime având intenţia să cobor pe scara de la celălalt capăt, de lângă parcare, dar mi-am dat seama că nu era posibil: treptele lipseau, locul fiind în reconstrucţie. M-am întors spre capătul pe unde urcasem, am reevaluat scândurile şi am coborât.

— Ei bine, m-a întrebat Litsi când m-am întors la maşină, ce-ai aflat?

— Scândurile acelea par destul de nesigure.

— Da, a spus el amărât în timp ce porneam maşina şi ne îndepărtam de porţile hipodromului. După ce mi-am pierdut echilibrul şi am reuşit să mă prind cât de cât de marginea parapetului m-am gândit că, dacă izbutesc să stau aşa, cineva avea să vină să mă salveze, dar ştii... degetele, pur şi simplu, au cedat... Nu mi-am dat drumul în mod conştient. În timp ce cădeam am fost convins că am să mor... şi aşa s-ar fi întâmplat... este incredibil cum toţi acei oameni şi-au scos hainele. A făcut o pauză. Aş vrea să le mulţumesc, a continuat el.

— N-am ştiut unde te-ai dus, a intervenit Danielle. Te aşteptam în tribună unde stabilisem să ne întâlnim când m-am dus la toaletă. Nu mi-am imaginat...

— Dar eu am urcat în balconul acela pentru că trebuia să te întâlnesc acolo, Danielle.

Am oprit brusc maşina.

— Mai spune-o o dată, i-am zis.

CAPITOLUL 13

Litsi a mai spus-o o dată:

— Am primit un mesaj că Danielle m-aşteaptă sus, în balcon, să admirăm priveliştea.

— Eu nu ţi-am trimis un asemenea mesaj, a spus Danielle sec. Eu te-aşteptam acolo unde urmărisem cursa dinainte, în locul în care stabilisem să ne întâlnim.

— Cine te-a anunţat? l-am întrebat pe Litsi.

— Un bărbat oarecare.

— Cum arăta?

— Ei bine, ... un bărbat obişnuit. Unul foarte tânăr. Avea în mână un Sporting Life şi cred că un stood book[1] ... şi binoclu.

— Ce voce avea?

— Obişnuită.

Am ridicat piciorul de pe frână cu un oftat şi am pornit spre Chiswick. Litsi căzuse direct într-o capcană care trebuia, fie să-l înspăimânte, fie să-l omoare şi nimeni altul n-ar fi putut s-o pună la cale decât Nanterre. Nu-l văzusem pe Nanterre la curse, iar Litsi şi Danielle habar nu aveau cum arată.

Dacă Nanterre organizase capcana, înseamnă că ştia unde o să fie Litsi în această zi şi singura modalitate prin care ar fi aflat ar fi fost prin Beatrice. Nu credeam să fie

[1] Carte în care sunt trecute date despre caii de curse: naştere, linie de sânge, pedigriul, proprietari etc. (engl.)

conştientă de felul în care ar putea fi folosită pălăvrăgeala ei şi, pe moment, mi-am dat seama că nici n-aş fi vrut ca ea să ştie. Era important ca Beatrice să continue să vorbească.

Litsi şi Danielle stăteau tăcuţi pe bancheta din spate, fără îndoială gândindu-se şi ei la acelaşi lucru. Totuşi, s-au împotrivit când le-am spus să nu-i pomenească lui Beatrice despre mesajul fals.

— Dar ea trebuie să ştie, a protestat cu vehemenţă Danielle. Astfel îşi va da seama că *trebuie să se oprească.* Va înţelege cât de periculos este acel bărbat...

— N-aş vrea să se oprească deocamdată, am spus. Nu înainte de marţi.

— De ce nu? De ce marţi?

— Vom face aşa cum vrea Kit, a spus Litsi. Îi voi povesti lui Beatrice ceea ce le-am spus şi oficialităţilor hipodromului, că m-am dus în balcon să admir peisajul.

— Dar e periculoasă, a spus Danielle.

— Nu văd cum îl putem prinde pe Nanterre fără ajutorul ei, i-am replicat. Aşa că, te rog, fii înţelegătoare.

Nu ştiu dacă acesta a fost de fapt cuvântul potrivit care s-o reducă la tăcere, dar ea n-a mai făcut nici o obiecţie şi pentru o vreme am mers fără să ne mai spunem ceva deosebit. Pe Litsi îl dureau braţele şi umerii şi, din când în când se mişca găsindu-şi cu greu locul şi gemând uşor.

M-am gândit iar la bărbatul care transmisese mesajul şi l-am întrebat pe Litsi dacă era absolut sigur că respectivul folosise cuvântul „Danielle”.

— Categoric, a răspuns Litsi, fără nici o ezitare. Ceea ce mi-a spus din capul locului a fost: „Cunoşti pe cineva care se numeşte Danielle?” Când i-am răspuns că da, mi-a spus că aceasta mă ruga să urc la balcon să privim peisajul. Mi-a arătat şi unde. Aşa că m-am dus.

— E-n ordine. Atunci vom trece la acţiune.

Ca mai toţi care îşi desfăşurau activitatea în lumea

curselor, aveam un telefon în maşină şi am sunat la *The Towncrier* cerând departamentul Sport. Nu eram sigur dacă corespondentul lor hipic, Bunty Ireland se afla la birou la ora asta, dar, spre norocul meu, l-am găsit. Nu fusese la Bradbury: de obicei mergea la cursele importante, iar în celelalte zile îşi scria rubrica la slujbă.

— Vreau să dau un anunţ, i-am spus, dar trebuie să fie pe pagina de curse şi într-un loc vizibil.

— Eşti în căutare de curse? m-a întrebat el sardonic. Un cal pentru Grand National? Ai şa, dar n-ai pe ce s-o pui, ceva în genul ăsta?

— Mda, am spus. Foarte amuzant. Bunty avea un umor grosolan, dar era bun la inimă. Scrie ce-ţi spun eu, cuvânt cu cuvânt şi convinge-l pe redactorul de la pagina de curse s-o tipărească cu litere mari, care să-ţi sară în ochi de la o poştă.

— Atunci, dă-i drumul.

— Se oferă recompensă substanţială persoanei care a transmis un mesaj din partea Danielle-ei la cursele de joi după-amiază, la Bradbury.

Am dictat rar şi am adăugat numărul de telefon din Eaton Square.

Dezorientarea lui Bunty s-a simţit clar pe fir.

— Pentru asta ai nevoie de rubrica anunţuri personale, a spus el.

— Nu. Pagina de *curse.* Ai notat exact?

A citit textul, cuvânt cu cuvânt.

— Hei, a spus el, dacă ai călărit la Bradbury poate că-mi poţi confirma o poveste foarte ciudată care ne-a ajuns la urechi despre un tip care a căzut de la balcon pe un morman de haine. Şi-a bătut careva joc de noi sau o putem tipări?

— Aşa a fost, i-am spus.

— Ai văzut tu, cu ochii tăi?

— Da.

— Tipul a păţit ceva?

— Nu, absolut nimic. Ascultă, Bunty, caută-ţi pe altcineva care să-ţi spună povestea, te rog. Sunt în maşină şi vreau ca notiţa aceea să ajungă la *The Sporting Life* şi la *The Racing Post* înainte de a pleca în tipografie. Ai putea să-mi dai numerele lor?

— Bineînţeles, aşteaptă.

Am pus telefonul jos, mi-am scos agenda şi pixul şi i le-am dat Danielle-ei, iar când Bunty a revenit cu numerele, le-am repetat cu voce tare ca ea să le scrie.

— Ascultă, Kit, a spus Bunty, zi-mi pe ce loc termini mâine cu Abseil.

— Ştii că nu pot, Bunty, lui Wykeham Harlow nu-i place asta.

— Bine, bine. E un ticălos bătrân care nu vrea deloc să coopereze.

— Nu uita anunţul, i-am spus.

A promis că se va ocupa de el, iar eu am sunat la cele două gazete sportive cu aceeaşi rugăminte.

— Mâine şi sâmbătă să le tipăriţi, le-am spus. Cu litere mari, negre, pe prima pagină.

— O să te coste, m-au avertizat.

— Trimiteţi-mi nota.

Danielle şi Litsi au ascultat aceste conversaţii în tăcere şi, când am terminat, Litsi m-a întrebat plin de îndoieli:

— Crezi că va da vreun rezultat?

— Nu se ştie niciodată. Dacă nu încerci, n-ai nici o şansă.

Danielle a spus:

— Este motto-ul vieţii tale.

— Nu e rău, a spus Litsi.

Am lăsat-o pe Danielle la studio la timp şi ne-am îndreptat spre Eaton Square. Litsi a hotărât să nu spună nimic despre felul cum a scăpat ca prin urechile acului şi m-a întrebat ce-i recomand ca să-şi lecuiască întinderea de

muşchi.

— O saună şi-un masaj, i-am spus. În lipsa lor, o baie cât mai lungă, fierbinte şi nişte aspirine. Iar mâine dimineaţă John Grundy îţi poate face un masaj.

A hotărât să se doftoricească acasă şi când am ajuns în Eaton Square a dispărut în apartamentul său ca să-şi vadă singur de locurile dureroase. Eu mi-am continuat drumul spre camera de bambus, încă neinvadată, unde, ca în fiecare seară, i-am telefonat lui Wykeham şi mi-am adunat mesajele de la robotul de acasă.

Wykeham a spus că proprietarii lui Pinkeye erau iritaţi pentru că a început târziu cursa şi s-au plâns că, după aceea, eu nu le dădusem atenţia cuvenită.

— Dar Pinkeye a câştigat, i-am spus.

Călărisem în toată cursa ca un automat, aşa cum şofezi pe un drum foarte cunoscut, cu mintea preocupată de altele şi la sosire nu-ţi aminteşti nimic despre drum. Când am ajuns la potou n-aş fi putut să spun prea multe despre obstacolele sărite.

— Îi ştii cum sunt, a răspuns Wykeham. Niciodată nu sunt mulţumiţi, nici atunci când câştigă.

— Mda, am spus. Calul este în ordine?

— Toţi caii sunt bine, a spus Wykeham iar Abseil (se pronunţă Absail) nu-şi mai găseşte astâmpărul, aşa că mâine trebuie să facă un trap pe landă.

— Grozav, am spus. Ei bine, noapte bună, Wykeham.

— Noapte bună, Paul.

Categoric, starea de normalitate revenea pe făgaşul ei, mi-am zis în sinea mea zâmbind în timp ce puneam telefonul în furcă.

Cina a fost pretenţioasă, cu Roland de Brescou stând în capul mesei, în scaunul său cu rotile şi părând destul de absent.

Beatrice s-a plâns o vreme de magazinele Harrods care deveniseră de nefrecventat („autocare pline cu turişti,

Casilia!”), la fel şi magazinele Fortnums, iar magazinul ei preferat de blănuri trăsese obloanele, nu mai exista, pur şi simplu. Ziua de cumpărături a lui Beatrice inclusese şi o vizită la coafor, ceea ce avusese ca rezultat intensificarea nuanţei de piersică a părului. După cum mi-am dat seama, plăcerile lui Beatrice constau dintr-un anume mod de a-şi pierde timpul aiurea, era o lipsă de perspectivă şi de ţel care te sufoca şi te deprima teribil. Cu tot acest vid care o înconjura, nu era de mirare că se plângea tot timpul de ceva, mi-am zis în sinea mea.

S-a uitat spre mine, simţindu-mi fără îndoială privirea şi mi-a spus cu un venin brusc pe care nu s-a mai obosit să-l mascheze:

— Tu eşti cel care stai în calea progresului. O ştiu, să n-o negi. Roland a recunoscut-o în dimineaţa asta. Sunt sigură că el ar fi fost de acord cu planurile lui Henri dacă nu erai tu. Tu eşti piaza rea.

— Beatrice, a admonestat-o prinţesa, el este oaspetele nostru!

— Nu-mi pasă, a spus ea înfierbântată. N-ar trebui să fie. Îmi stă tot timpul în cale.

— În calea *ta,* Beatrice? a întrebat-o Roland.

Beatrice a ezitat.

— Stă în camera mea, a răspuns ea în cele din urmă.

— Este adevărat, am spus eu, fără să ridic tonul, că nu sunt de acord ca domnul de Brescou să semneze ceva care este împotriva conştiinţei sale.

— O să scap eu de tine, mi-a răspuns ea.

— Nu, Beatrice, zău că asta-i prea de tot! a exclamat prinţesa. Kit, te rog să accepţi scuzele mele.

— Nu vă faceţi probleme, am asigurat-o eu, fără să mint. Este perfect adevărat. Recunosc, stau în calea doamnei Bunt. Întotdeauna mă voi opune ca domnul de Brescou să întreprindă ceva împotriva conştiinţei sale.

Litsi m-a privit speculativ. Eu făcusem o declaraţie

foarte explicită şi provocatoare şi, se pare, că se întreba dacă eram conştient de asta. Pe de altă parte, eram bucuros că mi se ivise prilejul şi aş fi repetat ceea ce am spus dacă mi se mai oferea şansa.

— Umbli după banii lui Danielle, mi-a replicat ea furioasă.

— Ştii că n-are deloc.

— Umbli după averea pe care o va moşteni de la Roland.

Prinţesa şi Roland erau consternaţi. Cred că nimeni până acum nu dusese o bătălie atât de sfruntată la o masă ce se desfăşura după toate normele de etichetă.

— Dimpotrivă, i-am răspuns politicos. Dacă vânzarea de arme îl face pe domnul de Brescou mai bogat şi dacă eu aş umbla după moştenirea fabuloasă a Danielle-ei, atunci l-aş îndemna să semneze imediat.

A rămas cu ochii pironiţi asupra mea, fără să mai scoată nici o vorbă o bucată de vreme. Mi-am păstrat aceeaşi expresie evazivă pe chip, obicei ce-l deprinsesem în conflictele cu Maynard Allardeck şi m-am comportat de parcă purtam cea mai normală conversaţie posibilă.

— În general, i-am spus pe un ton amabil, m-aş opune categoric faţă de oricine ar încerca să-şi croiască drum prin ameninţări şi hărţuieli. Henri Nanterre s-a comportat ca un gangster şi atâta vreme cât vei sta aici voi face tot ce pot ca să-i dejoc planurile.

Litsi a deschis gura să spună ceva, dar, după o scurtă reflectare, a renunţat. Meditaţia ce se citise pe chipul lui a fost înlocuită de o anume nelinişte.

— Ei bine, a spus Beatrice... E bine...

Am continuat cu o voce calmă, ca şi înainte:

— Într-adevăr, este foarte bine ca fiecare să-şi spună limpede punctul de vedere. Aşa cum aţi făcut şi dumneavoastră, doamnă Bunt, nu-i aşa?

În acel moment, la masă se servea calcan de Dover.

Beatrice a hotărât că erau prea multe oase care-i solicitau atenţia, iar Litsi a spus că a fost invitat la deschiderea unei noi galerii de artă în Dover Street pentru miercurea viitoare şi voia să ştie dacă mătuşii Casilia îi făcea plăcere să-l însoţească.

— Miercuri? prinţesa şi-a mutat privirile de la Litsi spre mine. Unde avem curse miercurea viitoare?

— La Folkstone, am răspuns.

Prinţesa a acceptat invitaţia lui Litsi pentru că, de obicei, nu mergea la Folkstone şi a schimbat peste masă câteva platitudini cu el spre a atenua canonada de replici Bunt-Fielding. Când am trecut în salon, Litsi din nou a avut grijă ca eu să stau lângă telefon, dar acesta a rămas mut toată seara. Nici un mesaj, nici o ameninţare, nici o intrare intempestivă din partea lui Nanterre. Ar fi prea mult să sperăm că şi-a împachetat lucrurile şi a plecat, mi-am zis în sinea mea.

Când, în cele din urmă, Roland, prinţesa şi Beatrice s-au dus la culcare, Litsi, în timp ce s-a ridicat în picioare spre a-i urma, a spus:

— Deci, te-ai ales pe tine însuţi drept ţap ispăşitor?

— N-am de gând să mă las răpus, i-am spus zâmbind şi ridicându-mă de pe scaun.

— Să nu urci la nici un balcon.

— Nici o grijă, i-am răspuns. Noapte bună.

Am făcut rondul casei, dar totul părea în siguranţă şi la vremea potrivită m-am dus s-o iau pe Danielle.

Aleea arăta la fel de bântuită de stafii şi mi-am luat şi mai multe precauţii în privinţa maşinii, dar din nou totul părea perfect şi am şofat până în Chiswick fără nici un incident.

Danielle era palidă şi obosită.

— A fost o seară agitată, a spus ea.

Slujba ei de coordonator de birou implica luarea deciziilor privind felul în care era acoperită fiecare ştire şi,

ca atare, trimiterea carelor de reportaj la faţa locului. Fusesem de multe ori la ea la studio şi o văzusem lucrând, aşa că ştiam câtă energie mentală şi pricepere stăteau la baza succesului pe care şi-l câştigase acolo. Îi cunoşteam tenacitatea şi spiritul inventiv şi ştiam că acestea se puteau transforma rapid într-o tăcere plictisită.

Tăcerile dintre noi nu mai erau momente de o profundă comuniune între prieteni, ci deveniseră aproape stânjenitoare, aşa cum sunt tăcerile între străini. În Week-end-urile din noiembrie, decembrie, ianuarie făcusem dragoste cu pasiune, dar, cu fiecare săptămână ce trecea, totul părea să se năruie.

Am şofat până-n Eaton Square cu gândul la cât de mult o iubeam, cât doream ca ea să fie ca altădată şi, când am oprit la garaje, am spus sub imperiul unui impuls, înainte ca ea să coboare:

— Danielle, te rog... te rog, spune-mi ce nu este în ordine.

Procedam fără tact şi din disperare, şi nesocotisem sfatul prinţesei; şi, imediat ce vorbele mi-au ieşit din gură, am regretat că le-am rostit, pentru că ultimul lucru de pe lume pe care aş fi vrut să-l aud era ca ea să-mi confirme că-l iubea pe Litsi. M-am gândit că poate chiar o determinam s-o recunoască şi, în panică, am adăugat:

— Nu-mi răspunde... N-are importanţă. Nu-mi răspunde.

Şi-a întors capul, m-a privit, apoi s-a uitat iar în depărtare.

— La început a fost minunat, nu-i aşa? a spus ea. S-a întâmplat atât de repede. A fost... ca o vrajă.

N-o mai puteam asculta. Am deschis portiera şi am dat să cobor.

— Aşteaptă, a zis ea. Trebuie - acum că am început.

— Nu, am spus. Nu.

— Cam acum o lună, a continuat ea revărsându-şi, cum

îi veneau în gură, gândurile ce le adunase atâta vreme, când ai avut căderea aceea îngrozitoare la Campton şi te-am văzut cum zăceai pe targă inconştient, când te-au scos din ambulanţă... şi când m-a apucat diareea, eram atât de speriată c-ai să mori... şi am fost copleşită de cât pericol este în viaţa ta... şi câtă suferinţă... Şi m-am văzut aici, într-o ţară străină... cu un angajament pe viaţă... nu chiar cu perspectiva unei frumoase şi neaşteptate poveşti de dragoste, ci prinsă pentru totdeauna în capcana unei vieţi departe de ai mei, cu teama în suflet în fiecare zi... Şi eu n-am ştiut că este atât de rece şi umed aici, eu am crescut în California... Şi apoi a venit Litsi... şi el cunoaşte atât de multe... şi pare atât de simplu să fii cu el, să mergi la lucruri care nu prezintă nici un pericol, ca la expoziţii, de pildă, şi să nu-mi aud bătăile inimii în creier... În săptămâna asta ţi-am simţit îngrijorarea din voce la telefon, ţi-am citit-o pe chip când te-am revăzut, dar parcă nu puteam să-ţi spun... A făcut o scurtă pauză. Am vorbit cu tanti Casilia. Am întrebat-o ce să fac.

Mi s-a dezlegat glasul:

— Şi ce ţi-a spus? am întrebat-o.

— Mi-a zis că nimeni nu poate hotărî pentru mine. Am întrebat-o ce părere are, dacă m-aş putea obişnui cu ideea de a trăi pentru totdeauna într-o ţară străină, aşa ca ea, de asemenea, dacă aş putea face faţă în eventualitatea că tu ai fi omorât sau mutilat îngrozitor... Şi să nu spui că asta nu se întâmplă, săptămâna trecută un jocheu a avut un accident mortal... Şi am întrebat-o dacă credea că-i spun tâmpenii...

S-a oprit trăgându-şi răsuflarea.

— Ea mi-a spus că nimic n-o să te schimbe, că tu eşti aşa cum eşti şi că eu trebuie să te judec foarte limpede. Mi-a zis că întrebarea nu era dacă eu voi reuşi să fac faţă vieţii de aici cu tine, ci dacă putem face faţă vieţii oriunde în altă parte fără tine.

A urmat o nouă pauză după care a urmat:

— I-am povestit cât de liniştită mă simţeam cu Litsi... Ea a spus că Litsi este un bărbat drăguţ... A zis că, cu timpul, am să văd... am să mă lămuresc... ce-mi doresc cel mai mult... A spus că timpul are modul lui de a rezolva lucrurile... A zis că tu o să ai răbdare şi are dreptate, tu, tu ai... Dar eu nu pot continua aşa la infinit, ştiu că nu este cinstit. Am mers la curse ieri şi azi să văd dacă m-aş putea reîntoarce... dar nu pot. Cu greu am urmărit cursele. N-am vrut să mă gândesc la ce faci... că tu eşti acolo. I-am promis lui tanti Casilia că am să merg... că am să încerc... dar am stat tot timpul de vorbă cu Litsi...

Vocea i s-a stins, rămânând tăcută, obosită şi nefericită.

— Te iubesc foarte mult, i-am spus încet. Vrei să mă las de această meserie?

— Tanti Casilia mi-a zis că, dacă ţi-o cer, tu ai s-o faci şi ne căsătorim, dar o să fie un dezastru, în cinci ani vom fi divorţaţi. A fost foarte categorică. Mi-a spus că nu trebuie să ţi-o cer, ar fi total necinstit, te-aş distruge, pentru că eu n-am curajul tău.

A înghiţit de câteva ori, înecându-se, cu ochii plini de lacrimi.

Am privit de-a lungul garajelor învăluite în întuneric şi m-am gândit la pericol şi teamă, atât de strâns legate unul de celălalt. Nimeni nu te poate învăţa cum să trăieşti cu ele, asta trebuie să vină din interiorul fiinţei tale. Ca-n orice, experienţa te poate ajuta, dar s-ar putea să-ţi dispară curajul peste noapte. Nervii te ţin şi te lasă, mai ales dacă este ceva dincolo de capacitatea ta de a îndura.

— Haide să mergem, i-am sugerat. Este frig. Am făcut o pauză. Îţi mulţumesc că mi-ai spus.

— Ce... ce-ai de gând să faci?

— Să intru în casă şi să dorm până dimineaţă.

— Nu... A oftat, schiţând un surâs. În legătură cu ceea

ce ţi-am spus.

— Am să aştept aşa cum mi-a spus prinţesa Casilia, i-am răspuns.

— Prinţesa! a exclamat Danielle. I-ai povestit?

— Nu, nu eu. Ea a spus-o din senin în padocul de prezentare la Ascot.

— O, a şoptit Danielle. Eu am stat de vorbă cu ea marţi, când tu aveai curse la Devon.

Am coborât din maşină şi am încuiat uşile. Ceea ce-mi spusese Danielle era destul de rău dar nu atât de rău şi de irevocabil cât ar fi fost o recunoaştere a dragostei pentru Litsi. Până nu-şi va scoate inelul de logodnă pe care încă îl purta, mă mai puteam agăţa de o uşoară rază de speranţă.

Am mers unul lângă altul până în piaţetă şi din nou ne-am spus scurt noapte bună pe palier. Am urcat la mine şi m-am lungit pe pat cu sufletul chinuit o bună bucată de vreme, dar pentru aşa ceva aspirina nu-mi putea oferi un leac.

*
* *

Când am coborât la micul dejun, Danielle şi Litsi se aflau acolo, el stând la masă şi citind *The Sporting Life* şi ea aplecată peste umărul lui făcând acelaşi lucru.

— A apărut? am întrebat.

— Ce să apară? a spus Litsi continuând să citească foarte atent.

— Anunţul pentru cel care a transmis mesajul, am răspuns.

— Da, a apărut, a spus Litsi. Este o poză de-a ta în ziar.

Mi-am adus un pahar cu suc de grapefruit fără a fi nerăbdător s-o văd. Îmi apăreau destul de des fotografii în ziare: ţinea de natura meseriei.

— Aici scrie, a continuat Litsi, că jocheul campion Kit

Fielding a salvat viaţa unui bărbat la Bradbury, convingând mulţimea să-şi aştearnă hainele în chip la saltea. A lăsat jos ziarul şi m-a privit ţintă. N-ai scos o vorbă că asta a fost ideea ta.

Şi Danielle rămăsese cu ochii pironiţi asupra mea.

— De ce nu ne-ai spus?

— O criză de modestie, am răspuns în timp ce-mi beam sucul.

Litsi a râs.

— Atunci n-o să-ţi mulţumesc.

— Nu, n-o face.

Danielle m-a întrebat:

— Vrei nişte pâine prăjită?

— Da... te rog, i-am răspuns.

S-a dus la bufet, a tăiat o felie de pâine ce reprezenta întregul meu mic dejun şi a pus-o în aparatul de prăjit. Îi urmăream gesturile şi mi-am dat seama că Litsi mă priveşte. Ochii ni s-au încrucişat, dar n-aş putea spune ce gândea şi m-am întrebat cât de multe se puteau citi pe chipul meu.

— Ce-ţi mai fac muşchii? l-am întrebat.

— Sunt înţepeniţi.

Am dat din cap. Felia mea a sărit din aparatul de prăjit, Danielle a pus-o pe o farfurie şi mi-a adus-o.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Cu plăcere.

O spusese cu blândeţe, dar nu era o întoarcere la noiembrie. Am mâncat felia de pâine cât încă era fierbinte şi am fost recunoscător pentru micile atenţii.

— Eşti iar ocupat în după-amiaza asta? m-a întrebat Litsi.

— Am cinci curse, i-am răspuns. Vii?

— Tanti Casilia a zis că mergem cu toţii.

— Deci, aşa a zis.

Am reflectat o clipă, venindu-mi în minte conversaţia

de dimineaţă din hol. I-am spus Danielle-ei:

— Ar fi bine dacă ai putea aminti întâmplător de faţă cu Beatrice, dar fiind sigură că te aude, că săptămâna viitoare n-o să mai ai tură de noapte decât luni.

Părerea nedumerită.

— Dar nu-i adevărat. Programul nu mi s-a schimbat cu nimic.

— Vreau ca Beatrice să creadă că luni este ultima noapte când te întorci atât de târziu acasă.

— De ce? a întrebat Danielle. Adică nu vreau să spun că n-am s-o fac, dar de ce?

Litsi nu mă slăbea din ochi.

— Şi ce altceva mai vrei? m-a întrebat el.

I-am răspuns amator de conversaţie:

— Nu este nici un pericol dacă montăm o sârmă cu câteva cârlige cu momeală pe ea. Nu pierdem nimic dacă peştele nu profită de prilej.

— Şi dacă o face?

— Îl pescuim.

— Ce fel de sârmă şi ce fel de cârlige? a întrebat Danielle.

— Un anume timp şi loc pentru a scăpa de un indezirabil pe care altfel n-ai cum să-l îndepărtezi.

L-a întrebat pe Litsi:

— Tu ştii ce vrea să spună?

— Mă tem că da, a răspuns Litsi. Seara trecută i-a spus lui Beatrice că Roland nu va semna contractul pentru arme atâta vreme cât el se află aici ca să împiedice acest lucru. De asemenea, Kit este singurul dintre noi pe care Nanterre nu l-a atacat direct în nici un fel, deşi a promis de două ori că o va face. Kit îl dirijează spre un anume timp şi loc pe care am putea să le folosim în avantajul nostru. Timpul, cred eu, este luni după miezul nopţii, spre ziua de marţi, când el pleacă de aici ca să te ia de la slujbă.

— Şi locul? a întrebat Danielle cu ochii mari.

Litsi mi-a aruncat o privire rapidă.

— Toţi ştim foarte bine locul, a răspuns el.

După o pauză extrem de scurtă, ea a spus plat:

— Aleea.

Am dat din cap.

— Când Thomas o să le ducă astăzi la curse pe prinţesă şi pe Beatrice o să spună că a uitat să ia ceva foarte important din garaj. Aşa că o să meargă cu maşina la garaje până la locul din capăt unde să poată întoarce, ca Beatrice să aibă o privire de ansamblu, iar, după ce-a întors, o să se oprească lângă garaj, dar în spatele Mercedes-ului meu. El o să spună cât de pustie şi întunecoasă este aleea noaptea... o să atragă atenţia că Mercedes-ul este al meu şi o să menţioneze că-n fiecare seară eu vin să te iau de la slujbă. Dacă Beatrice înghite momeala, aceasta este şansa pe care i-o oferim lui Nanterre. Iar, dacă el nu profită de ea, aşa cum v-am mai zis, nu pierdem nimic.

— Tu ai să fii pe alee? a întrebat Danielle, dar n-a mai aşteptat un răspuns şi a continuat: Ce întrebare stupidă!

— Am să închiriez un şofer care să te aducă de la Chiswick, i-am spus.

— N-ar putea Thomas...?

— Thomas, zice că nu vrea să piardă reprezentaţia cu nici un preţ, i-am răspuns. El şi Sammy se vor afla amândoi aici. N-am să fiu singur pe alee.

— N-am să pot să lucrez nimic, a spus Danielle. Nu cred că am să mă duc.

— Dar trebuie neapărat, a spus Litsi. Totul trebuie să pară că se desfăşoară normal.

— Dar dacă el vine? a întrebat ea. Ce faci dacă-l prinzi?

— Am să-i propun o ofertă la care n-are cum să reziste, i-am răspuns şi, deşi amândoi voiau să ştie ce este, m-am gândit că încă nu era timpul să le spun.

CAPITOLUL 14

Ne-am dus cu toţi la cursele de la Sandown, cu excepţia lui Roland, bineînţeles, care rămăsese în grija lui Sammy.

Telefonul care înregistra convorbirile se afla în biroul doamnei Jenkins, fiind lăsate instrucţiuni tuturor ca orice mesaj ce venea pentru Danielle să fie înregistrat cuvânt cu cuvânt, iar celui care suna să i se ceară numărul de telefon şi adresa ca să putem ajunge la el.

— Probabil că o să ceară o recompensă, i-am spus firavei secretare, precum şi lui Dawson şi lui Sammy. Dacă o face, dă-i toate asigurările că o s-o primească.

Toţi au fost de acord şi n-au pus nici o întrebare.

Eu, Litsi şi Danielle am mai întârziat prin casă până ce Thomas a plecat cu maşina cu prinţesa şi Beatrice care se plângea că nu-i place să meargă la curse de două ori pe săptămână. După ce Thomas a instalat-o pe bancheta din spate şi a închis portiera, mi-a făcut semn cu ochiul înainte de a se aşeza la volan, iar eu am reflectat ce oameni de încredere erau toţi angajaţii din casa prinţesei, cum făceau toate acele lucruri ale căror rosturi nu le ştiau, mulţumindu-se doar cu faptul că erau foarte importante pentru prinţesă.

Când am ajuns la garaje, Rolls-ul nu se mai zărea, iar Litsi şi Danielle s-au speriat foarte tare când au văzut că mi-am verificat din nou maşina. Am împrumutat oglinda pe care mecanicii o foloseau ca să facă inspecţii rapide pe sub

maşină, dar n-am găsit nici un material exploziv, şi, cu toate acestea, nu i-am lăsat pe cei doi să se urce în maşină înainte de a o porni, după care am rulat câţiva iarzi şi am oprit-o apăsând cu forţa pe frână.

— Faci asta de câte ori pleci? m-a întrebat Litsi căzut pe gânduri, în timp ce se aşezau amândoi pe bancheta din spate.

— De fiecare dată, dar numai în aceste ultime zile.

— De ce n-o parchezi în altă parte? m-a întrebat, pe bună dreptate, Danielle.

— M-am gândit şi eu la asta, i-am răspuns. Dar îmi ia mai puţin timp s-o verific decât să găsesc un loc de parcare.

— În afară de asta, tu vrei ca Nanterre să ştie unde-ţi parchezi maşina, dacă nu cumva ştie deja.

— Mda.

— Aş dori să nu se întâmple totuşi, a spus Danielle.

Când am ajuns la hipodrom, din nou ei s-au dus să ia prânzul, iar eu să lucrez. Litsi poate că a fost destul de norocos ca să scape de publicitate, dar numele meu apăruse în prea multe ziare, aşa că o mulţime de necunoscuţi mi-au strâns mâna, fapt pentru care toată după-amiaza mi s-a părut teribil de stânjenitoare.

Cel care, aşa cum era de aşteptat, găsea enervant climatul de simpatie generală era Maynard Allardeck, care părea că mă urmăreşte pas cu pas sperând că doar-doar m-o prinde încălcând regulile cu ceva.

Deşi nu făcea parte dintre arbitrii care răspundeau de cursele din această zi, el se posta în padocul de prezentare, înainte de fiecare cursă urmărind tot ce făceam, iar când mă întorceam din cursă îl găseam în pragul camerei de cântărire privindu-mă cu ochii ostili şi foarte atent.

Ca de obicei, arăta ca un aristocrat, stâlp al societăţii, un gentleman pe care nu l-ar fi interesat nici o comoară chiar dacă i s-ar fi oferit pe tavă. Când am ieşit pentru cea

de a treia cursă cu calul prinţesei, Abseil, ea l-a zărit pe Maynard la o distanţă de câţiva iarzi.

— Domnul Allardeck se uită ţintă la tine, mi-a spus prinţesa în padocul de prezentare când m-am alăturat grupului ei format din Litsi, Danielle şi Beatrice.

— Da, ştiu.

— Cine este domnul Allardeck? a întrebat Beatrice.

— Tatăl soţului sorei lui Kit, a răspuns Danielle succint, fără alte amănunte, lăsând-o pe mătuşa ei la fel de neinformată.

— Este enervant, a spus Litsi.

Am încuviinţat din cap.

— Cred că asta şi urmăreşte. Toată după-amiaza nu m-a slăbit din ochi.

— Totuşi, tu nu pari enervat.

— Nu prea tare.

M-am întors spre prinţesă:

— Am vrut mereu să vă întreb ce v-a spus după ce Cascade a câştigat săptămâna trecută?

Prinţesa a schiţat un gest de amărăciune cu gândul la soarta calului ei, dar a răspuns:

— O ţinea una şi bună că ai cravaşat fără milă calul. Acestea au fost cuvintele lui. Dacă ar fi găsit măcar un semn pe Cascade... A înălţat din umeri. Voia ca eu să confirm că ai fost de o cruzime excesivă.

— Mulţumesc pentru că n-aţi făcut-o.

A încuviinţat din cap ştiind că acesta era adevărul.

— Am să fiu blând cu Abseil, i-am spus.

— Nu prea blând. A zâmbit. Aş vrea din tot sufletul să câştige.

— Individul încă se holbează la tine, a spus Danielle. Dacă privirile ar putea ucide, ai fi deja în mormânt.

Prinţesa s-a hotărât să-l abordeze direct şi, ca şi cum abia acum l-ar fi zărit pe Maynard pentru prima oară, şi-a ridicat mâinile înmănuşate, a făcut câţiva paşi, ieşindu-i în

întâmpinare şi i-a spus:

— O, domnule Allardeck, ce zi splendidă, nu-i aşa?

El şi-a scos pălăria, s-a înclinat spre ea şi a răspuns cu o voce destul de răguşită că da, era, într-adevăr. Prinţesa a mai adăugat că era bine că se mai vedea puţin soarele după atâta vreme noroasă, iar Maynard a aprobat-o.

— Este frig, a continuat prinţesa, dar este normal pentru această perioadă a anului.

— Da, a răspuns Maynard.

Prinţesa a aruncat o privire spre noi toţi şi i s-a adresat din nou lui Maynard:

— Mi-au plăcut foarte mult cursele de la Sandown, dumitale nu? Caii mei întotdeauna par să sară bine pe acest hipodrom, ceea ce mă încântă foarte mult.

Această remarcă inocentă, făcută cu nonşalanţă, a provocat o privire şi mai intensă în direcţia mea - o privire otrăvită, neagră şi periculoasă.

— De ce asta îl înfurie atât de rău? mi-a şoptit nedumerit Litsi în ureche.

— Nu-ţi pot spune aici, i-am răspuns.

— Atunci mai târziu.

— Poate.

S-a dat semnalul pentru jochei să încalece şi, cu un zâmbet candid pe buze, prinţesa i-a urat lui Maynard o după-amiază plăcută, apoi a venit spre mine să-mi spună, înainte de a începe cursa „să te întorci teafăr”.

— Da, prinţesă, i-am răspuns.

Ochii i-au zburat pentru o clipă în direcţia Danielle-ei şi, brusc, i-am înţeles gândurile: „Să te întorci teafăr pentru că, altfel, îţi vei pierde iubita pentru totdeauna”.

— Dă-ţi toată silinţa, a spus prinţesa încet ca şi cum ar fi negat primele sfaturi, iar eu am încuviinţat din cap şi am pornit cu Abseil în canter spre start gândindu-mă că, în mod cert, aş putea să-mi fac cursele preocupându-mă în primul rând de siguranţa mea, cum, de altfel, procedasem într-o

oarecare măsură toată săptămâna, dar, dacă aveam de gând să fac asta mereu, puteam să mă las de meserie imediat. Să fii precaut şi să câştigi nu mergeau mână în mână. Un jocheu prea grijuliu şi-ar pierde reputaţia, proprietarii, cariera... iar, în cazul meu, respectul faţă de mine însumi. Alegerea tranşantă între Danielle şi slujba mea, alegere pe care noaptea n-o rezolvase, îmi chinuise mintea şi-n timpul celor două curse cu obstacole, care nu-mi puseseră probleme. De fapt, eu fusesem teribil de conştient de prezenţa ei în tribune într-un mod cum nu mi se mai întâmplase niciodată până a nu fi aflat de frământările şi temerile ei.

Abseil, un cal de steeplechase, sur, de opt ani, era un bun săritor, cu mişcări suple, cu o viteză rezonabilă şi de o robusteţe îndoielnică. Amândoi câştigasem câteva curse, dar, de cele mai multe ori, terminasem pe locul al doilea, al treilea sau al patrulea pentru că în momente critice nu lupta. Singurul său avantaj era curajul cu care aborda obstacolele; dacă-l domoleam aici, n-aveam altă şansă decât să ne târâm în coadă.

Hipodromul Sandown, vălurit, cu şapte obstacole plasate unul lângă altul la una din extremităţi, avea o pistă pe care jocheii buni puteau să-şi etaleze valoarea. Mie îmi plăcea în mod deosebit să călăresc aici, era un loc excelent şi pentru Abseil, exceptând dealul din finiş care-l putea găsi obosit. Pentru a câştiga trebuia să alerge în frunte, pe culoarul din afară şi să sară ultimele trei obstacole cu cea mai mare viteză posibilă. Apoi, dacă obosea pe deal, nu mai avea mult până la potou spre a se menţine în frunte.

În mod cert, lui Abseil îi plăcea să alerge şi-mi trimitea semnale că este în formă şi plin de neastâmpăr. „Ard de nerăbdare”, îmi spusese Wykeham; şi această cursă avea să se desfăşoare grupat pentru că el nu alerga la Cheltenham Festival, nefăcând parte din clasa de elită.

Linia de plecare pentru cursa de două mile se afla cam

la jumătatea distanţei dintre cele două turnante, riviera rămânând în spate. În cursă alergau opt cai, pe un hipodrom de o mărime potrivită, iar Abseil era cel de-al doilea favorit. Am pornit cu toţii deodată, nu în pas întins, pentru că nimeni nu intenţiona să atace cursa din start şi n-a fost nici o problemă pentru mine ca să fiu atent la primele trei garduri, la turnanta lungă şi la celelalte trei obstacole care aveau să fie ultimele în tura următoare şi nici când am urcat dealul pe lângă tribune.

Acolo, în vârful dealului, când am cotit-o la dreapta spre a porni în circuitul următor, a trebuit să mă hotărăsc pe loc: Fie să cobor dealul şi să sar peste următorul obstacol în ritmul cursei, ceea ce putea însemna înmormântarea multor speranţe, fie să verific, să strunesc calul, să sar cu grijă şi să pierd poate patru lungimi...

Abseil voia să meargă. I-am dat un pinten. Am zburat peste obstacol depăşind în aer doi cai şi am aterizat pe panta dealului cu precizie şi cu viteză mare, iar la turnantă ne aflam pe locul al doilea.

Următoarele şapte obstacole erau astfel plasate că, dacă îl abordai pe primul corect, mergeau şnur şi toate celelalte, aşa cum se întâmplă în trafic cu semafoarele. Totul era să apreciezi bine distanţa cu mult înainte de primul, astfel ca să faci orice corectură din vreme, iar atunci când ajungi la obstacol să te afli exact în locul de unde să sari fără a mai mări sau scurta fuleul. Era o deprindere pe care toţi jocheii de clasă şi-o formau din primii ani, intrându-le apoi în sânge. Abseil a priceput ce voiam, şi-a micşorat pasul continuând să galopeze fericit şi a sărit peste primul din cele şapte obstacole la perfecţie.

Hotărârea fusese luată aproape inconştient. Altă alternativă nu exista. Eram ceea ce eram, ceea ce ştiam să fac se afla acolo, în faţa mea şi nici chiar pentru Danielle nu puteam să renunţ.

La cel de al doilea din cele şapte obstacole, Abseil a

preluat conducerea de la favoritul cursei, iar eu îi trimiteam mesaje mentale: „Haide, dă-i bătaie, treci şi peste ăsta, altă cale nu ai, asta-i şansa ta, iar eu sunt cum sunt, asta e viaţa... dă-i bătaie şi zboară”.

A sărit peste groapă şi apoi peste rivieră. S-a îndreptat spre ultimele trei obstacole din extremitatea pistei. Era cu treizeci de iarzi buni în fruntea celorlalţi.

Încă trei obstacole.

Urechile îi erau ciulite, cursa îl umplea de bucurie. Precauţiile pierduseră demult bătălia, şi în mintea lui şi în mintea mea. S-a îndreptat spre primul din cele trei obstacole în plină viteză, la fel şi spre cel de al doilea şi spre ultimul. Eu aproape că stăteam lipit de gâtul lui, trupul fiindu-mi aplecat mult în faţă şi cu capul lângă al lui.

A obosit foarte repede pe deal, aşa cum m-am temut. Trebuia să-i menţin echilibrul, dar simţeam cum începe să înainteze mai anevoie, să şovăie, şi-mi spuneam că fusese prea mult pentru el.

— Haide, nu te lăsa, aproape că am reuşit, dă-i 'nainte ticălosule, n-o să pierdem chiar acum, suntem la câţiva paşi, aşa că mişcă-te.

Auzeam mulţimea strigând, ceea ce, de obicei, nu mi se întâmpla. Auzeam un alt cal care venea în urma mea, copitele duduindu-i. Îl vedeam cu coada ochiului, braţul jocheului înălţându-se în aer în momentul în care am simţit că Abseil începe să cedeze... şi atunci stâlpul de la potou a apărut chiar la timp, nu cu trei fuleuri mai târziu.

Abseil era mândru de el şi pe bună dreptate. L-am mângâiat fără rezerve pe gât şi i-am spus că totul a fost O.K., că a făcut treabă bună şi că este un camarad pe cinste. Apoi s-a îndreptat tropăind spre padocul unde i se scotea şaua de pe el, urechile fiindu-i încă ciulite şi părul de la chişiţă umed de transpiraţie.

Prinţesa era îmbujorată şi încântată, aşa cum era întotdeauna după o cursă foarte strânsă.

Am descălecat, i-am zâmbit şi am început să descătărămez chingile.

— Asta numeşti tu blândeţe? m-a întrebat ea fără nici o urmă de reproş.

— I-aş spune constrângere, i-am răspuns.

Abseil, pur şi simplu, se înclina spre mulţime ştiind că aplauzele i se cuveneau. L-am mângâiat iar pe gât, mulţumindu-i. Şi-a răsucit capu-i sur ca să mă privească cu amândoi ochii, răsuflând cu putere pe nări şi s-a înclinat din nou.

— Caii îţi vorbesc, a spus prinţesa.

— Unii dintre ei.

Am înfăşurat chingile pe şa şi m-am întors pe călcâie ca s-o pornesc spre camera de cântărire când l-am văzut pe Maynard Allardeck stându-mi exact în cale, aşa cum făcuse Henri Nanterre la Newbury. Ura de pe chipul lui Maynard era evidentă, îţi sărea în ochi.

M-am oprit. Nu mi-a plăcut niciodată să-i vorbesc, pentru că, orice îi spuneam îl ofensa. Unul dintre noi trebuia să se dea la o parte şi acela aveam să fiu eu, pentru că, în orice fel de confruntare între un arbitru şi un jocheu, jocheul de regulă pierde.

— Ei bine, domnule Allardeck, a spus prinţesa păşind lângă mine, vreţi să mă felicitaţi? A fost o cursă grozavă, nu?

Maynard şi-a scos pălăria şi a spus cu tupeu că era încântat că ea fusese norocoasă mai cu seamă că jocheul ei venise în faţă mult prea devreme, fiind gata-gata să dea peste cap toată cursa.

— O, dar, domnule Allardeck, am auzit-o spunându-i blând pe când făceam un pas lateral ca să-l las pe Maynard să treacă şi apoi să mă îndrept şi eu spre camera cântarului, dacă nu şi-ar fi deschis un asemenea culoar, n-ar fi câştigat.

Ea nu numai că este o mare doamnă, mi-am spus

mulţumit în sinea mea în timp ce stăteam pe cântar, dar şi înţelege ce se întâmplă, de fapt, într-o cursă, ceea ce nu mulţi proprietari o pot face.

Totuşi, Maynard mă neliniştea pentru că părea că încearcă să mă forţeze să am o confruntare cu el, aşa că-mi pusesem în gând să fiu întotdeauna extrem de atent şi să evit să-i fiu în preajmă. Filmul pe care i-l făcusem i-ar distruge credibilitatea acolo unde conta, dar acesta reprezenta ultimul mijloc de apărare pe care nu-l puteam folosi uşor, dat fiind faptul că-i punea la adăpost şi pe Bobby şi Holly în faţa consecinţelor distructive ale obsesiei lui Maynard, nu numai pe mine. Dacă-l foloseam, s-ar alege praful de viaţa lui Maynard, dar furia lui n-ar mai putea fi stăpânită. El n-ar mai avea nimic de pierdut, iar noi am fi cu toţii în pericol.

Între timp, ca de obicei, am mai călărit şi în alte curse. Am mai făcut încă două, din start până la finiş, fără să-mi iau măsuri de precauţie, dar zeii au fost buni cu mine şi n-am atins turful. Maynard a continuat să mă pironească cu privirile, iar eu m-am străduit să fiu foarte atent şi, într-un fel sau altul, am reuşit să scap nevătămat până la ora ceaiului.

M-am schimbat în hainele de stradă şi am urcat în loja prinţesei unde l-am găsit pe lordul Vaughnley stând de vorbă cu ea, cu Litsi şi Danielle; Beatrice nu era nicăieri.

— Dragul meu, a spus lordul Vaughnley, cu faţa-i mare şi blândă pe care se citea numai bunăvoinţă, am venit s-o felicit pe prinţesa Casilia. Ai făcut o cursă foarte reuşită, foarte reuşită, dragul meu, cu o tactică foarte potrivită.

— Mulţumesc, i-am răspuns prietenos.

— Şi ce să mai zic de ziua de ieri! Ai fost grozav, absolut de primă clasă!

— Ieri n-am avut nici un cal în cursă, a spus prinţesa zâmbind.

— Nu, nu, nu este vorba de cal câştigător. Felul cum i-a

salvat viaţa acelui tip la cursele de la Bradbury, nu ştii?

— Ce tip? a întrebat prinţesa.

— Un nebun care s-a dus unde nu trebuia şi a căzut din balcon. Nu i-ai povestit, Kit? Nu, şi-a dat el cu părerea. Presupun că n-ai făcut-o. În orice caz, toată lumea a discutat despre asta, întreaga după-amiază şi întâmplarea a apărut în mai toate ziarele.

— N-am văzut ziarele în dimineaţa asta, a spus prinţesa.

Lordul Vaughnley i-a relatat cu lux de amănunte cele petrecute, auzite la a doua mână, dar care, în esenţă, erau adevărate. Litsi şi Danielle priveau preocupaţi pe fereastră, iar eu îmi doream să pot mânca din prăjiturile cu cremă şi lordul Vaughnley să înceteze cu superlativele.

— Apropo, a spus el ridicând un plic maro, mare, care zăcea pe masă, acesta este pentru tine. Este tot ce am putut găsi. Sperăm că-ţi va fi cât de cât de folos.

Mi-a întins plicul.

— Mulţumesc foarte mult, i-am spus luându-l.

— E-n ordine, a spus lordul Vaughnley încântat. Îţi mulţumesc mult pentru ceai, dragă prinţesă Casilia şi, din nou, felicitări.

A plecat învăluit într-un nimb de beatitudine lăsând-o pe prinţesă cu ochii mari de nedumerire.

— Voi aţi fost la Bradbury, le-a spus prinţesa lui Danielle şi Litsi. Aţi văzut toate astea?

— Nu, n-am văzut, a răspuns Danielle. Am aflat în dimineaţa asta din *The Sporting Life.*

— De ce nu mi-aţi spus?

— Kit n-a vrut.

Prinţesa s-a uitat la mine. I-am spus ridicând din umeri:

— Este adevărat, eu n-am fost de acord. Şi v-aş fi foarte recunoscător, prinţesă, dacă nu i-aţi povesti nimic doamnei Bunt.

N-a mai avut când să mă întrebe de ce, pentru că a

reapărut Beatrice, parcă la momentul potrivit, intrând în lojă cu o expresie de infatuare pe chip, care s-a accentuat şi mai mult când m-a văzut. Tot timpul cât şi-a mâncat cu poftă prăjitura cu cremă nu m-a slăbit deloc din ochi ca şi cum foamea mea i-ar fi făcut, într-adevăr, plăcere. La asta pot face faţă cu mai multă uşurinţă, mi-am zis în sinea mea cu amărăciune, decât la celelalte necazuri mult mai numeroase ale zilei.

Prinţesa i-a spus lui Beatrice că este timpul să plece, ultima cursă terminându-se demult şi a condus-o spre Rolls. Nu era nici o şansă ca Litsi să meargă cu ele, chiar dacă ar fi vrut, pentru că Danielle l-a ţinut strâns de braţ tot drumul până la parcare. Nu voia să rămână singură cu mine după explicaţia de aseară şi am văzut, aşa cum presupusesem toată ziua, că ea n-ar fi venit deloc la curse dacă n-ar fi contat pe prezenţa lui. Ziua următoare aveam din nou curse la Sandown şi am început să mă gândesc că ar fi mai puţină încordare pentru toată lumea dacă ea n-ar mai veni.

Când am ajuns la maşină, Litsi s-a aşezat pe locul din faţă, la insistenţele Danielle-ei, iar ea pe bancheta din spate şi, înainte de a porni maşina, am deschis plicul mare, maro, pe care mi-l adusese lordul Vaughnley.

Înăuntru am găsit o tăietură mică dintr-un ziar, o alta mai mare dintr-o revistă ilustrată, o fotografie alb-negru de opt pe zece şi o foaie de hârtie cu câteva rânduri de la lordul Vaughnley care mă ruga să înapoiez materialul la *The Towncrier,* unde acum nu mai existau decât fotocopiile.

— Ce este, m-a întrebat Litsi?

I-am dat fotografia alb-negru făcută cu ocazia unei ceremonii de acordare a premiilor după o cursă. Era un grup de oameni care ofereau sau primeau un trofeu. Danielle s-a uitat peste umărul lui Litsi şi a întrebat:

— Cine sunt toţi aceşti oameni?

— Bărbatul care primeşte cupa este Henri Nanterre.

Amândoi au exclamat uitându-se şi mai atent la

fotografie.

— Bărbatul de lângă el este antrenorul francez de cai de curse Villon şi presupun că hipodromul este Longchamp. Uită-te pe verso, s-ar putea să fie unele informaţii.

Litsi a întors fotografia.

— Scrie doar atât: „După Prix de la Cité, Villon, Nanterre, Duval”.

— Duval este jocheul, le-am explicat eu.

— Deci, aşa arată Nanterre, a spus Litsi, căzut pe gânduri. O dată ce l-am văzut este uşor de recunoscut. l-a dat fotografia lui Danielle. Ce altceva mai ai?

— Aceasta este dintr-o revistă englezească şi pare să fie un spot publicitar pentru Derby-ul de anul trecut. Villon, se pare, că a avut un cal care a participat la Derby, iar articolul vorbeşte despre „proaspătul triumf de la Longchamp”. Nanterre este menţionat ca unul dintre proprietari.

Cealaltă tăietură, care era tot dintr-un ziar englezesc, nu mi-a fost nici ea de mai mult folos. Spunea că Proudhomme, al cărui proprietar era industriaşul francez H. Nanterre şi care fusese antrenat de Villon, venise să alerge în Newmarket şi murise din cauza unui atac de cord; şi asta era tot.

— Cine a făcut fotografia? am întrebat întorcându-mă spre Danielle. Este menţionat cumva?

— Copyright *Towncrier,* a răspuns ea, citind pe verso.

Am înălţat din umeri.

— Pesemne că ei s-au dus acolo pentru o cursă importantă. L'Arc de Triomphe, aş înclina să cred.

Am luat înapoi fotografia şi am pus-o în plic laolaltă cu tăieturile din presă.

— Are o faţă foarte dură, a spus Danielle referindu-se la Nanterre.

— Şi o voce pe măsură, am adăugat eu.

— Dar n-am înaintat cu nimic, a conchis Litsi.

Am pornit motorul şi ne-am îndreptat spre Londra unde am aflat că nu se întâmplase nimic deosebit, ceea ce îl plictisise pe Sammy.

— Chiar şi dacă stai, îţi câştigi pâinea, i-am spus.

— Omule, nimeni nu ştie că sunt aici. Aşa că stau degeaba.

— Ei ştiu, cu siguranţă, i-am răspuns sec. Tot ce se întâmplă în casa asta ajunge la urechea individului de care ne temem, aşa că să nu adormi cumva.

— Nu mi s-a întâmplat niciodată, a spus el supărat.

— Bine. I-am arătat fotografia făcută de *The Towncrier* şi i-am spus: Acesta este omul. Dacă-l vezi vreodată, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Poartă pistol care poate fi încărcat sau nu şi recurge la tot felul de şiretlicuri.

S-a uitat lung la fotografie şi a căzut pe gânduri.

— Am să-l recunosc, a spus el.

Am luat darurile lordului Vaughnley în camera de bambus, i-am telefonat lui Wykeham, mi-am cules mesajele de la robot şi m-am ocupat de ele: rutină obişnuită. Când am coborât în salon, unde se servea câte o băutură înainte de cină, Litsi, Danielle şi prinţesa discutau despre impresionişţii francezi şi expoziţiile lor din Paris din preajma anului 1880.

Cézanne... Pissarro, Renoir... Degas... cel puţin despre ei auzisem. M-am dus la tava cu băuturi şi mi-am turnat un scotch.

— Berthe Morisot este dintre cei mai buni, a spus Litsi fără a se adresa cuiva anume din încăpere. Nu credeţi?

— El ce-a pictat? l-am întrebat când deschideam sticla.

— El a fost o ea, a spus Litsi.

Am mârâit uşor şi mi-am turnat puţin whisky.

— Deci ea ce-a pictat?

— Femei tinere, copii, efecte de lumină.

M-am aşezat în fotoliu şi mi-am băut scotch-ul privindu-l pe Litsi. Cel puţin el nu mă trata cu

condescendenţă, mi-am zis în sinea mea. Nu-i poţi vedea chiar oriunde, mulţi sunt în colecţii particulare, alţii sunt la Paris şi foarte mulţi la National Gallery of Art din Washington.

Pesemne că ştia că era puţin probabil ca eu să le dau de urmă.

— Sunt nişte picturi încântătoare, a spus prinţesa. Luminoase.

— Şi n-o uitaţi pe Mary Cassatt, a spus Danielle. Şi ea a fost extraordinară. S-a întors spre mine: Era americancă, dar a fost studenta lui Degas la Paris.

Am să merg cu ea la galeriile de artă, dacă asta îi face plăcere, mi-am zis în gând.

— Într-una din aceste zile poţi să-mi dai nişte lecţii, i-am spus calm.

Şi-a întors capul, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în plâns, ceea ce nu fusese câtuşi de puţin intenţia mea; şi cred că a fost foarte bine că exact în acel moment a sosit şi Beatrice ca să-şi ia o porţie de „Bloody Mary”.

Beatrice îşi pierduse total simţul umorului. Sammy, care circula numai în goană, se ciocnise din nou de ea pe scări şi-şi repetase scuzele: „Scumpă bunicuţă, iartă-mă, te rog”. Beatrice s-a simţit profund jignită. Când a văzut surâsul de pe chipul meu s-a înfuriat şi mai tare. Litsi şi-a mascat zâmbetul ducând paharul la gură. Prinţesa, cu un rictus abia vizibil, şi-a asigurat cumnata că-i va cere lui Sammy să fie mai atent, iar Beatrice a spus că era vina mea, pentru că eu îl adusesem în casă. Incidentul a animat şi a înveselit seara, făcând-o să treacă mai uşor decât celelalte; dar tot n-a sunat nimeni în legătură cu anunţurile din ziare, iar Nanterre n-a dat nici un semn.

Dimineaţa următoare, cu mult înainte de ora şapte, Dawson m-a trezit din nou prin interfon, spunând că eram căutat de Wykeham Harlow. Am ridicat telefonul, somnul

deja dus.

— Wykeham? am spus.

— K... K... Kit. Se bâlbâia îngrozitor. V... V... Vino aici. V... Vino imediat.

CAPITOLUL 15

Wykeham a închis imediat telefonul fără să-mi spună ce se întâmplase şi când am sunat la el în următoarea secundă n-a mai răspuns nimeni. Cuprins de sentimente îngrozitoare, m-am îmbrăcat la repezeală, am plecat în fugă la maşină, am verificat-o superficial şi am şofat în mare viteză pe străzile aproape goale îndreptându-mă spre Sussex.

Wykeham părea aproape descompus, şocul şi vârsta făcând să-i tremure cumplit vocea. Atunci când am ajuns la el li se mai alăturase şi mânia, transformându-se totul într-un tremur şi o furie neputincioasă. L-am găsit în parcare, lângă Robin Curtiss, medicul veterinar.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat coborând din maşină.

Robin a făcut un gest neajutorat cu mâna, iar Wykeham a spus cu mânie:

— V... Vino şi priveşte.

L-am urmat în ograda de lângă cea în care fuseseră Cascade şi Cotopaxi. Wykeham, cu genunchii tremurând de emoţie dar eu spatele drept, a pornit spre una din uşile închise şi a pus mâna pe clanţă.

— Aici, înăuntru, a spus el.

Uşa boxei era închisă, dar fără zăvoare trase, pentru că, oricum, calul dinăuntru nu mai avea cum să scape.

Am deschis uşa şi am văzut hoitul zăcând pe zgură.

Un murg de culoare deschisă, pintenog la trei picioare

şi cu o stea albă în frunte.

Era Col.

Fără să pot rosti nici un cuvânt, m-am întors spre Wykeham şi Robin înţelegând furia şi toată disperarea lui Wykeham. Nanterre era prea iute de mână şi laţul se strângea cu repeziciune în jurul lui Roland de Brescou.

— Este la fel ca înainte, a spus Robin. Săgeată. S-a aplecat, a dat la o parte smocul de păr şi mi-a arătat semnul de pe steaua albă din fruntea murgului. Este mult ulei în rană... În comparaţie cu ultima dată, pistolul acum a fost uns. A dat drumul smocului de păr şi a revenit la verticală. Calul este rece ca o stană de piatră. A fost omorât devreme, aş zice că înainte de miezul nopţii.

Col... alergase minunat la Ascot, promiţând a fi în vârf de formă pentru Cheltenham pentru Cupa de Aur.

— Patrula unde a fost? am întrebat regăsindu-mi, în sfârşit graiul.

— Aici, a răspuns Wykeham. În grajd, adică nu în curte.

— A plecat, presupun.

— Nu, i-am spus să te aştepte. Este în bucătărie.

— Col este singurul... nu-i aşa? l-am întrebat.

Robin a încuviinţat dând din cap.

— Ar trebui să ne bucurăm pentru asta.

Nu mult, mi-am zis în gând. Cotopaxi şi Col fuseseră doi dintre caii cei mai buni ai prinţesei şi nu putea fi nici o coincidenţă că tocmai ei au fost ţinta atacurilor.

— Kinley? l-am întrebat pe Wykeham. Ai trecut pe la Kinley?

— Da, imediat. El este încă în boxa din colţ, din ograda alăturată.

— Cei de la asigurări n-or să fie prea încântaţi, a spus Robin coborându-şi privirile spre calul mort. La primii doi s-ar fi putut spune că a fost doar ghinion, dar trei... A ridicat din umeri. Nu este problema mea, bineînţeles.

— Cum a reuşit să-i găsească? am întrebat mai mult

pentru mine decât pentru Robin şi Wykeham. Asta este boxa în care stă de obicei Col?

— Da, a răspuns Wykeham. Cred că acum am să-i mut dintr-o boxă în alta, dar asta dă peste cap tot grajdul.

— Abseil e teafăr? l-am întrebat.

— Cine?

— Câştigătorul de ieri?

Gândurile lui Wykeham s-au limpezit.

— O, da, este bine.

Abseil putea fi recunoscut tot atât de uşor ca şi ceilalţi, am gândit în sinea mea. Nu era murg, nici aproape negru precum Cascade, ci cenuşiu, cu coadă neagră.

— Unde este? l-am întrebat.

— În ultima ogradă, lângă casă.

Deşi îl vizitam destul de des pe Wykeham, întotdeauna veneam pentru antrenament, drept pentru care ne deplasam cu maşina până la colinele Downs, unde călăream o serie de cai învăţându-i cum să sară obstacolele. Aproape niciodată nu plecasem la antrenamente sau să mă fi întors de acolo călare. Şi, deşi ştiam în ce boxe se află unii din cai, ca de pildă, Cotopaxi, nu eram sigur de nici unul.

M-am aplecat şi am atins piciorul din faţă al lui Col şi i-am simţit rigiditatea, răceala. Era piciorul care ne salvase la Ascot, cel care-i susţinuse întreaga greutate.

— Va trebui să-i spunem prinţesei, a zis Wykeham nefericit. Poate o faci tu, Kit?

— Da, am să-i spun eu, i-am răspuns. La Sandown.

A înclinat din cap.

— Ce cai avem acolo? m-a întrebat.

— Helicon al prinţesei şi alţi trei.

— Dusty are lista, bineînţeles, a adăugat el.

— Mda, am spus.

Wykeham s-a uitat din nou lung la splendoarea care zăcea pe zgură.

— Am să-l omor pe ticălosul care a făcut asta cu propria lui săgeată, a spus el.

Robin a oftat şi a închis uşile grajdului spunând că va aranja să fie luat hoitul, dacă Wykeham era de acord.

Wykeham a dat tăcut din cap şi am ieşit cu toţii din ogradă, îndreptându-ne spre casa lui Wykeham iar Robin s-a dus la telefonul din birou. Omul cu câinele se afla încă în bucătărie, nervos, dar spăşit. Câinele, un Dobermann negru, zăcea la picioarele lui şi căsca.

— Spune-i lui Kit Fielding ce mi-ai povestit şi mie, i-a zis Wykeham.

Omul cu câinele era de vârstă mijlocie, începuse să se îngraşe şi purta o uniformă bleumarin. Vocea îi era agresivă, dar bătând în retragere, părea de o inteligenţă medie şi-mi doream să-l fi adus aici, în locul lui, pe Sammy care alerga ca un titirez. M-am aşezat de cealaltă parte a mesei şi l-am întrebat cum de i-a scăpat cel care l-a ucis pe Col.

— N-am avut cum, ce-aş fi putut să fac? a spus el. Cu toate bombele acelea ce s-au ţinut lanţ!

— Ce bombe? Mi-am aruncat privirea spre Wykeham care, în mod evident auzise despre bombe înainte. Ce bombe, pentru numele lui Dumnezeu?

Omul cu câinele avea o mustaţă pe care şi-o tot ferchezuia răsucind-o în afară, între degetul mare şi arătător.

— Ei bine, cum puteam eu să ştiu că acelea nu erau bombe adevărate? a spus el. Făceau destul zgomot.

— Ia-o cu începutul, i-am spus. Povesteşte din momentul în care ai venit la slujbă. Şi ă-ă... ai fost aici şi-n celelalte nopţi?

— Da, a spus el. De luni până vineri, cinci nopţi.

— E-n ordine, i-am spus. Descrie-o pe ultima.

— Eu vin de obicei la slujbă pe la ora şapte, când capelmaistrul termină de hrănit caii. Îmi instalez cartierul

general aici, în bucătărie şi fac câte o inspecţie din jumătate în jumătate de oră, aşa cum se obişnuieşte.

— Cât îţi ia o inspecţie?

— Cincisprezece minute, poate mai mult. În nopţile astea a fost amarnic de frig.

— Şi treci prin toate ogrăzile?

— Niciodată nu-mi scapă vreuna, a spus el smerit.

— Şi unde altundeva te mai duci?

— Cercetez şopronul cu fân, camera unde se ţine hrana, şura cu nutreţuri, curtea din spate unde se află tractorul, grapa, grămada de bălegar şi toate celelalte.

— Zi-i mai departe, atunci, i-am spus. Câte inspecţii făcuseşi când au izbucnit bombele?

A numărat pe degete.

— Nouă, cred. Capelmaistrul trecuse pe aici să mai arunce o ultimă privire, aşa cum face de obicei, şi totul era în ordine. Aşa că eu m-am întors în bucătărie ca să mă mai încălzesc puţin şi am ieşit din nou la unsprezece şi jumătate, aş zice. Îmi începusem rondul când s-au auzit din spate toate acele pocnete şi bubuituri îngrozitoare. Aşa că m-am repezit acolo cu Ranger... Şi-a coborât privirile spre câine. Ei bine, ce-aş fi putut face? Era normal, nu?

— Da, am spus. Unde exact în spate?

— La început n-am putut vedea bine pentru că acolo nu prea era lumină, iar mirosul acela puternic, de ars, îţi pătrundea pe gât şi atunci a explodat alta la câţiva metri de mine. Aproape că mi-a spart timpanele.

— Unde au fost bombele? l-am întrebat din nou.

— Prima a fost după grămada de bălegar. Am găsit resturile ce au mai rămas din ea după aceea, cu lanterna.

— Dar nu ai la dumneata lanterna tot timpul?

— N-ai nevoie de ea în ogrăzi pentru că mai toate sunt luminate.

— Mda. O.K. Unde a fost a doua?

— Sub grapă.

Wykeham, ca mulţi antrenori, folosea din când în când grapa la padocuri ca să le menţină în bună stare.

— Grapa a fost aruncată în aer? am întrebat încruntându-mă.

— Nu, ştii, nu erau bombe adevărate.

— Dar ce fel de bombe?

— De sub grapă s-a înălţat o imensă trâmbă de scântei. Scântei aurii ce s-au răspândit în tot locul. Mici scântei care ardeau. Au căzut câteva şi pe mine... Erau focuri de artificii. Am găsit cutiile goale. Pe cele care nu arseseră scria „bombă”.

— Acum unde sunt? l-am întrebat.

— Acolo unde au explodat. Nu le-am atins, afară doar pe cele pe care le-am lovit cu piciorul ca să le întorc să văd ce scrie pe ele.

— Şi câinele dumitale ce-a făcut în tot acest timp?

Omul părea dezamăgit.

— Îl aveam în lesă. Întotdeauna îl ţin aşa, bineînţeles. Nu i-au plăcut bubuiturile, scânteile, nici mirosul. Cred că a fost dresat să nu se sinchisească de împuşcături, dar nu i-au plăcut focurile de artificii. Lătra, gata să se năpustească şi încerca s-o ia la fugă.

— A încercat să alerge în diferite direcţii dar l-ai oprit?

— Exact.

— Pesemne că a încercat să alerge după cel care împuşcase calul.

Omul a rămas cu gura căscată, după care a închis-o rapid cu un pocnet. Şi-a netezit mustaţa de câteva ori şi a devenit vizibil mult mai agresiv.

— Ranger lătra la bombe, a spus el.

Am dat din cap. Era prea târziu ca să mai aibă vreo importanţă.

— Şi presupun că n-ai auzit celelalte zgomote din depărtare... N-ai auzit împuşcătura? l-am întrebat.

— Nu, n-am auzit-o. Urechile îmi bubuiau şi Ranger

făcea un tărăboi îngrozitor.

— Aşa că, mai departe ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus el. Am crezut că a fost vreunul din băieţii aceia care lucrează aici. Pur şi simplu, nişte derbedei. Aşa că, mi-am continuat patrulele ca de obicei. Nu era nimic în neregulă... Mai bine zis nimic nu părea astfel.

M-am întors spre Wykeham care tot timpul ascultase posomorât.

— *Tu* ai auzit artificiile? l-am întrebat.

— Nu, dormeam. A şovăit, după care a adăugat: Nu dorm prea bine... Zilele astea n-am putut să dorm deloc fără somnifere. Avusesem patru nopţi neliniştite şi fusesem treaz mai tot timpul, aşa că... în ultima noapte am luat un somnifer.

Am oftat. Dacă Wykeham ar fi fost treaz, în orice caz el ar fi alergat tot spre locul cu exploziile şi ar fi fost acelaşi lucru.

I-am spus omului cu câinele:

— Ai fost aici miercuri când s-a dat târcoale prin preajmă?

— Da, am fost. Ranger a tot scheunat, dar n-am găsit pe nimeni.

Nanterre venise la grajduri miercuri noaptea cu gândul de a ucide, mi-am zis în sinea mea, şi fusese îndepărtat de prezenţa câinelui, aşa că revenise două nopţi mai târziu punând la cale diversiunea.

Pesemne că fusese la Ascot şi văzuse calul. Dar eu nu-l zărisem, după cum, de altfel, nici la Bradbury nu dădusem cu ochii de el; dar aceasta era ceva firesc pe un hipodrom plin de lume, iar eu fiind şi ocupat pe deasupra.

Mi-am coborât privirile spre Ranger întrebându-mă în sinea mea cum reacţionează de obicei.

— Cum se comportă Ranger când vin oameni aici, aşa cum am făcut eu cu puţin timp mai înainte? mi-am pus cu

voce tare întrebarea.

— Se ridică, se duce la uşă şi scheaună un pic. În general, este un câine liniştit. Nu latră. De aceea ştiu că a lătrat din cauza bombelor.

— Ei bine, în timpul scurtelor şederi în bucătărie, ce faci aici?

— Îmi pregătesc o cafea. Mănânc. Citesc. Mă uit la televizor. Şi-a netezit mustaţa displăcându-i întrebările mele. Nu moţăi, dacă asta vă interesează.

Asta ţinusem să aflu, şi, bineînţeles, ceea ce făcuse pe parcursul nopţii. Date fiind cele patru nopţi reci, lungi şi liniştite, totul era explicabil, dar nu şi scuzabil.

— În timpul week-end-ului va trebui să dublăm şi să triplăm paza, i-am spus lui Wykeham. Să fie patrule în permanenţă.

A dat din cap în semn de încuviinţare.

— Va trebui s-o facem.

— Ai anunţat deja poliţia?

— Nu încă. Totuşi, o s-o fac curând. S-a uitat cu dezgust spre omul cu câinele. Poliţiştii vor vrea să audă ce-ai de spus.

Totuşi, omul s-a ridicat în picioare, a anunţat că el deja trebuia să plece de o oră, iar, dacă poliţia vrea să stea de vorbă cu el, putea s-o facă prin intermediul firmei sale. Acum se va duce să se culce.

Wykeham l-a urmărit posomorât cu privirea cum pleacă şi a spus:

— Ce naiba se întâmplă, Kit? Prinţesa ştie cine i-a omorât caii, după cum ştii şi tu, aşa că spune-mi şi mie.

Nu este corect ca el să nu ştie, mi-am zis în sinea mea, aşa că i-am povestit pe scurt: cineva încearcă să obţină cu forţa semnătura lui Roland de Brescou atacându-i familia oriunde e posibil.

— Dar ăsta e... terorism.

Wykeham a folosit cuvântul cu grijă, de parcă simpla

lui pronunţare îl ofensa.

— Într-o mică măsură, da, am recunoscut eu.

— Mică?! a exclamat el. Trei cai de mare clasă omorâţi, tu numeşti asta „într-o mică măsură”?

Bineînţeles că nu. Gândul la ei mă îmbolnăvea şi mă înfuria. În comparaţie cu terorismul mondial, ăsta era o nimica toată, dar amândouă îşi aveau rădăcinile în convingerea mârşavă că drumul spre atingerea scopului trece prin omorârea celor nevinovaţi.

M-am ridicat.

— Arată-mi unde sunt toţi caii prinţesei, i-am spus lui Wykeham şi am ieşit amândoi din nou afară, în aerul rece ca să facem turul grajdurilor. Boxele lui Cascade şi Cotopaxi erau încă goale şi nici unul din caii prinţesei nu se găseau în prima ogradă. În a doua fusese doar Col. În cea de dincolo de aceasta se aflau Hillsborough şi Bernina, iar Kinley în boxa din colţul cel mai îndepărtat.

Cam o treime din cai se aflau la antrenamente pe landă şi, în timp ce părăseam ograda în care era boxa lui Kinley, s-au auzit întorcându-se tropăind, umplând tot locul cu zgomote şi mişcare, băieţii de grajd descălecând şi ducându-i în boxele lor. Eu şi Wykeham ne-am croit drum printre băieţii care îşi ţesălau protejaţii, le curăţau culcuşul, umpleau găleţile, aduceau fân în iesle, propteau şeile în faţa boxelor, trăgeau zăvoarele şi plecau şi ei să-şi ia micul dejun.

Mi-am revăzut vechii prieteni, fiecare în boxa lui; printre ei, North Face, Dhaulagiri, Icicle şi Icefall, precum şi tânărul Helicon, un cal de patru ani care avea să meargă în această după-amiază la Sandown. Wykeham le-a nimerit numele la jumătate din ei, aşteptând ca eu să-l ajut la ceilalţi. Totuşi, el cunoştea cu precizie cariera şi pedigriul fiecăruia; caii erau pentru el o realitate care nu avea nevoie să poarte un nume alături. Capelmaistrul ştia să aleagă exact ce avea el în minte atunci când întorcea listele cu caii

ce urmau să participe la curse.

În ultima ogradă ne-am oprit la Abseil şi am deschis oblonul din partea de sus a uşii. Abseil a venit spre noi şi şi-a scos capul afară întrebător. I-am mângâiat nările cenuşii şi buza de sus şi mi-am lipit capul de al lui, trimiţându-i în nas propria-mi respiraţie. El şi-a frecat de câteva ori botul de obrazul meu, apoi şi-a înălţat capul în semn că schimbul de saluturi se terminase. Wykeham nu ne-a dat nici o atenţie. Şi Wikeham vorbea în acest mod cu caii, cu cei cu care se putea comunica. Cu alţii, nimeni nu s-ar încumeta niciodată fără riscul de a rămâne cu nasul ciopârţit.

Wykeham a scos dintr-un buzunar adânc un morcov şi i l-a dat lui Abseil după care a închis oblonul, lăsându-l iar în semiobscuritate.

Wykeham a arătat cu mâna boxa următoare:

— De obicei, asta e boxa lui Kinley. Acum este goală. Nu-mi place să-l ţin în boxa aceea din colţ, este prea întunecoasă şi prea anostă pentru el.

— Sper că n-o să trebuiască să-l laşi acolo multă vreme, i-am spus şi i-am sugerat să mergem să cercetăm „bombele”.

Wykeham le văzuse mai devreme şi mi le-a arătat şi mie. Aşa cum mă aşteptasem, mai rămăsese din ele doar partea de jos a recipientului de carton, partea de sus arsese. Amândouă erau la fel, pe suprafeţele arse încă se mai distingeau flăcările pictate în galben şi roşu ţipător, iar pe cea găsită sub grapă era scris cu litere ce-ţi săreau în ochi: *BOMBĂ AURIE.*

— Ar fi mai bine să le lăsăm acolo să le vadă poliţia, am spus.

Wykeham a fost de acord, dar a zis că artificiile vor convinge şi mai mult poliţia că este vorba de joacă de copii.

Ne-am întors în casă şi Wykeham a telefonat la poliţie obţinând promisiunea că se va cerceta cazul, iar eu l-am sunat pe Dawson rugându-l să-i spună prinţesei că eu sunt

la Wykeham de unde voi pleca la Sandown.

Eu şi Wykeham am servit apoi micul dejun, după care am plecat în furgoneta lui cu roţi mari spre dealurile Downs ca să vedem antrenamentul celui de al doilea lot de cai. Sub cerul rece şi vântos am rămas surprins când l-am auzit spunându-mi din senin că avea de gând să-şi ia din nou un ajutor. Ştiam că în trecut avusese când şi când câte un ajutor, dar nici unul nu rezistase multă vreme.

— Într-adevăr? l-am întrebat. Am crezut că nu suporţi să ai un manager.

— Nu sunt buni de nimic, a spus el. Dar îmbătrânesc... trebuie să găsesc pe cineva care să-i placă prinţesei. Cineva cu care şi tu să te înţelegi. Aşa că, dacă ai în minte pe cineva, spune-mi. Eu nu-i mai ştiu acum.

— E-n ordine, i-am promis, dar cu regret. Wykeham, în pofida neputinţei sale de a ţine minte vreun nume, era de neînlocuit. N-ai de gând să te pensionezi, nu?

— Nu, nici vorbă! Niciodată. N-aş avea nimic împotrivă dacă aş muri aici urmărindu-mi caii. A râs brusc, în ochi reapărându-i un licăr vag din vigoarea ce zăcuse cândva în el, nu cu multă vreme înainte, pe când era un titan. Ştii, am avut o viaţă extraordinară. Una dintre cele mai bune.

— Nu te da bătut, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Poate că anul viitor o să câştigăm Grand National-ul.

*
* *

Caii lui Wykeham alergau la Sandown în primele trei şi în cea de a cincea cursă, iar pe prinţesă am văzut-o când a coborât în padocul de prezentare pentru cursa lui Helicon, care era cea de a treia în program.

Se aflau cu ea Beatrice, precum şi Litsi cu Danielle, care, după ce ne-am salutat vag, a fost foarte preocupată

să nu mă mai bage în seamă, părând a urmări foarte atent caii care se plimbau în cerc. Faptul că ea se afla aici, că încerca să-şi învingă teama cred că însemna totuşi ceva.

— Bună dimineaţa, mi-a răspuns prinţesa când m-am înclinat spre ea. Dawson mi-a zis că a telefonat din nou Wykeham devreme.

Era o umbră de nelinişte pe chipul ei, care brusc s-a accentuat când şi-a dat seama de propria mea stare de spirit.

A făcut câţiva paşi mai încolo, îndepărtându-se de ceilalţi şi eu am urmat-o.

— *Iarăşi?* a întrebat ea nevenindu-i să creadă. Câţi şi care din ei?

— Unul, am spus. Col.

Şi-a mascat şocul clipind îndelung.

— În acelaşi mod... ca înainte? a întrebat.

— Da. Cu săgeata.

— Bietul meu cal!

— Îmi pare rău.

— N-am să-i spun soţului meu, a continuat ea. Te rog, să nu le spui celorlalţi, Kit.

— Mâine sau luni vor scrie ziarele, probabil că se va face mai multă vâlvă ca înainte, i-am spus.

— O... Perspectiva o afecta tot atât de mult ca şi moartea lui Col. N-am să-l las să înteţească presiunile asupra soţului meu, a spus ea cu hotărâre. El nu poate semna contractul acela mizerabil! Dac-o face, va muri, ştii asta. N-o să supravieţuiască dezonoarei care o să-i tortureze conştiinţa. Va dori să moară... În toţi aceşti ani, deşi starea lui fizică este o grea încercare pentru el, totuşi, a vrut să trăiască. A făcut un vag gest cu mâna înmănuşată. Ştii... îmi este... foarte drag, Kit.

Auzeam în minte vorbele bunicii despre cârcotaşul meu bunic: „Îl iubesc pe bătrânul pezevenghi, Kit”, ceea ce era tot o declaraţie de dragoste faţă de un om care la prima

vedere nu părea chiar demn de a fi iubit.

Era surprinzător că prinţesa o făcuse, dar nu atât de imposibil cum ar fi fost înainte de apariţia lui Nanterre. Mi-am dat seama că în ultimele opt zile multe se schimbaseră în relaţiile noastre.

Să-i salvez onoarea, să-i salvez viaţa, să salvez viaţa lor laolaltă... Dumnezeule, mi-am zis, era peste puterile mele! Ea avea nevoie de Superman, nu de mine.

— Să nu-i spui despre Col, m-a rugat din nou.

— Nu, n-am să-i spun.

Privirea i s-a oprit asupra lui Beatrice.

— N-am să spun nici celorlalţi, am asigurat-o. Dar în lumea curselor n-o să rămână un secret. Dusty şi băieţii care au venit cu caii ştiu toţi. Şi de la ei au să afle şi ceilalţi băieţi de grajd... şi mă tem că se va răspândi.

Ea a dat uşor din cap, nefericită şi şi-a deplasat atenţia de la Beatrice la Helicon care chiar trecea pe lângă noi. L-a privit câteva secunde şi şi-a întors capul după el când s-a îndepărtat.

— Ce părere ai despre el? m-a întrebat, mecanismului ei de apărare punându-se vag în mişcare. La ce să mă aştept?

— Încă e un pic cam dificil, i-am spus, dar, dacă o să-l pot tempera, o să alerge bine.

— Dar n-o să fie un alt Kinley? a sugerat ea.

— N-o să ajungă atât de departe.

— Fă tot ce poţi...

I-am spus, ca de obicei, că am să mă străduiesc şi ne-am alăturat celorlalţi ca şi cum ar fi vorbit doar despre calul ei.

— Ai băgat de seamă cine se tot holbează la tine? m-a întrebat Danielle.

Şi i-am spus că, într-adevăr, observasem ochii aceia care mă urmăreau pretutindeni.

— Nu te calcă pe nervi? m-a întrebat Danielle.

— Care nervi? a zis Litsi.

— Vorbiţi despre domnul Allardeck, a întrebat Beatrice. Nu înţeleg de ce nu-ţi place. Pare adorabil.

Adorabilul bărbat îşi proiecta de la distanţă gândurile obsesive în direcţia mea într-o adevărată invazie psihologică, iar eu am reflectat din nou neliniştit la starea de spirit care le genera. Ochiul diavolului mi-am zis în sinea mea: şi nu vedeam nici un scut care să mă apere.

A venit timpul să încalec aşa că eu şi impacientatul Helicon am ieşit pe pistă. Era şi nervos şi impetuos; deci, nici o bucurie să-l călăresc. Când ne îndreptam spre start am căutat să-l domolesc, dar, ca de obicei, a fost ca şi când aş fi încercat să aplatizez o spirală de sârmă ghimpată. Prinţesa îl cumpărase când avea un an şi îşi pusese mari speranţe în el, dar, deşi sărea destul de bine, nici eu, nici Wykeham nu izbutisem să-i temperăm ciudăţeniile.

Erau cam douăzeci de cai în cursă, iar eu şi Helicon am pornit-o destul de în frunte, pentru că, dacă rămânea la grămadă, s-ar fi speriat şi s-ar fi oprit; totuşi, trebuia să-l strunesc bine pentru că putea să acţioneze după capul lui şi s-o ia complet razna.

A început să scuture din cap, aşa cum reacţiona întotdeauna când se simţea constrâns, dar îl aveam sub control şi alerga destul de bine, iar când am sărit peste cel de al treilea obstacol, m-am gândit că partea cea mai dificilă fusese depăşită, aşa că puteam să ne relaxăm puţin şi să ne concentrăm pentru o cursă acceptabilă.

Dar n-a fost să fie. La cel de al patrulea obstacol, calul imediat din faţa lui şi-a băgat piciorul în gard şi a căzut cu o izbitură puternică la pământ lungindu-se pe o rână. Helicon a venit peste el cu repeziciune azvârlindu-mă din şa; şi mai departe nu ştiu prea clar ce s-a întâmplat, pentru că s-au îngrămădit unii peste alţii de-a valma, cai şi călăreţi, într-o îmbulzeală demnă de o busculadă pe o autostradă în plină ceaţă. Mai târziu, am aflat că la săritura aceea cinci cai au

lovit tija de deasupra obstacolului. Unul dintre ei, se pare, că a aterizat chiar deasupra mea; ceea ce nu era o bucurie pentru oasele nimănui.

CAPITOLUL 16

Zăceam pe iarbă evaluând situaţia. Eram conştient şi mă simţeam ca un gândac strivit, dar nu-mi fracturasem picioarele, lucru de care întotdeauna mă temeam cel mai mult.

Unul din ceilalţi jochei din învălmăşeală s-a ridicat pe vine lângă mine şi m-a întrebat dacă eram teafăr, dar nu i-am putut răspunde pentru că îmi pierdusem respiraţia.

— Este rănit, a spus colegul meu cuiva de alături, iar eu am reflectat: „La fel ca Litsi la Bradbury, vai de capul meu!”.

Colegul mi-a descătărămat toca şi mi-a scos-o de pe cap, lucru pentru care nu i-am putut mulţumi. Respiraţia mi-a revenit, aşa cum se întâmplă de obicei. Până când a sosit ambulanţa şi doctorul eu ajunsesem la concluzia îmbucurătoare că nu aveam nici o fractură şi că era timpul să mă ridic în picioare şi să iau lucrurile ca atare. Când am dat să mă scol de jos, m-am simţit de parcă aş fi fost strivit cu barosul şi nu era bucăţică din mine care să nu mă doară, dar trebuia să iau situaţia ca atare şi am recunoscut că fusesem norocos să scap atât de uşor dintr-o asemenea terciuială.

Unul din ceilalţi jochei nu fusese atât de norocos şi era lungit la pământ, alb la chip ca varul şi nu scotea nici un sunet, cu doctorul îngenuncheat neliniştit lângă el. S-a trezit uşor când ambulanţa a trecut prin dreptul tribunelor şi a început să geamă cu intermitenţe, ceea ce i-a alarmat

pe însoţitori, dar măcar a dat semne de viaţă.

Când am ajuns la camera de prim ajutor şi uşile din spate ale ambulanţei s-au deschis, eu am coborât primul şi am găsit-o pe soţia celuilalt jocheu aşteptând, frumoasă, gravidă şi cu chipul răvăşit de nelinişte.

— Joe este teafăr? m-a întrebat şi apoi l-a zărit pe targă foarte departe de a fi bine.

I-am văzut şocul pe chip, paloarea rapidă, gura uscată... agonia.

Asta era ceea ce i se întâmplase lui Danielle, mi-am zis în sinea mea. Asta era în mare ceea ce văzuse şi ceea se simţise şi era destul.

Am cuprins-o pe soţia lui Joe de umeri, am strâns-o la piept şi i-am spus că Joe va fi bine, sigur va fi bine, dar nici unul din noi nu ştiam dacă acesta era adevărul.

Joe a fost dus în camera de prim ajutor, uşa închizându-se în urma lui, dar imediat a ieşit un doctor care i-a spus cu blândeţe soţiei lui Joe că îl vor trimite la spital imediat ce va sosi ambulanţa de la Urgenţă.

— Puteţi să veniţi înăuntru şi să staţi cu el dacă doriţi, i-a mai spus, după care a adăugat, adresându-mi-se mie: Ar fi mai bine dac-ai veni şi dumneata.

Am intrat şi eu, iar el m-a consultat, după care m-a întrebat:

— Îmi ascunzi ceva?

— Nimic.

— Te cunosc bine, a spus el. Oriunde te ating îţi înăbuşi un strigăt.

— Au, mă doare, dacă asta vrei, i-am spus.

— Unde te doare?

— Glezna, în special.

Mi-a tras cizma şi eu am scos un „au” destul de tare, dar, după părerea mea, nu cred că era o fractură. A spus că-mi trebuie o faşă şi puţin repaos, adăugând că aş putea călări luni dacă nu mă jenează la mers şi dacă sunt destul

de nebun.

S-a întors să se ocupe de Joe şi una din surori s-a dus să vadă cine a bătut la uşă, după care a venit să-mi spună că eram aşteptat afară. Mi-am pus din nou cizma în picior, mi-am trecut degetele prin păr şi am ieşit în hol unde mă aşteptau Litsi şi Danielle.

Litsi o ţinea pe Danielle cu un braţ de după umeri, iar Danielle arăta de parcă acesta era ultimul loc de pe lume unde ar fi dorit să fie.

Eram conştient de starea deplorabilă în care mă aflam, de şchiopătatul pe care nu-l puteam ascunde, de petele de iarbă de pe mine şi de pantalonii sfâşiaţi ceva mai jos de şoldul stâng.

Litsi m-a cântărit dintr-o privire, iar eu i-am zâmbit uşor.

— Asta este, i-am spus.

— Aşa-i. M-a privit gânditor. Tanti Casilia ne-a trimis să vedem... cum te simţi.

Îi trebuise mult curaj lui Danielle, m-am gândit în sinea mea, ca să se afle aici, să facă faţă la ceea ce ar fi putut fi o repetare a întâmplării din ianuarie. M-am adresat lui Litsi, dar cu ochii pironiţi asupra Danielle-ei.

— Te rog, spune-i că totul este în ordine. Luni voi călări.

— Cum o să mai călăreşti? m-a întrebat răvăşită.

— Stând în şa, cu picioarele în scări şi cu mâinile pe dârlogi.

— Nu fi stupid! Cum poţi să glumeşti... Nu e cazul să răspunzi. Cunosc ambele răspunsuri: Uşor sau greu, depinde cum va fi mai nostim.

Brusc a izbucnit în râs, dar era mai mult un râs nervos şi şi-a sprijinit faţa de umărul puternic al lui Litsi.

— Am să urc în lojă, le-am spus, şi Litsi a dat din cap, dar înainte ca ei să plece, uşa de la camera de prim ajutor s-a deschis şi a apărut soţia lui Joe.

— Kit, a spus ea uşurată văzând că încă mai eram aici. Trebuie să merg la toaletă... Stomacul mi-a luat-o razna... Ei zic că pot să-l însoţesc pe Joe la spital, dar, dacă vine ambulanţa în lipsa mea, ar putea pleca fără mine. Vrei să stai aici şi să le spui? Nu-i lăsa să plece fără mine.

— O să am eu grijă, i-am promis.

Mi-a zis un „mulţumesc” abia auzit şi a plecat mai mult alergând spre toaletă, iar Danielle cu ochii mari a spus:

— Dar ea este... exact ca mine. Soţul ei... este rănit grav?

— Cred că este prea devreme ca să ştim.

— Cum poate să reziste?

— Nu ştiu, i-am răspuns. Crede-mă, nu ştiu. Este mult mai simplu pentru Joe... şi pentru mine.

— Merg să văd dacă o pot ajuta cu ceva, a spus brusc Danielle şi, părăsind sprijinul oferit de Litsi, a plecat după soţia lui Joe.

— Serios, a întrebat Litsi urmărind-o cu privirea, cum poţi să glumeşti?

— Când este vorba despre Joe sau despre soţia lui, n-o fac, dar când e vorba de mine însumi, de ce nu?

— Dar... merită?

I-am răspuns:

— Dacă ai putea picta aşa cum ai dori, ai suporta unele dureri?

A zâmbit înălţându-şi sprâncenele.

— Da, le-aş suporta.

— Este cam acelaşi lucru, i-am spus. Este vorba de propria-ţi împlinire.

Ne aflam într-un loc mai liniştit de pe hipodrom, departe de zgomotul tribunelor, care se pregăteau pentru cursa următoare. Dusty a sosit în fugă, căutându-mă grăbit din ochi şi alarmat.

— Mi-am luxat glezna, i-am spus. Pentru cursa a treia va trebui să-l iei pe Jammie, ştiu că este liber. Dar pentru

luni sunt în formă. Helicon este bine?

A dat scurt din cap de câteva ori şi a plecat fără a mai face risipă de cuvinte.

Litsi a spus:

— Este o minune că nu te afli într-o stare mai jalnică. A părut ceva cumplit. Tanti Casilia te urmărea cu binoclul şi a fost foarte îngrijorată până în momentul în care te-ai ridicat de jos. Atunci a spus că tu ţi-ai asumat asemenea riscuri, aşa că era de aşteptat ca aceste lucruri să se întâmple din când în când.

— Are dreptate, i-am răspuns.

În cel mai civilizat mod cu putinţă, s-a uitat la urmele de pământ de pe cazacă, la pantalonii ce-mi erau sfâşiaţi şi cu pete verzi de la iarbă şi la piciorul pe care nu mă puteam sprijini.

— Cum faci faţă la toate astea, mereu şi mereu? m-a întrebat el.

A văzut rictusul de pe buzele mele şi a adăugat:

— Uşor sau greu, după cum este mai nostim.

Am râs.

— Niciodată nu mă aştept la ele din start. Întotdeauna vin ca o surpriză neplăcută.

— Şi acum, când s-a întâmplat, cum le faci faţă?

— Mă gândesc la altceva, i-am răspuns. Iau o grămadă de aspirine şi mă străduiesc să-mi revin cât mai repede posibil. Nu-mi place să ştiu alţi jochei pe caii mei, cum se întâmplă acum. Vreau să-i călăresc eu. Atâta vreme cât i-am învăţat eu şi îi ştiu cum se comportă, consider că sunt ai mei.

— Şi îţi place să câştigi.

— Da, îmi place.

Ambulanţa spitalului a sosit la câteva minute după ce soţia lui Joe şi Danielle s-au reîntors şi, în timp ce Joe era transferat, eu, Litsi şi Danielle am rămas lângă soţia lui Joe. El încă era semiinconştient, încă gemea şi faţa îi căpătase o

culoare pământie. Brancardierul a ajutat-o pe soţia lui Joe să urce în ambulanţă şi înainte de a se închide uşile, i-am văzut chipul tânăr şi speriat aruncând o ultimă privire spre noi.

Litsi şi Danielle s-au uitat la mine şi eu m-am uitat la ei; nu mai era nimic de spus, într-adevăr.

Litsi şi-a pus iar braţul pe umerii lui Danielle, s-au răsucit pe călcâie şi au plecat; am pornit-o şi eu şchiopătând, am făcut un duş şi m-am schimbat în hainele de stradă, după încă o cădere din şirul multor altora dintr-o carieră de o viaţă.

Pe când ieşeam din camera cântarului ca să mă duc în loja prinţesei, m-am trezit cu Maynard Allardeck în calea mea. Arăta ca întotdeauna, foarte elegant, gentleman-ul englez prin excelenţă, îmbrăcat din cap până-n picioare de la cele mai luxoase magazine. Purta o cravată de mătase, în dungi, mănuşi din piele de porc, iar în ochi i se citea aceeaşi nebunie dintotdeauna.

M-am oprit simţind cum mi se taie respiraţia.

În faţa camerei cântarului, acolo unde ne aflam, era o verandă acoperită, cu trei trepte largi care coborau spre padocul unde se scoteau şeile de pe primii patru cai clasaţi din fiecare cursă. O alee cu tarmac traversa iarba ducând spre turnul arbitrilor.

Caii din cursa a cincea fuseseră deşeuaţi şi scoşi din padoc, mai erau ceva oameni prin preajmă, dar nu foarte mulţi.

Maynard stătea între mine şi trepte şi, ca să-l evit, trebuia să fac un pas lateral şi să-l ocolesc.

— *Fielding,* a spus el apăsând pe fiecare silabă. Nu mi se adresa pur şi simplu pe nume, ci folosea cuvântul ca un blestem, în felul în care generaţii în şir l-au folosit, însetate de răzbunare. Îmi blestema străbunii, propria mea existenţă, ura adunată de secole revărsându-i-se în gură ca fierea, aspectul iraţional al duşmăniei lui faţă de mine bine

strunit.

Era mai înalt decât mine cam cu o palmă şi mai gras cu vreo cincizeci de livre, dar mai bătrân cu douăzeci de ani şi fără condiţie fizică. Dacă n-aş fi avut glezna scrântită l-aş fi evitat cu uşurinţă, dar, în situaţia în care eram, când eu făceam un pas într-o parte, făcea şi el la fel.

— Domnule Allardeck, am spus pe un ton neutru, mă aşteaptă prinţesa Casilia.

N-a dat nici un semn că m-ar fi auzit, dar când am făcut un nou pas lateral, el nu s-a mai mişcat. A rămas pe loc şi am trecut pe lângă el, dar după doi paşi, când mă aflam în vârful treptelor, am primit un brânci puternic în spate.

M-am dezechilibrat, am simţit cum vin împleticindu-mă pe cele trei trepte, sfârşind prin a mă lungi cât eram de mare, pe aleea cu tarmac. M-am răsucit aşteptându-mă ca Maynard să se arunce asupra mea, dar el stătea în vârful scărilor holbându-se, iar atunci când ni s-au întâlnit privirile, a făcut stânga împrejur şi după încă vreo trei paşi s-a ataşat unui mic grup de bărbaţi cam de aceeaşi talie cu el.

Un antrenor pentru care călărisem cândva şi care s-a întâmplat să fie în apropiere, m-a prins de cot şi m-a ajutat să mă ridic.

— Te-a îmbrâncit! a exclamat el fără să-i vină să creadă. Am văzut-o cu ochii mei! Este de neconceput! Omul acela a păşit exact în spatele tău şi te-a împins!

Stăteam într-un picior, scuturându-mi hainele de mizeriile de pe jos.

— Mulţumesc, i-am spus.

— Dar te-a îmbrâncit! N-ai de gând să faci nici o plângere?

— Cui?

— Dar Kit... Treptat şi-a dat seama de situaţie. Acela este Maynard Allardeck.

— Mda.

— Dar n-are dreptul să te atace. Iar tu te-ai rănit la picior.

— Nu de la el mi se trage, i-am spus. Este de la căzătura din cursa a treia.

— Mare harababură... S-a uitat la mine plin de îndoieli. Dacă vrei să faci plângere, eu o să spun ce-am văzut.

I-am mulţumit din nou şi i-am spus că n-o să mă deranjez, ceea ce el tot n-a putut înţelege. Am aruncat o privire rapidă spre Maynard, care acum era cu spatele spre mine, de parcă n-ar fi ştiut nimic de prezenţa mea şi, şontâcăind, am pornit-o din nou spre loja prinţesei.

Îmbrâncitura în sine fusese o chestiune relativ minoră, dar cum Maynard era sângeros din fire, aceasta putea fi luată ca o tentativă de omor, o răbufnire de eliberare, o supapă de evacuare care să oprească aruncarea în aer a muntelui din cauza vulcanului din adâncuri.

Filmul avea să ţină vulcanul sub control, am gândit în sinea mea neliniştit; şi cred că putem face faţă jeturilor de abur dacă le consideram drept supape de siguranţă menite să reducă presiunea de fierbere. Nu voiam să erupă ieşit de sub control. Preferam să mai cad pe câteva trepte; dar, de asemenea, trebuia să fiu mai atent pe unde umblam.

Când am ajuns la loja prinţesei, ea era pe balcon, singură, înfăşurată în haina de blană.

M-am dus şi eu afară şi am găsit-o căzută pe gânduri, plimbându-şi privirea goală pe deasupra hipodromului.

— Prinţesă, am spus.

Şi-a întors capul, rămânând cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Să nu vă daţi bătută, i-am spus.

— Nu.

Şi-a îndreptat coloana şi şi-a înălţat gâtul parcă spre a înlătura un asemenea gând.

— Helicon este teafăr? m-a întrebat ea.

— Dusty a spus că da.

— Bine. A oftat. Ai idee cine aleargă săptămâna viitoare? Mintea îmi este complet goală.

Şi mintea mea era la fel.

— Icefall aleargă joi la Lingfield.

— Cum a căzut Helicon? m-a întrebat şi i-am spus că n-a fost calul ei de vină, ci celălalt dinaintea lui l-a făcut să cadă.

— El alerga bine, i-am spus. Se maturizează şi devine mai uşor de stăpânit. O să-l antrenez săptămâna viitoare într-o dimineaţă ca să-şi recapete încrederea în el.

În ciuda tuturor neplăcerilor zilei, i s-a ivit, totuşi, un licăr de bucurie în ochi. Nu m-a întrebat direct de starea sănătăţii mele pentru că n-o făcea niciodată: ea considera căderile mele ca aparţinând vieţii mele private în care nu voia să se amestece. Era o atitudine ce-şi avea rădăcinile în propria sa comportare rezervată şi, departe de a mă deranja, o apreciam. Exact ceea ce nu suportam era de a se face caz în ceea ce mă privea.

Am intrat înăuntru ca să bem puţin ceai împreună cu Danielle, Litsi şi Beatrice şi imediat şi-a făcut apariţia lordul Vaughnley în mai mult sau mai puţin frecventele sale vizite în loja prinţesei.

Vaga sa expresie de nelinişte a dispărut în momentul în care m-a văzut acolo bându-mi ceaiul, şi, după câteva minute, a reuşit să mă desprindă de ceilalţi, dirijându-mă spre un colţ al lojei.

I-am mulţumit pentru pachetul de ieri.

— Poftim? O, da, dragul meu, n-ai pentru ce. Dar nu asta voiam să discut cu tine, absolut deloc. Mi-e teamă că s-a aflat ceva... Totul este foarte neplăcut.

— Ce anume s-a aflat? am întrebat nedumerit.

— Despre filmul pe care l-ai făcut cu Maynard Allardeck.

— Mi-e teamă, a continuat lordul Vaughnley, că a ajuns la urechile lui Allardeck că ai trimis o copie celor din comisia

de acordare a titlurilor de onoare din Downing Street. Ştie că niciodată nu va mai fi luat în consideraţie spre a i se oferi rangul de cavaler, pentru că tu le-ai pus la dispoziţie acel film. A zâmbit oarecum neliniştit, dar n-a putut să nu conchidă jurnalistic: Niciodată nu va fi Sir Maynard, niciodată lordul Allardeck, din cauza lui Kit Fielding.

— Cum naiba de-a aflat? l-am întrebat.

— Nu ştiu, a răspuns lordul Vaughnley încurcat. Dragul meu, de la mine în nici un caz, te asigur. Eu n-am spus absolut nimănui. Dar uneori asemenea lucruri transpiră. Cineva de la serviciul civil... Cine ştie?

L-am privit consternat.

— De câtă vreme ştie? l-am întrebat.

— Cred că de săptămâna trecută. Şi-a clătinat capul întristat. Eu am aflat în dimineaţa asta la o şedinţă a comitetului societăţii de caritate, unde eu şi Allardeck suntem directori. El este preşedinte, bineînţeles. Societatea de Caritate pentru cei din Serviciile Publice, ţi-o aminteşti?

Mi-o aminteam. Prin opere de binefacere pentru cei bolnavi şi nevoiaşi care făcuseră parte din serviciile publice, Maynard se străduise din răsputeri ca să urce la rangul de cavaler.

— Sper că filmul n-a fost văzut de nimeni, de la Societatea de Caritate, nu? l-am întrebat urgent.

— Nu, nu, dragul meu. Ei au auzit doar că există. Se pare că unul dintre ei l-a întrebat pe Allardeck dacă ştia ceva despre asta.

O, Doamne Dumnezeule! mi-am zis în sinea mea; cum a fost oare cu putinţă?!

— M-am gândit că este mai bine să ştii, a continuat lordul Vaughnley. Şi nu uita că eu sunt tot atât de interesat de acel film pe cât eşti şi tu. Dacă este arătat în tot locul ne vom pierde pârghia pe care putem acţiona.

— Maynard îşi va pierde reputaţia de sfânt.

— Poate să opereze şi fără ea.

— Singurele copii care există, am spus eu, sunt: una pe care v-am dat-o dumneavoastră şi alta celor din comisia pentru acordarea titlurilor de onoare, plus cele trei pe care eu le am în bancă. Dacă dumneavoastră şi cei din comisie nu le arătaţi... şi nu pot să cred că o vor face... am spus eu răbufnind, atunci totul rămâne doar un zvon.

— M-am gândit că trebuie să te previn.

— Mă bucur că aţi făcut-o.

Asta explică atât de multe în privinţa comportării lui Maynard din ultimul timp, am reflectat eu. Luând în consideraţie cât trebuie să fi clocotit de furie când m-a îmbrâncit pe scări, asta denotă o uluitoare stăpânire de sine.

Deci... eu încă am filmul şi atâta vreme cât n-a fost văzut de un public mai larg, categoric Maynard are tot interesul să nu fie arătat şi altora, chit că a pierdut deja foarte mult din cauza lui.

Lordul Vaughnley - s-a scuzat faţă de prinţesă pentru că i-a monopolizat jocheul şi m-a întrebat dacă mă mai interesau încă informaţiile despre Nanterre.

— Da, vă rog, i-am răspuns şi el a dat din cap spunând că scotoceşte în continuare prin computere.

— Ai necazuri? m-a întrebat Litsi venind lângă mine după ce a plecat lordul Vaughnley.

— Necazuri cu Allardeck, am zâmbit strepezit. Cei din neamul Fielding au avut probleme cu familia Allardeck de când lumea şi pământul. Cazul Nanterre este mult mai presant.

Am privit ultima cursă, în ceea ce mă priveşte nu cu cine ştie ce interes, iar la terminare ne-am întors la maşini. Litsi şi Danielle au părăsit Rolls-ul spunând că vin cu mine.

În drum spre parcare eu m-am oprit de câteva ori din cauza piciorului. Nimeni n-a făcut nici o remarcă, dar când am ajuns la maşina mea Danielle a spus hotărâtă:

— Trec eu la volan. Tu-mi spui pe unde trebuie s-o iau.

— Nu-ţi este necesar piciorul stâng când ai comandă automată, am subliniat eu.

— Şofez eu, a spus ea cu înverşunare. Am mai condus şi altădată maşina ta.

O făcuse într-o ocazie similară.

M-am aşezat lângă ea fără alte comentarii şi, după ce am parcurs o bucată de drum, am rugat-o să oprească la farmacie.

— Ce-ţi trebuie? m-a întrebat ea brusc oprind maşina. Am să-ţi aduc eu.

— Nişte faşe şi apă minerală.

— Aspirine vrei?

— Sunt câteva în torpedo.

A plecat cu mişcări repezi spre drogherie şi s-a întors cu o pungă de hârtie, pe care mi-a aruncat-o în poală.

— Am să-ţi spun cum se va desfăşura scenariul, i s-a adresat ea lui Litsi cu un fel de furie stăpânită în timp ce a răsucit cheia în contact şi am pornit-o spre Londra. O să-şi bandajeze glezna şi o va ţine tot timpul sub cuburi de gheaţă ca să nu se umfle prea tare. Trupul o să-i fie tot numai vânătăi sub formă de copită, care până mâine se vor înnegri şi nu va fi bucăţică din el care să nu-l doară. Nu va vrea să bagi de seamă că nu-şi poate pune piciorul acela în pământ fără a fi sfredelit de durere până în creieri. Dacă-l vei întreba cum se simte, o să-ţi răspundă: „cu nervii la pământ”. Nu-i place să fie compătimit. Rănile îl fac să se simtă prost şi se va strădui din răsputeri să le ignore.

Când ea s-a oprit, Litsi a spus:

— Înseamnă că-l cunoşti foarte bine.

Asta a redus-o la tăcere pe Danielle. Continua să şofeze cu aceeaşi mânie înăbuşită şi i-a trebuit ceva timp să se calmeze.

Am înghiţit câteva aspirine cu apă minerală şi am reflectat la ce spusese. Litsi avea dreptate, mi-am zis în sinea mea: ea, într-adevăr, mă cunoştea foarte bine. Din

păcate suna ca şi cum ar fi dorit să nu fie aşa.

După o vreme, Litsi a întrebat:

— Kit, nu mi-ai spus de ce l-a deranjat atât de mult pe Maynard Allardeck când prinţesa a zis că întotdeauna caii ei au alergat bine la Sandown. Cum naiba poate una ca asta să înfurie pe cineva?

— Modestia îmi interzice să-ţi răspund, i-am spus zâmbind.

— Ei bine, încearcă.

— Ea-mi făcea un compliment pe care Maynard nu voia să-l accepte.

— Vrei să spui că graţie priceperii tale caii ei sar bine?

— Chestie de experienţă, i-am răspuns. Ceva de genul ăsta.

— E obsedat, a spus Litsi.

Este periculos, mi-am zis în sinea mea. Şi mai era ceva: putea să angajeze ucigaşi de profesie, lucru la care nici nu voiam să mă mai gândesc. Ca să-mi îndepărtez mintea de la idei atât de îngrozitoare am întrebat-o pe Danielle dacă a reuşit să-i spună lui Beatrice că luni va fi ultima zi când va sta la serviciu până noaptea târziu.

După o pauză lungă, Danielle a răspuns că n-o făcuse.

— Aş fi vrut să-i spui, i-am zis alarmat. Mi-ai promis.

— Nu pot să-i spun... Dacă apare Nanterre şi te împuşcă?

— N-o să mă împuşte, am asigurat-o. Dar, dacă nu-l prindem... Am făcut o pauză. Astăzi prinţesa mi-a spus că, dacă Roland semnează contractul pentru arme ca să ne salveze pe toţi, mai mult ca sigur va muri de ruşine. N-o să mai vrea să trăiască. Era extrem de speriată că el va ceda... ea-l iubeşte... vrea ca el să trăiască. Aşa că va trebui să-l oprim pe Nanterre; şi asta curând.

Am parcurs două sau trei mile fără ca Danielle să răspundă şi, în cele din urmă, Litsi a rupt tăcerea:

— Am să-i spun eu lui Beatrice, a zis el hotărât.

— Nu, a protestat Danielle.

— Noaptea trecută, Nanterre a omorât un alt cal al prinţesei, le-am spus eu. Prinţesa nu vrea ca Roland să ştie... nici Beatrice, pentru că ar ajunge la urechile lui Roland.

De pe buzele celor doi au ţâşnit exclamaţii de durere.

— Nu e de mirare că ea a fost atât de tristă, a spus Litsi. Nu era de vină doar căderea lui Helicon.

— Care cal a fost omorât? a întrebat Danielle.

— Col, i-am răspuns. Cel pe care l-am călărit la Ascot.

— Acela care a fost aproape gata-gata să câştige? a întrebat Litsi.

— Da, a răspuns Danielle. Era calul ei pentru Cupa de Aur. A înghiţit în sec. Dacă Litsi îi spune lui Beatrice că luni este ultima oară când sunt de serviciu în tura de noapte, n-am să neg.

*
* *

Am mai petrecut încă o seară de claustrare în casă. Roland a coborât la cină şi conversaţia a fost pe teme banale menite să ne împiedice să ne gândim la lucruri care nu erau cunoscute de toţi cei prezenţi şi nici nu trebuiau dezvăluite.

Litsi a reuşit să-i spună foarte clar lui Beatrice, dar pe un ton firesc, că luni era ultima oară când o aduceam pe Danielle noaptea de la slujbă, pentru că nu va mai lucra decât în turele de dimineaţă, veste care a surprins-o mult pe prinţesă.

Beatrice a receptat informaţia în chip satisfăcător, m-a privit cu coada ochiului şi pentru fiecare a fost limpede că înghiţise momeala.

Mă întrebam dacă ea-şi dădea seama de ceea ce speram ca să pună la cale. Părea că nu avea nici o îndoială

sau reţinere în privinţa organizării unei ambuscade care să mă îndepărteze din calea ei; dar, bineînţeles, ea nu ştia nimic despre atacul asupra lui Litsi sau despre moartea lui Col, lucruri pe care nu i le puteam spune pentru că, fie că l-ar fi informat imediat pe fratele ei şi l-ar fi presat ca să cedeze, fie că ar fi apucat-o remuşcările şi atunci n-ar fi întreprins nimic.

Beatrice era unica noastră carte, cu care puteam câştiga sau pierde partida.

Nici de data asta Nanterre n-a telefonat; şi toată ziua n-a sunat nimeni care să se intereseze de recompensa în legătură cu Bradbury.

Timp de două zile anunţul fusese la loc proeminent în ziarele de curse, la fel şi în *The Towncrier,* dar, fie că cel care transmisese mesajul nu-l văzuse, fie că nu voia să răspundă deocamdată.

Ei bine, mi-am zis dezamăgit pe când mergeam să mă culc, la vremea respectivă păruse a fi o idee bună. Fără nici o îndoială şi Eva i-a spus la fel lui Adam după ce îi oferise mărul.

Duminică dimineaţa, înainte de ora şapte, Dawson m-a chemat prin interfon.

— Răspundeţi la telefon, a spus el.

Nu din nou! mi-am zis în sinea mea: Doamne, nu din nou!

Am ridicat receptorul cu un sentiment teribil de teamă, încercând cu greu să nu tremur.

— Ascultă, a spus vocea, mesajul ăla pentru Danielle. Nu vreau să am necazuri, dar recompensa este o treabă sigură?

CAPITOLUL 17

— Da, este, am spus simţind cum nu mai am salivă în gură.

— Atunci, cât?

Am tras adânc aer în piept abia venindu-mi a crede şi cu inima gata-gata să-mi sară din piept.

— Destul de mult, i-am răspuns. Depinde de ce-mi spui... Aş vrea să vii şi să stăm de vorbă.

— Nu ştiu dacă am s-o fac, a spus el fără chef.

— Recompensa va fi mai mare, i-am spus. Şi am s-o aduc cu mine.

Respiram mai uşor, mâinile nu-mi mai tremurau.

— Nu vreau să am necazuri, a zis el.

— N-o să ai. Dumneata îmi spui unde să ne întâlnim şi eu am să vin.

— Cum te cheamă?

Am ezitat o fracţiune de secundă.

— Christmas, i-am spus.

— Bine, domnule Christmas, nu mă întâlnesc cu dumneata fără o sută de bătrâne.

Era agresiv, suspicios şi precaut, toate laolaltă.

— E-n ordine, am spus tărăgănat. Sunt de acord.

— La vedere, pe masă, a spus el.

— Da, s-a făcut.

— Şi dacă-ţi spun ceea ce te interesează, dublezi suma.

— Dacă-mi spui adevărul, da.

— Mda, a spus el acru. Atunci e-n ordine... Stai în Londra, nu? Ăsta e număr de Londra.

— Da.

— Ne întâlnim la Bradbury, a continuat el. În oraş, nu la hipodrom. Vii la Bradbury la ora douăsprezece şi ne întâlnim la cârciuma de acolo... King's Head. Cam pe la jumătatea lui High Street.

— Voi fi acolo, i-am spus. Cum o să te recunosc?

S-a gândit respirând anevoie.

— O să ţin în mână *The Sporting Life,* cel cu anunţul dumitale.

— Şi... ă-ă... cum te cheamă? l-am întrebat.

Avea răspunsul la întrebare pregătit:

— John Smith, a spus el prompt. Atunci o să ne vedem, domnule Christmas. O.K.?

— O.K., am spus.

A închis telefonul şi eu m-am lungit iar în pat simţindu-mă mai degrabă neliniştit decât încântat. Peştele nu părea că se prinsese bine în undiţă. Muşcase din momeală, dar şovăia. Speram al dracului de tare să-şi facă apariţia în locul şi la ora la care spusese, iar dacă venea, să fie omul care-mi trebuia.

Vorbea o engleză rurală, nu foarte dialectală, exact vorbirea obişnuită din ţinutul Berkshire pe care o auzeam zilnic în Lambourn. Nu părea din cale afară de inteligent sau viclean, iar suma pe care o ceruse, mi-am zis, spunea foarte multe despre veniturile şi pretenţiile lui.

Recompensă mare... Când nu făcusem nici o obiecţie la o sută, o dublase. Dar pentru el două sute însemna mult.

Era un parior: Litsi îl descrisese ca având în mână un ziar sportiv, un anuar hipic şi binoclu. Ceea ce părea acum sigur era că juca la sume mici, fiind un parior pentru care o sută de lire însemna un câştig substanţial. Cred că ar trebui să fiu fericit că nu s-a gândit la o sută ca punct de plecare: o recompensă mare pentru cineva de acest gen ar fi putut

fi o mie.

Mulţumit în sinea mea, am încercat să mă ridic din pat, ceea ce întotdeauna în dimineţile ce urmau unor căderi îmi izbutea anevoie şi cu dureri mari. Cuburile de gheaţă ce le pusesem la culcare se topiseră demult, dar glezna care în după-amiaza anterioară se umflase ca o gogoaşă, acum îşi redusese dimensiunile în chip vizibil. Am scos bandajul examinându-mi vânătăile ce se înnegriseră şi l-am înfăşurat din nou strângându-l bine. Din fericire, laba îmi intra în pantof.

În pantaloni, cămaşă şi pulover am coborât cu liftul la parter şi am şterpelit o mulţime de cuburi de gheaţă din frigider, le-am pus în pungi de plastic şi mi le-am îngrămădit în şosetă. Dawson a apărut în halat să vadă ce se petrecea în bucătărie şi abia a înălţat din sprâncene, tot pe-atât cât înălţase şi seara trecută când mă văzuse adunând toate cuburile de gheaţă din casă.

— Am procedat bine, m-a întrebat el urmărindu-mi mişcările, când v-am chemat dimineaţă la telefon?

— Categoric da.

— Zicea că este în legătură cu anunţul, spunea că se grăbeşte pentru că este la un telefon public.

— Era la telefon public?

Mi-am lăsat manşeta de la pantalon în jos, peste şoseta doldora şi am simţit cum răceala gheţii trece prin bandaj.

— Da, a spus Dawson. Auzeam ţiuiturile. Nu vă alegeţi cu degerături de la gheaţă?

— Niciodată până acum.

Uşor resemnat, a spus că micul dejun va fi servit în salonul de dimineaţă într-o jumătate de oră, iar eu i-am mulţumit şi mi-am petrecut timpul ce-l aveam la dispoziţie trezindu-l pe Litsi, care a spus cu ochii cârpiţi de somn că nu era obişnuit să se scoale înainte de zece în zilele de duminică.

— A apărut o pistă la orizont, i-am explicat şi i-am povestit despre John Smith.

— Eşti sigur că nu-ţi întinde Nanterre o cursă? m-a întrebat Litsi trezindu-se de-a binelea. Nu uita că Nanterre ar fi putut foarte bine să vadă şi el acel anunţ. Ar fi posibil ca *tu* să fii cel legat fedeleş şi nu invers... Sper că te-ai gândit la asta, nu?

— Da, m-am gândit. Dar cred că John Smith este curat. Dacă ar fi fost o capcană, s-ar fi prezentat altfel, mai mult ca sigur.

S-a încruntat.

— Am să vin cu tine, a spus el.

Am clătinat din cap.

— Îmi face plăcere compania ta, dar Sammy este liber pentru că suntem cu toţii acasă, ori, dacă plecăm amândoi...

— E-n ordine, a spus el. Dar nu te urca în balcoane. Ce-ţi mai face glezna? Sau nu trebuie să întreb?

— Cam pe jumătate spre normal, i-am spus. Danielle exagerează.

— Nu prea mult. Şi-a trecut o mână prin păr. Ai destui bani lichizi pentru John Smith?

— Da, acasă la mine. În drum am să trec pe-acolo. O să mă întorc aici după-amiază, nu ştiu când.

— Totul are să fie bine, a spus el sec.

*
* *

După ce am făcut o verificare foarte amănunţită a maşinii, am plecat spre Lambourn. Totuşi era posibil ca John Smith să fie o capcană, deşi, cântărind lucrurile, nu-mi venea să cred. Nanterre nu putea găsi un actor care să acopere toate nuanţele din atitudinea lui John Smith şi nici el însuşi n-avea cum să-i imite vocea. Ar fi fost posibil ca

John Smith să fie cineva care să încerce să pună mâna pe recompensă fără a avea nimic de dat în schimb; ar putea fi un pungaş, mi-am zis, dar nu un pericol mortal.

Casa mea era goală şi rece. Am deschis toate scrisorile care se adunaseră de la începutul săptămânii, le-am luat pe cele care mă interesau, iar, pe celelalte le-am aruncat la coş laolaltă cu numeroase ziare necitite. Am frunzărit gazetele de duminică şi am găsit două sau trei menţiuni despre împuşcarea lui Col prezentate ca noutăţi şi ca paragrafe speciale în paginile de sport. Toate istorisirile aminteau de Cascade şi Cotopaxi, dar nu puneau întrebarea capitală *de ce* şi spuneau doar că autorul rămânea un mister total. De când a venit, n-o văzusem niciodată pe Beatrice citind un ziar sportiv şi speram al dracului că n-o să înceapă chiar în dimineaţa asta.

Am adunat câteva lucruri pe care să le iau cu mine: lenjerie curată, bani lichizi, hârtie de scris, un casetofon de buzunar, casete de rezervă şi câteva fotografii alese dintr-un sertar unde zăceau de-a valma.

Am dus în maşină şi video-recorder-ul pe care-l folosisem ca să fac filmul ce-l incrimina pe Maynard, precum şi câteva casete de rezervă şi baterii, dar totul mai mult ca să fie, „în caz de nevoie”, nu ca un plan precis de utilizare. Am luat din bucătărie, de unde-l ţineam, un mic aparat pe care îl cumpărasem din New York şi care pornea maşina de la distanţă. Funcţiona prin radio, comanda fiind preluată de un receptor din maşină care declanşa aprinderea şi pornea motorul. Îmi plăceau aceste dispozitive ingenioase, iar cel de faţă era foarte folositor pe vremea geroasă pentru că puteai să-ţi porneşti maşina din casă şi motorul se încălzea înainte ca tu însuţi să plonjezi în viscolul de afară.

Mi-am luat mesajele de la robotul telefonic rezolvând pe cele urgente, mi-am burduşit şoseta cu alte cuburi de gheaţă şi, în cele din urmă, am plecat spre Bradbury,

ajungând în orăşelul de provincie cu zece minute mai devreme la locul de întâlnire.

Am descoperit că King's Head era o clădire mică, pătrată, din cărămidă, relativ modernă şi profilată pe bere. N-avea nimic din savoarea vremurilor de altădată, nu erau nici vase cu jar pentru încălzit, nici bârne de stejar, nici abajururi roşii, nici căni de cositor; dar nici parcare nu avea. Bradbury Arms de peste drum părea dotat din plin cu orice.

Am parcat maşina în stradă şi am intrat în cârciuma King's Head, oprindu-mă mai întâi în barul pentru publicul de rând, unde se găseau un panou pentru aruncări la ţintă, numeroase bănci şi mese joase, un covor de iută şi un bar destul de sărac.

Nu era nici un client.

Am încercat apoi barul select, mobilat mai cu grijă, cu cristal pe mese şi cu fotolii relativ confortabile, din lemn. M-am aşezat şi eu în unul şi am aşteptat.

A apărut un bărbat în spatele tejghelei şi m-a întrebat ce doresc.

— O bere blondă.

Mi-a dat-o şi am plătit.

Am pus pe cristalul de pe masa din faţa mea plicul mare, maro în care era fotografia lui Nanterre dată de lordul Vaughnley. De fapt, plicul era burduşit şi cu micul casetofon de buzunar, alte patru fotografii, două grămezi de bancnote puse în plicuri separate şi câteva coli de scris. Tot ceea ce îmi trebuia în legătură cu John Smith era pregătit, dar John Smith nu se zărea nicăieri.

Câţiva oameni din partea locului, cunoştinţe bune ale barmanului, au intrat şi au comandat băutura obişnuită. Se uitau curioşi la mine, eu fiind pentru ei un străin. Nici unul dintre ei nu avea în mână un ziar. Şi am mai remarcat că nu era nici o femeie în local.

Am auzit un zgomot... un zornăit de zaruri... cineva juca table în barul pentru publicul de rând, aşa că mi-am

luat plicul şi berea şi m-am reîntors acolo ca să mă uit.

De data asta aici erau trei clienţi; doi jucau table şi altul stătea pe marginea unei bănci uitându-se la ceas.

Pe bancă, lângă el, zăcea ziarul *The Sporting Life* de sâmbătă, cu anunţul tipărit cu litere aldine în partea de sus a paginii.

Cu un sentiment de o mare uşurare m-am dus spre el şi m-am aşezat pe bancă, ziarul rămânând între noi.

— Domnul Smith? am întrebat.

A tresărit speriat, cu toate că mă urmărise cu privirea când mă îndreptasem spre el.

Avea în jur de cincizeci de ani, purta o jachetă cafenie, închisă în faţă cu fermoar şi arăta cu un ins deprins cu înfrângerile. Păru-i încă negru era pieptănat cu grijă ca să-i acopere parţial chelia, iar vârful nasului îi era îndreptat exact în jos de parcă cineva i-ar fi imprimat direcţia respectivă, în vremuri demult apuse.

— Numele meu este Christmas, i-am spus.

M-a privit atent şi s-a încruntat.

— Te cunosc parcă.

— Posibil, i-am spus. Ţi-am adus banii... Vrei să bei ceva?

— O să-mi aduc eu, a spus el.

S-a ridicat grăbit şi s-a îndreptat spre bar ca de acolo să mă studieze neîncrezător. Am băgat mâna în plicul mare, am apăsat pe tasta de înregistrare a casetofonului şi am scos primul pachet cu bani pe care l-am aşezat pe masă, lângă paharul meu.

În cele din urmă, s-a întors cu o halbă şi a băut cu sete cam o treime din ea.

— De ce şchiopătezi? m-a întrebat punându-şi cu grijă halba pe masă.

— Mi-am luxat glezna.

— Eşti jocheul acela, Kit Fielding, a spus el.

Am simţit cum l-a cuprins teama când m-a identificat şi

am împins banii spre el spre a-l ţine locului, ca să-l opresc să nu-şi ia tălpăşiţa.

— O sută, la vedere, i-am spus.

— N-a fost vina mea, s-a scuzat el grăbit, pe jumătate belicos, jumătate în defensivă.

— Nu, ştiu asta. Ia banii.

A întins o palmă mare, cu degete cioturoase, a luat prada, a verificat şi i-a dat drumul într-un buzunar interior.

Totuşi, nu era pregătit. Stânjeneala, privită sub aspect cauză şi efect, era prima de care trebuia să mă ocup.

— Ascultă, vreau ca lucrurile să se oprească aici, a spus el nervos. N-am ştiut ce hotărâre să iau. Am văzut anunţul vineri... dar, ştii, de fapt, atunci eu n-ar fi trebuit să mă aflu la curse. Dumitale îţi spun că am fost acolo dar nu vreau ca lucrurile să meargă mai departe.

— Mda, am spus eu pe un ton neutru.

— Dar vezi, nu mi-ar pica rău nişte bani neimpozabili, cui i-ar cădea rău? Aşa că m-am gândit să-ţi spun, dar valorează două sute pentru dumneata.

— Restul se află aici, l-am întrerupt arătând spre plicul maro. Trebuie doar... să-mi spui ce s-a întâmplat.

— Ascultă, eu atunci trebuia să fiu la muncă. Am şters-o zicând că am gripă. Dacă şefii m-ar fi descoperit n-aş fi fost concediat, aş fi primit doar o muştruluială, dar nu vreau ca soţia mea să afle, mă înţelegi? Ea mă credea la lucru. M-am întors acasă la ora obişnuită. Dacă-ar şti, ar apuca-o durerile de stomac, e ceva cronic la ea. Nici nu vrea să audă de pariuri, înţelegi ce vreau să spun?

— Iar dumitale îţi place să faci câte un mic pariu la curse, i-am spus.

— Nu-i nimic rău în asta, nu? a întrebat.

— Nu, i-am răspuns.

— Nevasta nu ştie că sunt aici, a continuat el. Asta nu e cârciuma mea. I-am spus că vin la Bradbury ca să-mi iau ceva pentru motor... Schimb uleiul şi am nevoie de un filtru.

Nu trebuie să scot nici o vorbă despre întâlnirea noastră, înţelegi? Dimineaţă te-am sunat din oraş când am ieşit să plimb câinele. Aşa că mă înţelegi, nu vreau să afle.

M-am gândit, fără a mă simţi vinovat, la micul meu casetofon care înregistra, dar cred că efuziunea domnului Smith ar înceta într-o fracţiune de secundă dacă ar afla de existenţa lui. Totuşi, el părea că nu este genul de om care să suspecteze o asemenea prezenţă.

— Sunt sigur că n-o să se afle, domnule Smith, i-am spus.

Din nou a tresărit uşor la auzul numelui.

— Ştii, numele meu nu este Smith, cred că ţi-ai dat seama. Dar, dacă nu-l ştii, eu sunt mult mai în siguranţă, mă înţelegi?

— Da, i-am spus.

A băut aproape toată berea şi şi-a şters gura cu o batistă albă cu carouri maro pe margini. Cei doi bărbaţi care jucau table şi-au terminat partida şi au plecat în barul select lăsându-ne singuri în decorul spartan.

— Mă uitam la caii din padoc şi o pornisem spre bookmakeri când tipul ăla a venit la mine şi mi-a oferit o bancnotă de cinci lire ca să duc un mesaj.

— O bancnotă de cinci, am repetat eu.

— Mda... ei bine, i-am spus: Zece şi e-n regulă. A pufnit pe nas. N-a fost foarte încântat. Mi-a aruncat o privire dispreţuitoare dar, în cele din urmă, s-a învoit. Zece lire, asta înseamnă că puteam să pariez în voie pentru cursa aceea, înţelegi ce vreau să spun?

— Da, i-am răspuns.

— Aşa că tipul ăla a zis că tot ceea ce trebuia să fac era să mă duc la un bărbat pe care mi-l va arăta el şi să-i spun că Danielle îl roagă să vină sus, în balcon, să admire priveliştea.

— Asta a spus el în mod sigur?

— M-a pus s-o repet de două ori. Apoi mi-a dat două

bancnote de cinci şi mi-a arătat un bărbat înalt, cu un pardesiu de culoare închisă, cu o înfăţişare foarte distinsă. M-am răsucit să-l văd, dar când am revenit la loc individul plecase. În orice caz, îmi plătise ca să transmit mesajul , aşa că l-am transmis. Nu m-am gândit deloc la el, înţelegi? Vreau să spun că nu părea nici un pericol în el. Ştiam că balconul nu era deschis, dar, dacă el dorea să urce acolo, îl privea. Mă înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Am transmis mesajul şi domnul cu înfăţişare elegantă mi-a mulţumit, iar eu m-am dus la bookmakeri şi am pus amândouă bancnotele de cinci pe Applejack.

Domnul Smith făcea parte din categoria oamenilor ghinionişti, mi-am zis în sinea mea. Atunci eu călărisem pe Pinkeye şi îl bătusem pe Applejack, care se plasase pe locul al doilea.

— Nu bei, a observat el îndreptându-şi privirile spre paharul meu care era plin.

Berea însemna un plus de greutate pentru mine.

— Dacă-ţi face plăcere, poţi s-o iei dumneata, i-am spus.

A luat paharul fără alte comentarii şi a înghiţit pe nerăsuflate conţinutul.

— Ascultă, a zis el. Mai bine mi-ai spune... bărbatul căruia i-am transmis mesajul a fost cel care a căzut de la balcon?

Ochii îi erau speriaţi, aproape pledând pentru orice răspuns în afară de acel de care se temea.

— Mă tem că da, i-am spus.

— M-am gândit eu că aşa trebuie să fie. Nu l-am văzut când a căzut, eu eram afară, în faţă, la bookmakeri, înţelegi? Dar mai apoi am auzit ici şi colo oamenii vorbind despre haine şi alte asemenea lucruri... totuşi, n-am ştiut despre ce a fost vorba până în ziua următoare când s-a scris în gazete. Şi-a clătinat capul. Totuşi, eu nu puteam să

spun nimic despre ce se întâmplase la curse din moment ce nevastă-mea ştia că n-am fost acolo, nu?

— Dificil, într-adevăr, am încuviinţat eu.

— N-a fost vina mea că el a căzut de la balcon, a continuat posomorât. Aşa că m-am gândit ce rost avea să-i povestesc cuiva despre mesaj. Şi mi-am pus lacăt la gură. Poate că acea Danielle l-a îmbrâncit, m-am gândit eu. Poate că era soţul ei, iar amantul m-a pus să-l trimit acolo, sus, ca ea să-i poată face vânt. Mă înţelegi?

Mi-am înăbuşit un zâmbet văzând ce avea el în cap.

— Nu voiam să am de-a face cu poliţia, înţelegi? Vreau să spun că, datorită dumitale, n-a fost omorât, aşa că nu s-a întâmplat nimic rău, nu?

— Nu, am spus. N-a fost împins. Şi-a pierdut echilibrul pe nişte grămezi de scânduri lăsate acolo de constructori. El mi-a povestit, explicându-mi cum a căzut.

— O! Domnul Anonim Smith părea şi uşurat şi dezamăgit că nu fusese implicat într-o încercare de crimă pasională. Înţeleg.

— Dar, am continuat eu, el este curios în privinţa mesajului. Ar vrea să ştie cine te-a rugat să i-l dai, aşa că ne-am hotărât să dăm acel anunţ la ziar.

— Deci îl cunoşti? m-a întrebat el perplex.

— Acum da, am răspuns.

— A! A dat din cap.

— Omul care ţi-a dat mesajul, l-am întrebat pe un ton indiferent, îţi aminteşti cum arăta?

Am încercat să nu mi se taie respiraţia. Totuşi domnul Smith a simţit că aceasta era o întrebare crucială şi a privit semnificativ spre plic, mintea lui concentrându-se asupra celui de al doilea pachet cu bancnote.

— Cea de-a doua sută este a ta dacă mi-l poţi descrie, i-am spus.

— Nu era englez, a zis el, avântându-se. Tip forte, voce dură, nas mare.

— Ţi-l aminteşti clar? l-am întrebat relaxându-mă în sinea mea. L-ai recunoaşte?

— Mă gândesc la el de joi, a răspuns el simplu. L-aş recunoaşte.

Am scos cu nonşalanţă cele cinci fotografii din plic: toate erau poze alb-negru, lucioase, de opt pe zece, cu oameni care-şi primeau trofeele după curse. În patru dintre ele jocheul care câştigase era Fielding, dar în două stăteam cu spatele spre aparatul de fotografiat. Pozele erau cel mai corect test pe care-l putusem improviza în timpul scurt pe care-l avusesem la dispoziţie.

— Vrei să te uiţi la aceste poze şi să-mi spui dacă respectivul se află în ele? i-am zis.

Şi-a scos o pereche de ochelari şi i-a pus pe nasul turtit: era un bărbat şters, nefericit.

A luat fotografiile, s-a uitat la ele cu atenţie, una câte una. Poza lui Nanterre era a patra dintre cele cinci; s-a uitat la ea şi a trecut mai departe. A privit-o şi pe a cincea şi le-a pus pe toate jos, pe masă. Am sperat din tot sufletul să nu-mi confirme dezamăgirea.

— Ei bine, a spus el chibzuind. Da, este.

L-am privit abia mai respirând şi am aşteptat. Dacă, într-adevăr, îl recunoştea pe Nanterre, îi îndeplineam orice dorinţă.

— Ascultă, a spus parcă speriat de propriul tupeu, eşti Kit Fielding, aşa-i? Nu duci tu lipsă de parale. Şi bărbatul care a căzut arăta destul de bogat. Înţelegi ce vreau să spun? Fă două sute cincizeci şi am să ţi-l arăt care este.

Am respirat adânc şi m-am prefăcut că iau în seamă propunerea fără tragere de inimă.

— E-n ordine, am spus în cele din urmă. Fie două sute cincizeci. A trecut rapid prin fotografii şi l-a arătat cu precizie pe Nanterre.

— El este, a zis el.

— Ai cele două sute cincizeci de lire, i-am spus. I-am

dat cel de al doilea plic. Acolo sunt o sută de lire. Mi-am scos portmoneul din buzunar şi i-am mai dat cincizeci. Mulţumesc, i-am spus.

A clătinat din cap şi şi-a pus banii de-o parte cu grijă, ca mai înainte.

— Domnule Smith, l-am întrebat eu relaxat, ce-ai face pentru încă o sută?

S-a holbat la mine prin ochelari.

— Ce vreţi să spuneţi?

Părea plin de speranţă. I-am spus:

— Dacă scriu câteva cuvinte pe o bucată de hârtie, vrei să-ţi scrii numele de familie pe ea? Numele de John Smith merge foarte bine.

— Ce cuvinte? m-a întrebat părând din nou înspăimântat.

— Am să ţi le scriu, i-am spus. Apoi o să vezi dacă o poţi semna.

— Pentru o sută de bătrâne?

— Exact.

Am scos o foaie de hârtie din plic, mi-am deschis stiloul şi am scris: „La cursele din Bradbury (am menţionat data) i-am transmis unui domn un mesaj, în sensul că Danielle voia ca el să vină sus, la balcon. Bărbatul care mi-a dat acel mesaj este cel pe care l-am indicat în fotografie”.

I-am dat-o domnului Smith. A citit-o. Nu era sigur de consecinţele semnăturii sale, dar încă se mai gândea la cele o sută de lire.

— Semnezi, domnule Smith? l-am întrebat.

— Da, cu înfloriturі, aşa cum se cere a fi o semnătură.

I-am dat stiloul meu. Fără prea multe ezitări a făcut aşa cum îi cerusem.

— Grozav, am spus luând coala şi am băgat-o cu fotografiile înapoi în plic.

Mi-am scos portmoneul din nou, i-am mai dat o sută de lire şi am văzut cum îi străluceau ochii aproape cu foame

când a zărit banii care încă-i mai aveam.

— Mai sunt şi alte o sută cincizeci de lire înăuntru, i-am spus arătându-i-le. Ar face în total în jur de cinci sute.

Jocul începuse să-i placă tot mai mult. A spus:

— Pentru acelea ce-ai dori?

— Să mă scuteşti să te urmăresc până acasă, i-am răspuns blând. Aş vrea să-mi scrii pe o foaie separat numele adevărat şi adresa.

Am scos o coală din plic.

— Stiloul meu încă mai este la dumneata, i-am reamintit. Fii bun şi scrie.

Arăta de parcă l-aş fi lovit în moalele capului.

— Am venit cu autobuzul, a răspuns el abia auzit.

— Pot să urmăresc şi autobuzele, i-am răspuns.

Părea că e gata să i se facă rău.

— N-am să-i spun soţiei dumitale că ai fost la curse, i-am promis. N-am s-o fac dacă ai să-ţi scrii numele, aşa că nu va mai fi cazul să te urmăresc.

— Pentru o sută cincizeci? a întrebat el slab.

— Da.

Şi-a scris numele şi adresa cu litere mari:

A.V. HODGES
44, CARLETON AVENUE
WIDDERLAWN, NR BRADBURY

— Ce înseamnă A.V., l-am întrebat.

— Arnold Vincent, a spus inocent.

— E-n ordine, am zis. Poftim restul de bani. I-am numărat în locul lui. Să nu-i joci pe toţi deodată.

A apărut surprins şi apoi, ruşinat, a râs scurt:

— Nu mă pot duce des la curse, înţelegi? Nevastă-mea ştie câţi bani am.

— Acum nu ştie, i-am răspuns vesel. Mulţumesc foarte mult, domnule Smith.

CAPITOLUL 18

Aveam destul timp şi m-am gândit că poate ar fi bine să fiu totuşi sigur. Am hoinărit aiurea în timp ce John Smith şi-a cumpărat filtru de ulei de la un garaj. A luat apoi autobuzul, iar eu l-am urmărit discret până la Widderlawn.

John Smith a coborât şi s-a îndreptat spre Carleton Avenue unde s-a oprit la numărul 44, o clădire a consiliului comunal, bine îngrijită, ce forma un singur corp cu surata ei de alături. A deschis uşa cu cheia şi s-a făcut nevăzut.

Mulţumit de rezultate, m-am întors la Londra şi, când tocmai intram în hol, l-am întâlnit pe Litsi care ieşea din bibliotecă.

— Te-am văzut când ai venit, a spus el tărăgănat. Ferestrele bibliotecii dădeau, într-adevăr, în stradă. Sunt încântat că te-ai întors.

Mă aşteptase, mi-am zis în gând.

— N-a fost o capcană, i-am spus.

— Văd.

Am zâmbit brusc şi el a continuat:

— Eşti ca un motan care toarce, dacă am văzut vreodată vreunul.

Am făcut semn cu capul spre bibliotecă:

— Să mergem înăuntru şi o să-ţi povestesc.

Am luat cu mine sacoşa cu haine şi plicul mare în camera lungă, panelată, cu pereţii căptuşiţi cu rafturi de cărţi, cu covoare persiene, cu draperii roşii de catifea şi perdele de tul. Era o cameră elegantă şi bine proporţionată.

De obicei, aici erau primiţi oaspeţii ce nu făceau parte dintre intimii casei, care, de regulă, erau invitaţi sus; pentru mine avea aerul unor săli de aşteptare scumpe, lipsite de viaţă.

Litsi şi-a coborât privirile spre picioarele mele.

— Poţi călca pe toată talpa? m-a întrebat fără să-i vină a crede.

— Mda.

Am pus jos sacoşa şi plicul şi m-am descălţat de pantoful stâng în care se scursese unul din pachetele cu cuburi de gheaţă. Spre oroarea lui, am luat cealaltă pungă din şosetă, care rămăsese intactă şi-am vărsat conţinutul într-un ghiveci cu plante ornamentale. Cea de a doua pungă, care se golise din proprie iniţiativă, a urmat-o pe prima în coşul de gunoi. Mi-am scos şoseta udă, am împăturit-o, am pus-o pe sacoşă şi am încălţat din nou pantoful jilav.

— Cred că toate astea au fost un fel de frigider ambulant, a spus Litsi.

— Exact.

— Eu aş fi pus o compresă caldă, a zis el căzut pe gânduri.

— Gheaţa este mai eficace.

Am luat plicul şi m-am îndreptat spre cele două fotolii aşezate de o parte şi de alta a mesei pe care se afla o veioză; am aprins veioza şi m-am aşezat în fotoliu. Litsi m-a urmat ocupând şi el celălalt fotoliu. Biblioteca era mai întotdeauna în semiîntuneric, luminile trebuind să stea aprinse mai mereu, cenuşiul după-amiezii topindu-se în faldurile crem ale perdelei de tul de la fereastra ce dădea spre stradă.

— Domnul Smith poate vorbi el însuşi, am spus.

Am pus micul casetofon pe masă, am derulat banda şi am apăsat tasta de pornire. Litsi, domnul cu înfăţişare distinsă, a ascultat cu o fascinaţie crispată până în

momentul în care el fusese salvat, iar către sfârşit a rămas cu sprâncenele înălţate, ceea ce însemna că nu înţelesese ceva.

I-am arătat hârtia pe care o semnase John Smith şi, în timp ce o citea, eu am desenat un cerc cu stiloul în jurul capului lui Nanterre din fotografie.

— Domnul Smith locuieşte, într-adevăr, acolo unde a scris, i-am spus. L-am urmărit până acasă, ca să fiu sigur.

— Dar, dacă l-ai urmărit, a spus Litsi surprins, de ce i-ai mai dat ultimele o sută cincizeci de lire?

— O... mde,... n-am mai pierdut vremea ca să-i aflu numele de la vecini. Litsi părea sceptic. Ei bine, am continuat eu, le merita.

— Ce-ai de gând să faci cu toate astea? m-a întrebat el schiţând un gest cu mâna.

— Cu puţin noroc, asta, i-am răspuns.

Şi i-am povestit.

Graţie liftului am urcat trei etaje şi m-am oprit în camera de bambus ca să-mi scot încălţările, să fac duş, să-mi pun alte faşe, hotărând să întrerup cuburile de gheaţă.

Cred că începusem să mă simt ca acasă în camera foarte elegantă. Se pare că Beatrice renunţase la planurile de a o lua cu forţa, deşi ţinuse cu tot dinadinsul să nu am nici un dubiu în privinţa tăriei resentimentelor sale; şi, cum afecţiunea mea pentru cameră creştea cu fiecare zi, îi înţelegeam tot mai mult amorul propriu jignit.

Seara când am coborât la cină, ea nu era în sufragerie; nu se aflau decât prinţesa, Danielle şi Litsi, care le turna băutură în pahare.

M-am înclinat uşor spre prinţesă pentru că o vedeam prima oară în această zi şi am sărutat-o pe Danielle pe obraz.

— Unde ai fost? m-a întrebat ea pe un ton neutru.

— La pescuit.

— Ai prins ceva?

— Am pus momeală pentru un rechin, am răspuns.

Mi-a aruncat o privire rapidă, cu zâmbete în ochi. Pentru o fracţiune de secundă, în faţa mea s-a aflat iar Danielle cea de altădată, blândă şi iubitoare, dar în clipa următoare s-a evaporat. Am luat paharul în care Litsi pusese foarte puţin scotch şi am încercat să-mi înăbuş un regret. Chiar în acel moment şi-a făcut apariţia Beatrice cu ochii-i rotunzi speriaţi şi a rămas în mijlocul camerei de parcă n-ar fi ştiut ce să facă în continuare.

Litsi a început să-i prepare băutura preferată: ar fi fost un bun rege, dar un barman şi mai bun, mi-am zis în sinea mea plăcându-l. Beatrice s-a îndreptat spre sofaua pe care stătea prinţesa şi s-a aşezat lângă ea, de parcă i s-ar fi tăiat genunchii.

Beatrice s-a uitat la băutură fără s-o vadă.

— Casilia, a rostit ea de parcă cuvintele i-ar fi rănit gâtul. Am fost aşa de proastă.

— Draga mea, Beatrice... a spus prinţesa.

Dintr-o dată Beatrice a început să plângă, nu liniştit, ci cu suspine care erau foarte aproape de gemete.

Prinţesa părea încurcată şi Litsi a fost cel care a venit în ajutorul lui Beatrice oferindu-i o batistă albă, bărbătească şi liniştind-o.

— Spune-ne ce te supără şi cu siguranţă te vom ajuta, i-a zis el.

Beatrice a scos iarăşi un oftat din adâncul plămânilor, gura deschisă i s-a contorsionat într-un cerc agonic şi şi-a şters ochii cu putere cu batista lui Litsi.

— Încearcă să-ţi revii, Beatrice, i-a spus prinţesa cu o undă de maliţie. Nu te putem ajuta până nu ştim despre ce este vorba.

Paroxismul uşor teatral al lui Beatrice a dispărut, lăsând locul unei mâhniri autentice. Supralicitarea sentimentelor de compătimire poate că a dat greş, dar

căinţa era reală.

— N-am avut încotro, a spus ea şi şi-a tamponat cu grijă fardul de la ochi punând marginea batistei împăturite peste pleoapa de jos şi clipind din pleoapele de sus, lăsând urme fine, negre, pe batistă.

Nimeni în asemenea momente nu şi-ar fi putut şterge ochii mai meticulos, am gândit în sinea mea.

— Am fost atât de proastă, a repetat ea.

— În ce mod, draga mea? a întrebat-o prinţesa, lăsând clar impresia că ea deja o considera astfel pe cumnata ei de mai multă vreme.

— Eu... am vorbit cu Henri Nanterre, a spus Beatrice.

— Când? a întrebat-o rapid Litsi.

— Chiar acum. Sus, din camera mea.

Şi eu şi el ne-am uitat la telefonul pentru înregistrări care nu dăduse nici un semn de viaţă. Până la urmă nici eu, nici Litsi nu ridicasem receptorul la momentul oportun.

— Tu i-ai telefonat? a întrebat-o Litsi.

— Da, bineînţeles. Beatrice a început să-şi revină la starea-i normală de inteligenţă, atâta câtă era. Ei bine, adică...

— Ce ţi-a zis el ca să te tulbure atât de mult? a întrebat-o Litsi nelăsând-o să-şi termine gândul.

— Eu... Eu... El era atât de drăguţ când a venit să mă vadă la Palm Beach, dar eu m-am înşelat... m-am înşelat teribil.

— Acum ce anume ţi-a zis Nanterre? a întrebat-o din nou Litsi.

— A zis... s-a uitat la Litsi înspăimântată, a zis că a fost convins că Roland va da ortul popii la vestea că tu ai fost la un pas de moarte... şi m-a întrebat de ce n-a murit... Dar eu... eu nici măcar n-am ştiut că tu ai fost gata-gata să mori. I-am spus că n-am auzit nimic despre asta şi că eram sigură că nici Roland, nici Casilia nu ştiau nimic, iar el a fost teribil de furios, a urlat... Beatrice şi-a clătinat capul. A

trebuit să ţin telefonul departe de ureche... nu mai puteam suporta.

Prinţesa privea uluită şi întristată.

— Litsi! Ce s-a întâmplat? N-ai spus nimic...

— Henri s-a lăudat, a continuat Beatrice pe un ton jalnic, că el a pus la cale un accident pentru Litsi, care ar fi reuşit de minune dacă acest... acest... Nu ştia cum să mă numească, aşa că s-a mulţumit să arate spre mine. *El* i-a salvat viaţa lui Litsi. Beatrice s-a înecat. N-am crezut niciodată... absolut niciodată... că Nanterre va face ceva atât de *îngrozitor...* că, într-adevăr, va *răni* pe cineva. Şi el a spus... a spus... el a crezut că Roland şi Casilia n-or să vrea să mai aibă alţi cai morţi. Şi m-a întrebat cum a reacţionat ea când a auzit despre Col... iar, când i-am spus că nu ştiam nimic despre asta, el a izbucnit în *urlete...* A întrebat dacă Roland aflase şi i-am spus că habar n-aveam... Şi el răcnea în telefon... era total *ieşit din minţi...* a zis că n-a crezut niciodată că ei au să reziste atât... A zis că deja dura de prea multă vreme şi că va mări presiunea.

Şocul lui Beatrice era profund.

— A zis că jocheul îi stă întotdeauna în cale, îi pune piedici, a adus oameni de pază, telefoane care să înregistreze convorbirile; aşa că mai întâi avea să scape de jocheu. Apoi îi va veni rândul lui Danielle, pe care o va sluţi - şi atunci nimeni nu-l va mai opri pe Roland să semneze. A zis, a adăugat ea cu ochii-i rotunzi, din nou fără lacrimi, ca eu să-i reproduc exact lui Roland toate ameninţările lui. M-a sfătuit să spun că el a telefonat aici şi s-a întâmplat să ridic eu receptorul.

Prinţesa îngrozită, dar cu fruntea sus, a spus:

— N-am să te las să-i spui lui Roland nimic, Beatrice.

— Henri a închis telefonul, a continuat Beatrice, iar eu am rămas sus, în camera mea, gândindu-mă că n-avea să facă toate astea, că nu putea să sluţească chipul Danielle-ei... Ea este tot atât nepoata mea cât şi a lui Roland... Aşa

ceva n-aş fi admis pentru toţi banii din lume... Am încercat să mă conving singură că nu erau decât ameninţări, dar el chiar o urmărise în seara aceea şi el a omorât, într-adevăr, caii; el s-a lăudat cu astea... şi eu n-am vrut să cred că a încercat să-l omoare pe Litsi... Să-l omoare!... Nu era cu putinţă... Dar el părea atât de pornit... n-aş fi crezut că putea fi astfel. S-a întors implorând-o pe prinţesă. Casilia, poate că sunt proastă, dar ticăloasă nu sunt.

Ascultam avalanşa de mărturisiri cu profundă nelinişte. Nu voiam ca remuşcările ei târzii să distrugă planurile făcute cu atâta grijă. Aş fi preferat ca ţelurile ei iniţiale să rămână puternice şi intacte.

— L-ai sunat din nou? am întrebat-o.

Beatrice nu voia să vorbească cu mine şi n-a răspuns până ce Litsi n-a pus aceeaşi întrebare.

— L-am sunat, a recunoscut ea pe un ton ce implora iertare, dar deja plecase.

— Deja? a întrebat Litsi.

Beatrice a spus cu o voce mult mai slabă:

— El mi-a spus că nu-l mai pot găsi la acel număr. În orice caz, nici până acum nu prea era de găsit acolo. Adică...

— De câte ori ai vorbit cu el? a întrebat-o Litsi cu blândeţe. Şi la ce oră din zi?

Beatrice a ezitat, dar a răspuns:

— Azi şi ieri cam în jurul orei şase şi joi dimineaţa şi... Ea încerca să-şi amintească. Trebuie să fi fost miercuri seara la şase şi luni de două ori, după ce am aflat... Vocea i s-a pierdut, recunoaşterea, chiar şi parţială, alarmând-o brusc.

— Ai aflat ce? a întrebat-o Litsi fără menajamente.

Ea a răspuns nefericită:

— Marca şi culoarea maşinii lui Danielle. El voia să ştie... Eu habar n-am avut... a gemut brusc... că el voia s-o atace. Când mi-a spus la telefon nici nu mi-a venit să cred...

Când el i-a spus lui Litsi... când a zis că tinerele femei n-ar trebui să şofeze singure noaptea. S-a întors apoi spre Danielle spunându-i stăruitor: Danielle, eu niciodată nu ţi-aş face vreun rău, niciodată.

— Dar joi i-ai spus că eu şi Danielle vom merge la cursele de la Bradbury, a continuat Litsi.

— Da, dar el mi-a *cerut* să-i spun amănunte de acest fel, a zis Beatrice furioasă. Voia să fiu la curent cu cele mai mărunte lucruri tot timpul. Mă întreba ce se întâmplă... spunea că, dat fiind că era important şi pentru mine ca el să reuşească, trebuia să-l ajut cu detalii, orice fel de amănunte, cât de mici.

Am întrebat în aceeaşi manieră ca Litsi, ca să n-o stârnesc:

— În ce măsură era important şi pentru dumneavoastră, doamnă Bunt?

Totuşi, a fost iritată. S-a uitat lung la mine şi n-a răspuns. Litsi a reformulat întrebarea:

— Ţi-a promis Henri... poate un cadou frumos... dacă reuşea?

Beatrice s-a uitat nesigură la prinţesă, al cărui chip era sever, iar privirea aţintită asupra mâinilor aşezate în poală. Nimic pe lume n-ar fi convins-o să-şi spioneze cu bună ştiinţă gazda în favoarea duşmanului fratelui ei şi îmi imaginez că încerca din răsputeri să nu-şi arate pe faţă dezgustul.

Beatrice i-a răspuns lui Litsi autoscuzându-se:

— Bineînţeles eu am partea mea din capitalul familiei de Brescou, dar te costă mult să-ţi menţii *poziţia socială* în Palm Beach... Ştiţi seratele, la care nu invit mai mult de cincizeci de prieteni apropiaţi... nimic de proporţii... şi servitorii, n-am decât doi, soţ şi soţie... Abia dacă mi-ajunge, iar Henri a spus, Henri a promis...

A făcut o pauză cuprinsă de îndoieli.

— Un milion de dolari? a sugerat Litsi.

— Nu, nu, a protestat ea, nu atât de mult. El a zis că, atunci când pistoalele vor începe să fie fabricate şi când el va fi încheiat prima afacere bună cu arme, ceea ce gândea că se va întâmpla înainte de un an, îmi va trimite în dar două sute cincizeci de mii... şi, după aceea, o sută de mii în fiecare an, timp de trei ani. Nu era mult... dar, ştiţi, pentru mine ar fi contat.

O serată pentru o sută de persoane, am gândit în sinea mea sarcastic. O mică înălţare ca poziţie socială printre cei bogaţi. Se ajungea în total la ceva mai mult de o jumătate de milion. Diferenţa era vizibilă.

— Nu am văzut nimic rău în a încerca să-l conving pe Roland, a spus ea. Când am venit aici, am fost sigură că voi reuşi cu uşurinţă, după care urma să-mi primesc banii de la Nanterre şi să fac ce vreau cu ei.

— V-a dat un contract scris? am întrebat-o.

— Nu, bineînţeles că nu, a răspuns ea uitând că vorbea cu mine, dar mi-a promis. El este un *gentleman.*

Chiar şi ea, după ce a spus-o, şi-a dat seama că Nanterre putea fi orice, de la un aristocrat până la un om de afaceri, dar gentleman, în orice caz, nu.

— A promis, a repetat ea.

Beatrice părea să se simtă mai în largul ei, ca şi cum mărturisirea completă ar fi scuzat vinovăţia.

Eram neliniştit să aflu câte informaţii transmisese până a-şi da seama de adevărata faţă a lucrurilor, după care începuseră mustrările de conştiinţă. Multe planuri aveau să se ducă pe apa sâmbetei, dacă ea nu relatase ceea ce voisem noi.

— Doamnă Bunt, am spus eu cu un exces de modestie, dacă Henri Nanterre v-a spus că avea de gând să scape de jocheu, v-a dat de înţeles şi cum? Sau poate când? Ori unde?

— Nu, n-a spus, a răspuns ea prompt, privindu-mă cu dezaprobare.

— Dar poate că i-aţi spun unde mă duc şi când, la modul la care i-aţi vorbit despre Danielle şi Litsi?

Pur şi simplu, a rămas holbându-se la mine. Litsi înţelegând ce-am vrut eu să aflu, a spus:

— Beatrice, dacă i-ai povestit lui Nanterre unde ar putea fi Kit vulnerabil, trebuie să ne spui acum, serios, trebuie.

S-a uitat la el bătând în retragere.

— Din cauza *lui* (acela eram eu) Roland n-a fost de acord cu planurile lui Nanterre. Aşa mi-a spus Roland. Şi *el* însuşi a recunoscut-o. Şi-a înălţat brusc capul în direcţia mea. El a spus-o pe faţă la cină... l-aţi auzit... că, atâta vreme cât el se află aici, Roland n-o să semneze. Are atâta putere... toţi faceţi ceea ce vă spune el... Henri a zis că, dacă n-ar fi fost el aici, totul s-ar fi aranjat chiar din prima zi, înainte de venirea mea. Totul este din cauza lui. *El* a fost cel care l-a determinat pe Henri să facă toate acele lucruri îngrozitoare. Din cauza *lui* probabil că eu nu-mi voi mai căpăta banii. Aşa că, atunci când Henri mi-a cerut dacă pot să aflu când şi unde jocheul va fi singur... ei bine, ... i-am spus că o voi face... că eram bucuroasă să o fac!

— Tanti Beatrice! a exclamat Danielle. Cum ai putut?

— El mi-a luat camera! a explodat Beatrice. *Camera mea!*

Au urmat câteva clipe de tăcere tensionată. Apoi am spus blând:

— Dacă ne spui ce i-ai povestit lui Henri Nanterre, atunci n-am să mă duc acolo... niciodată.

— Trebuie să ne spui, a intervenit prinţesa vehement. Dacă i se întâmplă ceva lui Kit din cauza ta, Beatrice, nu vei mai fi primită niciodată nici în această casă, nici la castel.

Beatrice parcă a împietrit la această ameninţare atât de teribilă.

— Pe deasupra, a spus Litsi pe un ton dur, tu nu-mi eşti nici soră, nici cumnată, nici mătuşă. Nu suntem legaţi prin

sentimente de familie. Tu ai dat informaţii care ar fi putut duce la moartea mea. Dacă ai făcut acelaşi lucru şi în privinţa lui Kit, ceea ce se pare că da, iar dacă Nanterre reuşeşte să-l omoare, ai să fii vinovată de co-participare la crimă şi eu am să informez poliţia în acest sens.

Beatrice s-a prăbuşit total. Asta întrecerea cu mult măsura în care ea ar fi vrut să se implice, iar ameninţarea lui Litsi suna de parcă s-ar fi auzit în depărtare apropiindu-se cu paşi grei un viitor proces penal.

Beatrice i-a răspuns lui Litsi uşor şocată:

— I-am spus lui Henri unde-şi ţine maşina cât stă aici. Iar în seara asta i-am spus că mâine o să meargă s-o ia pe Danielle pentru ultima oară... că se duce la maşină în jurul orei unu şi jumătate... Henri a zis că este excelent... dar apoi el a vorbit despre tine la Bradbury, despre caii care au murit... şi a început să ţipe, iar eu mi-am dat seama... în ce mod m-a folosit.

Faţa i s-a schimonosit de parcă ar fi vrut să plângă din nou, dar, probabil, simţind lipsa totală de compasiune, şi-a domolit impulsul şi şi-a plimbat privirea de la unul la celălalt căutând milă.

Litsi arăta uşor triumfător, aşa cum mă simţeam şi eu, de altfel. Totuşi prinţesa era şocată şi ochii i se făcuseră mari.

— Garajele de pe aleea aceea întunecată! a spus ea înspăimântată. Kit, să nu te duci acolo.

— Nu, am asigurat-o eu. Am să-mi parchez maşina în altă parte.

S-a destins, vizibil mulţumită de soluţia simplă, iar Danielle m-a privit căzută pe gânduri, ştiind că nu era adevărat.

I-am făcut semn cu ochiul. Ea aproape că a râs.

— Cum poţi? m-a întrebat ea. Cum poţi să glumeşti? Să nu spui, să nu spui... cu uşurinţă.

Beatrice şi prinţesa păreau nedumerite, dar n-au dat

prea multă atenţie.

— Sunteţi absolut sigură, am întrebat-o pe Beatrice, că nu puteţi lua legătura din nou cu Nanterre?

— Da, sunt, a răspuns ea îndoielnic şi a privit nervos spre Litsi. Dar... dar...

— Dar ce, Beatrice?

— El urma să telefoneze în seara asta aici. Voia ca eu să-i spun lui Roland despre accidentul tău şi despre Col că a fost împuşcat şi atunci avea să afle dacă Roland este gata să semneze... Iar dacă nu... Beatrice se simţea încurcată. Nu puteam să-l las să-i facă rău Danielle-ei. N-am putut!

Ochii îi erau aţintiţi spre băutura neatinsă. Şi-a întins mâna cu unghii de un roşu intens, încărcată cu inele şi a băut cu sete. Prinţesa abia suportând s-o mai privească pe cumnata ei, s-a îndreptat spre uşă şi mi-a făcut semn să vin cu ea.

Am urmat-o. A intrat în sufragerie, unde masa era pregătită şi m-a rugat să închid uşa, ceea ce am făcut. A spus cu o nelinişte profundă:

— Nimic nu s-a schimbat din cauza a ceea ce ne-a spus Beatrice, nu?

— Nu, am spus cu o mulţumire al cărui substrat ea nu-l bănuia.

— Nu putem continua aşa la nesfârşit. Nu putem risca s-o vedem pe Danielle mutilată. Nici tu nu poţi să faci asta.

Dilema era îngrozitoare, aşa cum voise Nanterre.

— Nu, i-am spus. Nu pot să risc aşa ceva. Dar daţi-mi timp până marţi. Până atunci nu lăsaţi ca ameninţările să ajungă la urechile domnului de Brescou. Avem un plan, avem o pârghie, dar ne trebuie una mai puternică. O să scăpăm de Nanterre, vă promit, dacă ne daţi acest răgaz.

— Tu şi Litsi?

— Da.

— Litsi a fost bărbatul care a căzut de la balcon? a întrebat ea voind o confirmare.

Am încuviinţat din cap şi i-am povestit despre mesajul-capcană, dar nu i-am spus că l-am găsit pe cel care l-a transmis.

— Doamne Dumnezeule! categoric trebuie să anunţăm poliţia.

— Aşteptaţi până marţi, am rugat-o. O vom face atunci, dacă va trebui.

A încuviinţat cu destulă uşurinţă pentru că cercetările poliţiei ar fi dus la publicitate; iar eu speram, de dragul lui John Smith Arnold Vincent Hodges, că nu vom fi nevoiţi să-l dăm în vileag faţă de nevastă.

Am întrebat-o pe prinţesă dacă pot să am o convorbire de zece minute cu soţul ei, între patru ochi. Fără alte comentarii, m-a condus la lift şi a aranjat să-l văd imediat spunând că era momentul cel mai potrivit, pentru că Roland nu va coborî la cină.

M-a condus la el şi ne-a lăsat singuri, iar eu m-am aşezat în fotoliul roşu, de piele, aşa cum mi-a indicat Roland.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat el politicos, cu capul sprijinit de spătarul înalt al scaunului cu rotile. Mai mulţi paznici? L-am întâlnit pe Sammy, a continuat el zâmbind vag, este un tip amuzant.

— Nu, nu mai multe gărzi. Mă întrebam dacă aş putea să-l văd pe avocatul dumneavoastră, Gerald Greening, mâine dimineaţă devreme. V-ar deranja dacă aş fixa o întâlnire?

— Asta are legătură cu Nanterre?

— Da, domnule.

— Ai putea să-mi spui de ce vrei să-l întâlneşti pe Gerald?

I-am explicat. A spus îngrijorat că nu vedea nici o şansă de succes, dar nu era nevoie să mă duc la biroul lui Gerald, Gerald ar vrea să vină aici. Lumea, mi-am dat seama amuzat, este împărţită în cei care merg la birourile

avocaţilor şi cei la care vin avocaţii acasă.

Roland a spus să caut numărul lui Gerald şi să-l sun şi, dacă este acasă, va vorbi el însuşi cu avocatul. Aşa că în scurt timp întâlnirea a fost fixată.

— El va veni aici înainte de a se duce la birou, a spus Roland întinzându-mi receptorul să-l pun în furcă. La opt şi jumătate. Să i se dea micul dejun.

— Da, domnule.

A înclinat uşor din cap.

— Noapte bună, Kit.

Am coborât la cină, care s-a servit într-o tăcere mai mare ca niciodată şi mai târziu, aşa cum ameninţase, a sunat Nanterre.

Când i-am auzit vocea, am apăsat pe butonul de înregistrare, nu pe cel de conferinţe.

— Vorbesc cu oricine, dar nu cu tine, a spus el.

— Atunci, nu vorbeşti cu nimeni.

A ridicat vocea:

— Vreau să vorbesc cu Casilia.

— Nu.

— Vreau să vorbesc cu Roland.

— Nu.

— Cu Beatrice.

— Nu.

— Ai s-o regreţi, a urlat el şi a trântit receptorul.

CAPITOLUL 19

Eu şi Litsi l-am primit pe Gerald Greening în salonul de dimineaţă unde el a mâncat scrumbii afumate, urmate de ouă cu şuncă, toate aduse de Dawson, care fusese anunţat din vreme.

— Mda, mda, a mormăit Greening în timp ce noi îi explicam ce voiam. Mda... nu este absolut nici o problemă. Vrei, te rog, să-mi dai untul?

Era rotofei şi jovial şi-şi mângâia stomacul.

— Aveţi puţină pâine prăjită?

Şi-a scos din servietă un bloc-notes mare pe care a început să-şi ia notiţe.

— Da, da, a spus el continuând să scrie. Am înţeles fondul problemei. Doriţi ca intenţiile dumneavoastră să fie formulate în termeni legali foarte exacţi, aşa-i?

I-am răspuns că da.

— Şi doriţi ca toate acestea să fie bătute la maşină şi pecetluite cu sigiliile de rigoare?

— Da, vă rugăm, am spus. În două exemplare.

— Nici o problemă. Mi-a dat absent ceaşca de cafea ca să i se mai toarne o porţie fierbinte. Aş putea să le aduc aici în jur... de... şi-a consultat ceasul... să zicem ora douăsprezece, la prânz. Este în ordine?

I-am răspuns afirmativ. Şi-a ţuguiat buzele.

— Mai repede nu pot. Trebuie formulat corect, bătut la maşină fără greşeli, toate acestea verificate, plus drumul cu maşina din City până aici.

I-am înţeles punctul de vedere.

— Aş dori puţin gem.

I l-am dat.

— Altceva?

— Da, a spus Litsi aducând de pe o masă de alături formularul redactat în franceză care fusese în servieta notarului. Am vrea să ne daţi un sfat în privinţa acestuia.

Gerald a spus surprins:

— Singur franţujii l-au luat cu ei când domnul de Brescou a refuzat să-l semneze?

— Acesta este un duplicat în alb, necompletat, a spus Litsi. Credem că acel pe care Henri Nanterre îl voia semnat reprezenta prima pagină de la un întreg dosar de documente. Eu şi Kit dorim ca acest exemplar nefolosit să constituie prima pagină a dosarului nostru. I l-a înmânat lui Greening. După cum vedeţi, este un formular de contract, cu spaţii pentru detalii şi este în franceză, bineînţeles. Trebuie să aibă valoare de document, altfel Henri Nanterre nu l-ar fi folosit. Propun ca spaţiile goale să fie completate în franceză, astfel ca acesta împreună cu celălalt document care-l însoţeşte să constituie un contract obligatoriu, în conformitate cu legea franceză. V-aş fi foarte recunoscător, a continuat el pe tonul său cel mai princiar, dacă m-aţi sfătui cum să-l redactez.

— În franceză? a întrebat Greening neliniştit.

— În engleză... Eu am să-l traduc.

Am lucrat amândoi asupra documentului până ce am fost mulţumiţi, iar Greening s-a aruncat asupra celei de a patra felii de pâine prăjită. Îl invidiam nu pentru cât era de rotofei, nici pentru apetitul lui, ci pentru că nu trebuia să se abţină de la nimic. Aşa că mi-am înghiţit vitaminele fade dorind ca măcar să miroasă a mic dejun.

El a plecat după a cincea felie de pâine prăjită luându-şi notiţele şi promiţând să treacă imediat la acţiune; şi, ţinându-se de cuvânt, a reapărut în maşina sa condusă de

şofer la douăsprezece fără zece. Eu şi Litsi ne aflam în bibliotecă şi ne uitam pe fereastră, aşa că i-am deschis uşa din faţă rotofeiului avocat şi l-am poftit în biroul folosit de micuţa doamnă Jenkins.

Acolo am ataşat la prima pagină a documentelor impunătoare aduse de Greening formularul original în franceză şi o fotocopie a lui la celălalt grupaj, completate şi bătute la maşină ordonat, fiind lăsate spaţii mari pentru semnături.

Am luat apoi liftul şi am urcat la Roland de Brescou în salon, unde ne aşteptau cu toţii: el, prinţesa şi Danielle.

Gerald Greening cu gesturi uşor teatrale le-a prezentat la fiecare pe rând documentele, precum şi lui Litsi, rugându-i să-şi semneze numele de patru ori, o dată pe fiecare din formularele în franceză şi o dată la sfârşitul fiecărui document.

Cele două dosare erau legate în marginea din stânga cu o panglică roz, ca testamentele, iar în dreptul fiecărei semnături de la sfârşit era aplicat un sigiliu roşu, rotund.

Greening i-a pus pe fiecare în parte să repete cuvintele vechi de secole cerute de pecetluirea documentului şi le-a spus să pună degetul pe sigiliu, el însuşi fiind martor la fiecare semnătură. M-a rugat să fiu şi eu martor alături de el, ceea ce am făcut.

— Nu ştiu în ce măsură toate acestea sunt absolut necesare, a spus el fericit, dar domnul Fielding a vrut ca aceste documente să nu poată fi atacate prin nici un subterfugiu al legii. Sper că-nţelegeţi cu toţii exact ceea ce aţi semnat şi, ca atare, dacă nu sunt arse sau distruse, aceste documente sunt irevocabile.

Toţi au dat din cap în semn de încuviinţare, iar Roland de Brescou cu tristeţe.

— Asta-i splendid, a spus Greening expansiv şi a început să-şi plimbe privirea prin cameră şi să se uite din când în când spre ceas aşteptând.

— Şi acum, Gerald, doreşte puţin vin de Xeres? a sugerat prinţesa uşor amuzată.

— Prinţesă Casilia, asta este o idee grozavă! a spus el cu o surpriză prefăcută. Un pahar ar pica nemaipomenit.

M-am scuzat faţă de toţi dat fiind că urma să călăresc la Windsor la două şi jumătate şi deja ar fi trebuit să fiu plecat de cincisprezece minute.

Litsi a strâns documentele semnate, le-a pus în plicul mare în care le adusese Gerald şi mi le-a înmânat.

— Nu uita să telefonezi, a spus el.

— Nu.

A ezitat, după care a spus:

— Noroc.

Toţi au crezut că se referea la curse, ceea ce era întru totul firesc.

Prinţesa nu avea nici un cal pentru astăzi, deoarece aproape niciodată nu mergea la Windsor, neavând nici o lojă acolo. Beatrice îşi petrecea ziua la coafor, spre a-şi repara respectul faţă de sine. Litsi îl înlocuia pe Sammy care, probabil, se odihnea. Nu mă aşteptasem ca Danielle să vină cu mine din proprie iniţiativă, dar a coborât o dată cu mine din apartamentul lui Roland şi m-a întrebat:

— Dacă vin cu tine poţi să mă duci la studio la şase şi jumătate?

— Chiar cu o oră mai devreme.

— Să vin?

— Da, am spus.

A încuviinţat din cap şi s-a dus în camera ei să-şi ia haina, după care ne-am îndreptat spre garaje aproape ca-n vremurile noastre bune. M-a urmărit cu privirea fără alte comentarii cât timp am verificat maşina, aşteptând la o oarecare distanţă când am pornit motorul şi am apăsat pe pedala de frână, iar, în drum spre Windsor, am vorbit despre Gerald Greening, despre Beatrice şi reşedinţa de la Palm Beach şi despre slujba Danielle-ei: subiecte sigure,

care nu puneau probleme, dar eu eram bucuros pentru că ea se afla lângă mine şi asta-mi era suficient. Purta o jachetă de ploaie, gri-verzuie, bordată cu blană, pe care i-o făcusem cadou de Crăciun, pantaloni negri, helancă albă, iar păru-i negru, bogat era strâns la spate cu o panglică de creton, latã şi cu flori. Părerea unanimă a celorlalţi jochei că ea ar fi „formidabilă” n-am găsit niciodată că nu i s-ar potrivi. Am şofat cu viteză spre Windsor şi din parcare am plecat rapid spre camera cântarului unde l-am găsit pe Dusty învârtindu-se încoace şi încolo, cu ochii pe ceas.

— Ce-ţi face glezna? m-a întrebat suspicios. Încă şchiopătezi.

— Când călăresc, nu, i-am răspuns.

Dusty[1] mi-a aruncat o privire demnă de numele său şi a plecat grăbit, iar Danielle a spus că se duce să-şi cumpere un sandvici şi o cafea.

— O să fie totul în ordine dacă rămâi singură?

— Bineînţeles... altfel n-aş fi venit.

În lunile trecute, ea se împrietenise cu soţia antrenorului din Lambourn pentru care călăream adeseori şi cu soţiile a doi jochei, dar eu ştiam că se simţea stingheră în după-amiezile când venea la curse fără mătuşa ei.

— În cursa a patra nu călăresc. Aşa că o putem urmări împreună, i-am spus.

— Da, du-te şi te schimbă, ai întârziat.

Pachetul cu documente îl luasem cu mine pe hipodrom, nu-l lăsasem în maşină, aşa că la vestiar i l-am dat în grijă secundului meu. Locul în care acesta păstra în siguranţă orice (ca, de pildă, propriul portmoneu), rivaliza cu subsolurile Băncii Angliei în care era depozitat tezaurul şi acel loc nu era altul decât buzunarul foarte încăpător al şorţului său, de material plastic. Şorţul, presupun că fusese

[1] Prăfuit, neinteresant, plat (engl.)

conceput exact pentru acest scop: în vestiar nu existau lacăte şi fiecare îşi atârna hainele în cuier.

Nu era o zi cu curse dificile. Am câştigat-o pe prima la care am participat (care era a doua în program) cu douăzeci de lungimi, ceea ce Dusty a considerat că este mult prea mult, şi am pierdut-o pe următoarea exact cu aceeaşi distanţă, ceea ce iarăşi l-a nemulţumit. A urmat cursa a patra pe care am privit-o din tribună cu Danielle. Între timp pe Danielle o mai zărisem în treacăt în drumurile dintre camera cântarului şi padocul de prezentare. I-am relatat veştile ce le aflasem despre Joe, jocheul rănit la Sandown, care acum era conştient şi în curs de vindecare iar ea mi-a spus că băuse o cafea împreună cu Betsy, soţia antrenorului din Lambourn.

— Totul a fost bine, a spus ea, pur şi simplu, bine.

Era a treia zi din martie, o zi rece şi vântoasă, iar până la Festivalul Naţional de Vânătoare de la Cheltenham nu mai era decât o săptămână.

— Betsy spune că este păcat că n-ai să mai călăreşti pentru Cupa de Aur, acum, că sărmanul Col este mort.

— Doar dacă cumva vreun biet nenorocit nu-şi rupe gâtul.

— Kit!

— Asta-i piesa.

Ea m-a privit ca şi cum n-ar mai fi fost nevoie să-i reamintesc, iar mie mi-a părut rău că am făcut-o. Am ieşit în cursa a cincea întrebându-mă dacă această zi nu era cumva un fel de test: dacă ea nu voia să se convingă definitiv în ce măsură putea face faţă sau nu la tot ceea ce-i rezerva viaţa în cazul în care rămânea pentru totdeauna cu mine. M-am simţit cuprins de un uşor fior în bătaia vântului şi m-am gândit că pericolul de a o pierde era cel mai rău din toate.

Am terminat cursa al treilea şi când m-am întors în padocul unde se scoteau şeile de pe cai am găsit-o acolo pe

Danielle aşteptându-mă. Arăta ciudat, era palidă şi tremura vizibil.

— Ce este? am întrebat-o brusc, coborând de pe cal. Ce s-a întâmplat?

— El este aici, a spus ea şocată. Henri Nanterre. Sunt sigură... El este.

— Ascultă, i-am spus, trebuie să intru să mă cântăresc, doar să stau pe cântar. Mă întorc imediat. Rămâi în faţa uşii de la camera cântarului... Nu te mişca de acolo.

— Nu.

S-a dus unde i-am arătat, iar eu am scos şaua de pe cal şi am făcut unele comentarii vagi, dătătoare de speranţe proprietarilor, care erau totuşi încântaţi. Am trecut cântarul, i-am dat secundului meu şaua, cravaşa şi toca şi am ieşit afară la Danielle care se oprise din tremurat, dar încă părea tulburată.

— Unde l-ai văzut? am întrebat-o.

— În tribună în timpul cursei. A părut că se îndreaptă spre mine, venind de jos, croindu-şi drum prin mulţime spunând „scuzaţi-mă” şi uitându-se din când în când la mine de parcă verifica unde sunt.

— Eşti sigură că a fost el?

— Era exact ca-n fotografie, aşa cum l-ai descris tu. La început nu mi-am dat seama... apoi l-am recunoscut. Am fost... A înghiţit în sec... Am fost îngrozită. Se strecura printre oameni alunecând ca un peşte.

— El este, am spus posomorât.

— M-am furişat din calea lui, a spus Danielle. M-a cuprins un fel de... panică. Nu mă puteam mişca repede... erau atâţia oameni, toţi urmărind cursa şi eu îi deranjam... şi, când am reuşit să părăsesc tribuna, cursa se terminase... şi am alergat. Ce-am să fac acum? Tu călăreşti în cursa următoare.

— Ei bine, ceea ce ai de făcut este plictisitor de moarte, dar ai să fii în siguranţă. Am zâmbit cerându-mi

scuze. Du-te la toaletă şi stai acolo. Găseşte un scaun şi aşteaptă. Spune-i îngrijitoarei că ţi-e rău, că leşini, că eşti obosită, orice. Stai acolo până se termină cursa şi am să vin să te iau. O să dureze o jumătate de oră, nu mai mult. Am să-ţi trimit pe cineva cu un mesaj... şi să nu ieşi afară dacă mesajul nu este de la mine. Ne trebuie o parolă...

— Zi de Crăciun, a spus ea.

— O.K. Să nu ieşi de-acolo fără această parolă nici dacă ţi se spune că sunt în drum spre spital sau orice altceva de acest fel. Am să-i spun parola secundului meu şi o să-l trimit pe el să te ia dacă eu nu pot... dar voi veni, am asigurat-o eu văzând teama extraordinară de pe chipul ei. Am să călăresc al dracului de atent. Încearcă să nu te vadă Nanterre când intri acolo, dar dacă te vede...

— Să nu ies afară, a spus ea. Nu te îngrijora, n-am să ies.

— Danielle...

— Da?

— Te iubesc, i-am spus.

A clipit, a înclinat uşor din cap şi a plecat repede, iar eu mi-am zis că Nanterre avea de unde să ştie că sunt la cursele de la Windsor, nu trebuia decât să se uite în ziar. Şi mi-a mai trecut prin minte că eu şi oricine din familia prinţesei eram vulnerabili pretutindeni, nu numai pe aleile întunecoase.

Am urmărit-o pe Danielle cu privirea până a dispărut într-un loc în care Nanterre nu se putea duce după ea, apoi m-am întors grăbit să-mi schimb cazaca şi să mă cântăresc. Nu l-am zărit pe franţuz nicăieri, ceea ce nu însemna că nici el nu mă văzuse. Natura prin excelenţă publică a slujbei mele, putea, totuşi, să acţioneze în favoarea mea, mi-am zis în gând. Era dificil pentru Nanterre să mă atace la curse, pentru că pretutindeni unde mergeam mă aflam în văzul mulţimii. În padocurile de prezentare, pe cai, în tribune... oriunde se ducea un jocheu în culorile unui proprietar

capetele se întorceau ca să-l vadă. Când ieşea de pe hipodrom intra în anonimat.

Am alergat în acea ultimă cursă de la Windsor cu o concentraţie extremă, mai ales că era o cursă de steeple pentru debutanţi, ceea ce reprezenta întotdeauna o mare cotă de neprevăzut. Calul meu nu era antrenat de Wykeham, ci de soţul lui Betsy, antrenorul din Lambourn, şi trebuie să recunosc că acesta pregătea caii cu minuţiozitate, nefiind adeptul lucrurilor făcute de mântuială.

Soţul lui Betsy a fost mulţumit cu locul al patrulea pentru că mânzul sărise bine, iar eu i-am spus: „Data viitoare va câştiga”, aşa cum se obişnuieşte, spre a-i face plăcere lui şi proprietarilor.

M-am cântărit pentru locul al patrulea, m-am schimbat rapid, mi-am luat documentele de la secund, şi am scris un bileţel pentru Danielle: „s-au ivit zorii zilei de Crăciun. E timpul să mergem”.

În cele din urmă, Betsy a fost cea care a dus biletul la toaletă, de unde a ieşit zâmbind un minut mai târziu cu Danielle alături.

Am oftat uşurat; la fel şi Danielle, se pare. Betsy a clătinat din cap la jocul nostru copilăresc, după care eu şi Danielle am plecat în grabă spre parcajul care se golea.

— L-ai văzut pe Nanterre? a întrebat Danielle.

— Nu. Nicăieri.

— Sunt sigură că era el.

— Da, şi eu la fel.

Maşina rămăsese aproape singură în capătul parcării, vecinele ei plecaseră. M-am oprit la o oarecare distanţă şi am scos din buzunar demarorul automat.

— Dar, de obicei, dispozitivul ăsta se foloseşte când este ger, a spus Danielle surprinsă.

— Mda, am răspuns şi am apăsat pe comandă.

N-a fost nici o explozie. Motorul a pornit lin, prinzând

viaţă. Ne-am îndreptat spre maşină şi am făcut şi celelalte verificări, pentru orice eventualitate, dar n-am găsit nimic.

— Dar dacă ar fi explodat? a întrebat Danielle.

— Mai bine maşina să sară în aer decât noi.

— Crezi că el *ar fi în stare să o facă?*

— Nu ştiu. Nu mă deranjează să iau unele precauţii, chiar dacă se dovedesc inutile. Un regret de genul: „Dacă aş fi făcut doar cutare lucru" ar putea să ne coste mult.

Am ieşit pe autostradă şi la prima intersecţie am virat-o în direcţie opusă.

— Asta ţine tot de „Dacă aş fi făcut doar cutare lucru", m-a întrebat Danielle ironic.

— Vrei să te trezeşti cu vitriol în ochi?

— Nu în mod special.

— Ei bine... nu ştim ce surprize ne pregăteşte Nanterre. Şi pe o autostradă este foarte uşor ca o maşină să stea în urma ta ore în şir neobservată. Nu-mi place să ne pomenim cu el aruncându-se asupra noastră pe străzile acelea mici din Chiswick.

Când am ajuns la cealaltă intersecţie, am făcut manevra inversă, iar Danielle studia traficul în oglinda retrovizoare.

— Tot drumul nu s-a ţinut nimeni de noi, a spus ea.

— Bine.

— Deci ne putem relaxa?

— Bărbatul care vine să te ia diseară se numeşte Swallow, i-am spus. Când soseşte maşina, roagă-l pe zdrahonii aceia de la poarta studioului să-l întrebe cum îl cheamă. Dacă nu spune Swallow, verifică la firma de la care am închiriat maşina. Mi-am scos portmoneul. Cartea lor de vizită o găseşti acolo, în prima despărţitură.

A luat cartea de vizită şi mi-a restituit portofelul.

— A mai rămas ceva la care nu te-ai gândit?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

Chiar şi cu abaterea în direcţie opusă, drumul de la

Windsor la Chiswick era scurt şi am sosit pe străzile din preajma studioului cu o oră bună înainte de şase şi jumătate.

— Vrei să te duci la slujbă mai devreme?

— Nu... Parchează maşina unde putem să privim râul.

Am găsit un loc de unde se vedea apa maronie ce curgea lin şi acoperea peticele de mâl când venea fluxul. Pescăruşii zburau împotriva vântului, scoţând ţipete răguşite şi într-o barcă patru vâslaşi, cu spinările curbate trăgeau la rame din răsputeri.

— Am... ă-ă... am ceva să-ţi spun, a zis Danielle nervoasă.

— Nu acum, am răspuns străbătut de un fior.

— Nu ştii despre ce este vorba.

— Astăzi a fost un test, i-am spus.

Danielle a răspuns alene:

— Am uitat că uneori citeşti gândurile.

— Nu. Nu foarte des. Ştii asta.

— De data asta chiar ai făcut-o.

— Sunt zile mai bune decât ziua de azi, i-am spus fără nici o speranţă.

— Şi mai rele.

Am încuviinţat din cap.

— Nu fi atât de trist, a zis ea. Nu pot să suport să te văd aşa.

— N-am să mai fiu dacă te măriţi cu mine, i-am zis.

— Vrei, într-adevăr?

— Da.

Nu arăta prea bucuroasă. Cred că totul era pierdut.

— Eu... ă-ă... s-a bâlbâit ea, dacă n-o să mai fii trist, am să mă mărit cu tine.

Am crezut că n-am auzit bine.

— Ce-ai spus? am întrebat-o.

— Am spus... S-a oprit. Vrei să te însori cu mine sau nu?

— Poftim ce întrebare!

M-am aplecat spre ea şi ea a venit spre mine şi ne-am sărutat de parcă ne-am fi regăsit după o despărţire îndelungată. Am sugerat să ne mutăm pe bancheta din spate, cum, de altfel am şi procedat, dar nu ca să facem dragoste, pe de o parte, pentru că era încă zi şi treceau mulţi pietoni, pe de alta, pentru că spaţiul disponibil nu era satisfăcător. Ne-am îmbrăţişat, ceea ce după toate aceste săptămâni îmi părea de-a dreptul incredibil şi am spus-o de câteva ori, mai-mai să devin plictisitor.

— N-am avut de gând să fac acest pas, mi-a mărturisit ea. Când m-am întors din Ţara Lacurilor voiam să găsesc o modalitate de a-ţi spune că totul s-a terminat... că a fost o greşeală.

— Ce te-a determinat să te răzgândeşti?

— Nu ştiu,... o mulţime de lucruri. Fiind cu tine atât de mult... simţindu-ţi lipsa ieri... Lucruri obişnuite... Văzând cât te respectă Litsi, Betsy, care mi-a spus că sunt norocoasă... Şi soţia lui Joe... ştii, ea a dat totul peste cap. Absolut totul. Era într-o stare, ba transpira, ba o apucau frigurile... Şi mai era şi gravidă... Am întrebat-o cum poate trăi cu această teamă... şi a spus că se puneau în cântar două lucruri: teama alături de Joe şi lipsa de teamă, dar fără Joe, aşa că alegerea era uşoară.

Am îmbrăţişat-o strâns. Îi simţeam inima bătându-i cu putere.

— Astăzi mi-am pus o mulţime de întrebări, am examinat lucrurile pe toate părţile, a continuat ea. M-am întrebat dacă acceptam viaţa din lumea curselor şi iernile şi starea de nelinişte permanentă... Privindu-te cum călăreşti toţi caii aceia fără să ştii... fără să-ţi pese... dacă va fi ultima ta jumătate de oră din viaţă... Şi toate acestea repetându-se de cinci sau şase sute de ori în fiecare an. I-am privit şi pe ceilalţi jochei cum plecau din padocul de prezentare şi toţi erau la fel ca tine... perfect calmi, de

parcă s-ar fi dus la birou.

— Este mult mai bine decât într-un birou.

— Da, pentru tine. M-a sărutat. Poţi să-i mulţumeşti lui tanti Casilia pentru că m-a făcut să vin din nou la curse, de ruşine... Dar cel mai mult poţi să-i mulţumeşti soţiei lui Joe. Astăzi m-am gândit foarte clar la ce ar fi viaţa pentru mine fără tine... N-ar exista teamă şi nici Kit... aşa cum a spus ea... Cred că am să aleg teama.

— Şi fruntea sus.

— Când sus, când plecată în pământ. Soţia lui Joe spunea că aşa este pentru toate nevestele în diverse momente din existenţa lor. Şi pentru câţiva bărbaţi, presupunem că este la fel.

Ce ciudat, cum ţi se poate schimba complet viaţa într-o singură clipă, mi-am zis în sinea mea. Pâcla de nefericire care mă învăluise în ultimele luni se destrămase ca o pânză de păianjen. Mă simţeam cu inima uşoară, miraculos de fericit, chiar mai fericit decât la începutul prieteniei noastre. Pesemne că, într-adevăr, mai întâi trebuie să pierzi şi apoi să recâştigi ca să cunoşti acest gen de bucurie.

— N-o să te răzgândeşti? am întrebat-o.

— Nu, n-am să mă răzgândesc, a răspuns ea şi o bună bucată de vreme a făcut tot ceea ce se putea face, ţinând cont de spaţiul restrâns pentru a-mi dovedi că aşa este.

În cele din urmă am condus-o la studio, iar eu m-am întors într-o stare euforică, în Eaton Square, dar am revenit cu picioarele pe pământ la timp spre a-mi parca maşina la timp şi cu grijă la locul obişnuit, la garaje.

Am oprit motorul şi am rămas o vreme la volan, privindu-mi vag mâinile şi gândindu-mă ce m-ar putea aştepta mai departe. M-a străbătut un fior în moalele capului. Apoi am telefonat şi Litsi mi-a răspuns imediat de parcă ar fi aşteptat telefonul meu.

— Sunt în alee, i-am spus.

CAPITOLUL 20

Nu ştiam nici cum, nici când, nici *dacă* îşi va face apariţia. Noi îi indicasem o şansă şi îi oferisem un motiv. Îi dezvăluisem timpul şi locul de unde ar fi putut îndepărta obstacolul de netrecut ce-i stătea în cale: dar, dacă el avea să dea curs invitaţiei indirecte, numai Dumnezeu ştia.

Henri Nanterre... Însuşi numele lui suna ca o ameninţare.

M-am gândit la prezenţa lui la Windsor. Cum îşi croise drum prin mulţimea din tribune, strecurându-se cu abilitate ca să se afle în apropierea Danielle-ei. M-am gândit că până în acea după-amiază s-ar fi putut ca el nici măcar să nu fi ştiut foarte bine cum arăta ea. Lunea trecută când îi tăiase anvelopele şi o urmărise, o văzuse pe întuneric şi o recunoscuse după maşină, nu după chip.

Probabil că o zărise cu Litsi la Bradbury, dar pesemne că nu prea de aproape. Trebuie să fi ştiut că tânăra care-l însoţea pe Litsi era ea. Pentru că Beatrice îi spusese că ei vor veni cu mine la hipodrom.

S-ar fi putut ca Nanterre habar să nu fi avut că Danielle mă însoţise la Windsor până când n-o văzuse cu mine de mai multe ori în padocul de prezentare şi în tribună în timpul cursei a patra. S-ar fi putut ca el să fi venit la Windsor fără nici un plan dinainte stabilit, dar ceea ce a pus la cale când a întâlnit-o a fost ceva de coşmar.

Toate acestea îmi treceau prin minte nu în propria mea maşină, ci stând pe jos, pe o pernă de buret, în garajul unde

Danielle îşi ţinea micul Ford. Una din uşile garajului era deschisă cam de un lat de palmă, atât cât să pot să văd Mercedes-ul şi o bună parte din garajele care dădeau spre intrarea în alee. Câţiva oameni se întorceau de la lucru, deschideau garajele, băgau maşinile înăuntru şi le închideau. Alţi câţiva ieşeau seara în oraş, aşa ca reluau procesul, dar pe invers.

Mecanicii plecaseră demult şi în garajele lor era linişte. Numeroase maşini, asemeni Mercedes-ului, erau parcate afară, lângă bordură, lăsând un mic culoar liber pe centru.

Amurgul s-a transformat în noapte şi agitaţia din preajmă s-a stins lăsând locul unui zgomot îndepărtat, febril al traficului londonez. Stăteam liniştit, având lângă mine câteva lucruri pe care mi le adusesem, precum o sticlă de Perrier, somon afumat şi un măr, reexaminând cu ochii minţii diverse posibilităţi, dintre care nici una nu s-a întâmplat.

Cam la fiecare jumătate de oră mă sculam în picioare, îmi dezmorţeam coloana, făceam câţiva paşi în jurul maşinii lui Danielle şi mă aşezam iar. Nu s-a întâmplat nimic de un interes deosebit la garaje, iar limbile ceasului meu se mişcau cu o încetineală de melc; ora opt, ora nouă, zece.

M-am gândit la Danielle şi la ceea ce-mi spusese la despărţire:

— De dragul lui tanti Casilia sper ca şarpele cu clopoţei să-şi facă apariţia la garaje, dar, dacă vei fi omorât, n-am să te iert niciodată.

— Un gând pentru eternitate, i-am spus.

— Ia-ţi toate măsurile ca eternitatea s-o petreci aici, pe pământ, cu mine.

— Da, doamnă, i-am spus şi am sărutat-o.

Şarpele cu clopoţei trebuia să sosească, totuşi, mai devreme, mi-am zis în sinea mea căscând, pe când minutarul trecea de ora unsprezece. De obicei, eu veneam la garaje la ora unu şi jumătate ca să am vreme să ajung în

Chiswick înainte de ora două. Şi m-am gândit că, dacă Nanterre plănuia un atac fizic direct de orice fel, el va trebui să-şi facă apariţia cu mult înainte spre a-şi căuta un loc unde să se ascundă. Eram sigur că el nu venise înainte de ora şapte pentru că cercetasem fiecare cotlon înainte de a mă instala în garaj şi alte intrări, în afară de cea dinspre stradă, nu mai existau. Dacă de atunci se furişase pe undeva fără ca eu să-l văd, probabil că vom avea cu toţii necazuri.

La unsprezece şi un sfert mi-am dezmorţit iar picioarele plimbându-mă în jurul maşinii lui Danielle, după care m-am aşezat din nou.

La unsprezece şi şaptesprezece minute peştele a venit senin la momeală.

Sperasem şi-mi dorisem din tot sufletul să vină, îl aşteptasem... şi, totuşi, atunci când şi-a făcut apariţia, am simţit cum pielea mi se încreţeşte cuprins de o teamă animalică, de parcă tigrul ar fi stat, într-adevăr, la pândă în aşteptarea căprioarei.

A mers direct spre garaje ca şi cum ar fi avut o maşină acolo. Nu era un mers propriu-zis, ci mai degrabă aluneca lin ca un ţipar.

Îşi întorcea capul dintr-o parte în alta, uitându-se la maşinile tăcute, parcate pe alee, şi, chiar şi în lumina slabă ce abia se filtra de sus, prin ferestrele de la clădirile din preajmă, forma nasului şi a maxilarelor rămânea inconfundabilă.

Se apropia din ce în ce mai mult; şi, din câte mi-am dat seama, nu căuta o ascunzătoare, ci se uita după maşina mea.

Pentru o clipă de groază şi-a îndreptat privirile direct spre uşa uşor crăpată a garajului unde mă aflam, dar eu stăteam complet nemişcat, în întuneric, îmbrăcat în haine de culoare închisă şi am început să respir din nou abia când a părut a nu vedea nimic care să-l alarmeze sau să-l

înfricoşeze.

Nanterre este aici, mi-am spus plin de bucurie; chiar aici, în faţa ochilor mei şi tot ceea ce plănuisem avea să se împlinească. Indiferent ce se va întâmpla, până acum presupunerile noastre n-au dat greş, am recunoscut în sinea mea.

Nanterre a privit înapoi, în direcţia de unde venise, dar nimic n-a părut a-l nelinişti.

A venit şi mai aproape de maşina mea. S-a oprit lângă ea, după care a mai făcut câţiva paşi stăpân pe sine şi a descuiat portiera cu un şperaclu de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa ocupându-se numai de furturi.

Al dracului de bine lucrat, mi-am zis în sinea mea şi am auzit zgomotul capotei când a apăsat pe butonul de decuplare din interior. A ridicat capota, a fixat-o şi s-a aplecat asupra motorului luminându-i cu o lanternă ca şi cum ar fi reparat ceva, aşa că oricine ar fi venit în acel moment la garaje n-ar fi dat nici o atenţie.

După o vreme a stins lanterna, a lăsat capota în jos, lin, fără a o trânti brusc, cum ar fi fost normal, şi a apăsat-o cu ambele palme ca s-o închidă. În cele din urmă, a încuiat fără zgomot şi portiera; când s-a răsucit pe călcâie ca să plece l-am văzut zâmbind.

M-am întrebat dacă ceea ce lăsase în motor era un obiect de material plastic ca şi armele sale.

A mai făcut câţiva paşi de-a lungul garajelor înainte ca eu să mă ridic în picioare, să mă strecor pe uşă şi să pornesc după el, nevoind să mă audă prea curând.

Am aşteptat până a ajuns în dreptul unei anume maşini, mică, albă, parcată lângă bordură şi atunci am alergat în urma lui fără să fac zgomot pe caldarâm, cu pantofii mei cu tălpi de gumă. Când am ajuns în spatele lui, am aprins lanterna.

— Henri Nanterre, am spus.

A rămas nemişcat un lung moment, fiindu-i imposibil

să-şi revină din şoc. Apoi, cu mişcări nesigure, a cotrobăit în bluzonul de gabardină încercând să-şi scoată pistolul.

— Sammy, am strigat şi Sammy a ţâşnit ca un glonţ din maşina mică şi albă, scoţând un urlet care, alături de vocea mea, a umplut aleea liniştită cu un zgomot ce părea o adevărată rafală de artilerie.

Nanterre reuşise să-şi scoată pistolul, chipul fiindu-i cuprins de lividitate. L-a îndreptat asupra mea ochind... Şi Sammy, confirmându-şi renumele, dintr-o lovitură cu piciorul, i l-a zburat din mână.

Nanterre a început să alerge abandonându-şi pistolul căzut cu zgomot pe caldarâm.

Eu şi Sammy am alergat după el şi, dintr-o altă maşină mai mare, parcată pe alee, au ţâşnit Thomas şi Litsi strigând vitejeşte, cu lanterne aprinse, aţinându-i calea.

Thomas şi Litsi l-au oprit, iar eu şi Sammy l-am prins. Sammy a legat mâna strângă a lui Nanterre de braţul drept al lui Thomas cu o sfoară din nylon, căreia i-a aplicat o tehnică a nodurilor cu totul deosebită.

Nu este cel mai elegant mod de a face o captură, mi-am zis, dar, în orice caz, este eficace; şi, cu tot zgomotul produs, nimeni n-a ieşit afară ca să pună întrebări curioase în privinţa tărăboiului, nimeni din Londra n-ar face o asemenea prostie. Aleile întunecoase erau alei întunecoase şi, dacă se mai auzea şi scandal pe ele, era cu atât mai rău.

L-am obligat pe Nanterre să meargă înapoi spre Mercedes. Thomas mai mult l-a tras, iar Sammy venea în urma lui aplicându-i câte o lovitură de picior încurajatoare peste gambe.

Când am ajuns lângă pistol, Sammy l-a ridicat de jos, l-a cântărit surprins în mână şi a fluierat scurt.

— Are gloanţe? l-am întrebat.

A scos încărcătorul şi a încuviinţat dând din cap.

— Şapte, a spus. Micuţe şi strălucitoare.

A băgat încărcătorul la loc, a aruncat o privire în jur şi

l-a ascuns sub o maşină din apropiere ştiind că eu nu voiam să-l folosesc.

Nanterre începuse să-şi revină la modul lui arogant de a se comporta şi să ameninţe plin de tupeu că ceea ce făceam noi era împotriva legii. N-a menţionat care lege şi nici nu avea dreptate. În anumite condiţii, arestarea cetăţenilor era perfect legală.

Neştiind cum vor evolua lucrurile, a trebuit să facem cele mai bune planuri luând în considerare toate eventualităţile. Închiriasem mica maşină albă şi cealaltă mai mare, de culoare închisă, amândouă cu ferestre uşor colorate, iar eu şi Thomas le parcasem în cursul dimineţii în locuri unde ştiam că nu incomodam pe nimeni: cea mare la intrarea pe alee, foarte aproape de stradă şi pe cea albă la jumătatea distanţei dintre aceasta şi Mercedes.

Litsi, Thomas şi Sammy intraseră în maşini după ce eu cercetasem întreaga zonă şi-i telefonasem lui Litsi dându-i toate asigurările, iar ei se pregătiseră să aştepte până la ora unu şi jumătate şi să spere.

Nimeni nu ştiuse ce va face Nanterre dacă va veni la garaje. Hotărâsem că, dacă va veni pe lângă Litsi şi Thomas şi se va ascunde înainte de a ajunge la maşina albă, Litsi şi Thomas vor semnaliza prin lanterne ca eu şi Sammy să le sărim în ajutor; ne-am dat seama că, dacă va veni pe lângă Sammy, va fi în raza mea vizuală şi toţi vor aştepta semnalul meu, ceea ce s-a şi întâmplat.

Am fost cu toţii de acord că, dacă Nanterre îşi va face apariţia în zonă, s-ar putea să se hotărască să rămână în maşina sa pe stradă aşteptându-mă să vin dinspre piaţetă, şi, dacă proceda aşa sau dacă nu venea deloc, însemna că noi ne-am pierdut o bună bucată de vreme pregătindu-ne pentru un mare bluf.

Mai era şi pericolul că, chiar dacă venea, îl puteam pierde, putea să se strecoare printre capcanele noastre şi să scape; şi mai putea fi şi-un pericol şi mai mare şi anume

acela că el avea să intre în panică şi să recurgă la pistol, ceea ce însemna că unul sau mai mulţi dintre noi ar fi fost posibil să fie răniţi. Totuşi, atunci când acel moment a venit, când el şi-a scos pistolul şi l-a îndreptat asupra mea, pericolul căruia trebuise să-i fac faţă atâta vreme a trecut aşa de repede că brusc a părut a nu fi existat şi nici nu merita a fi luat în consideraţie.

Plănuisem ca, dacă-l prindem pe Nanterre să-l ducem în garajul unde îl aşteptasem să vină, dar, în timp ce mergeam pe alee, am făcut o rapidă regândire a planului şi m-am oprit lângă maşina mea.

Ceilalţi s-au oprit şi ei uitându-se la mine întrebători.

— Thomas, i-am spus, dezleagă-l pe Nanterre de la mâna ta şi leagă-l de oglinda retrovizoare din stânga.

Thomas, fără să pună nici o întrebare, a tras de un laţ de pe unul din degetele sale şi toată sfoara a căzut de pe încheietura mâinii: talentele lui Sammy par fără limite. Thomas a legat sfoara cu noduri mult mai sigure de suportul solid al oglinzii retrovizoare, iar Nanterre continua să ţipe că facem nişte greşeli pe care le vom regreta.

— Tacă-ţi fleanca, i-am spus pe un ton la fel de ridicat, dar fără prea mult efect.

— Să-i punem căluş, a sugerat Thomas vesel.

A scos o batistă din buzunarul pantalonilor, la vederea căreia Nanterre, din fericire, a amuţit.

— Leagă-i gura, dacă vine cineva la garaje, i-am spus lui Thomas, care a dat din cap.

— A fost suficientă lumină ca să vă daţi seama dacă domnul Nanterre a ridicat capota maşinii mele? i-am întrebat pe Litsi, Sammy şi Thomas.

Toţi au spus că văzuseră acest lucru.

Nanterre a rămas cu gura deschisă şi, pentru prima oară, se pare că şi-a dat seama că se află într-un pericol serios.

— Domnul Nanterre, am spus eu adresându-mă

celorlalţi, este un amator care şi-a lăsat amprentele pe toată vopseaua de pe maşina mea. Ar fi o idee bună să chemăm poliţia.

Ceilalţi priveau nepăsători, pentru că ştiau că nu voiam s-o fac, dar brusc Nanterre a tras cu forţă de sfoara bine legată, stil Sammy.

— Mai există o alternativă, am spus.

Încă luptându-se sub privirea plină de interes a lui Sammy, Nanterre a întrebat curios:

— Ce alternativă?

— Spune-ne de ce ai venit aici în această noapte şi ce ai pus în maşina mea?

— *Să vă spun vouă...*

— Da, să ne spui.

În realitate, mintea nu-l ducea prea departe. A spus cu violenţă:

— Pesemne că Beatrice v-a prevenit. Vaca aia! I s-a făcut frică şi v-a spus... Şi-a concentrat privirea asupra mea. Între mine şi viitoarele mele *milioane* nu era decât semnătura lui de Brescou, iar tu... tu... eşti pretutindeni în calea mea.

— Aşa că te-ai hotărât să foloseşti o mică bombă şi pac, nu mai este nici un obstacol, nu?

— Tu m-ai adus aici, a strigat el. Tu m-ai împins s-o fac... Dacă mureai, el ar fi semnat.

Am făcut o mică pauză, după care am spus:

— Am discutat cu omul căruia i-ai dat mesajul pentru prinţul Litsi la Bradbury. Te-a recunoscut dintr-o fotografie. Avem mărturia lui cu semnătură.

Nanterre a spus cu ură:

— Am văzut anunţul vostru. Dacă prinţul Litsi ar fi murit, n-ar fi aflat nimeni despre mesaj.

— Chiar ai vrut să moară?

— Că trăieşte, că moare, pentru mine n-avea importanţă. Trebuia să-l sperii, da. Să-l fac pe de Brescou

să semneze. A încercat din nou, fără efect, să dezlege funia. Daţi-mi drumul...

Eu m-am dus însă în garaj unde aşteptasem sosirea lui Nanterre şi am ieşit din nou afară cu un plic mare, cu documente semnate.

— Nu te mai tot zbate, mai bine ascultă cu atenţie, i-am spus lui Nanterre.

N-a prea dat mare importanţă.

— Asculţi sau chem poliţia, l-am ameninţat.

A spus posomorât că va fi atent.

— Preţul libertăţii tale, i-am spus, este să-ţi pui semnătura pe aceste contracte.

— Ce e cu ele? m-a întrebat el furios, studiind masivitatea lor aparentă. Ce contracte?

— Prin ele se schimbă numele din „Societatea de Construcţii de Brescou şi Nanterre" în „Societatea de Construcţii Gascony" şi ele reprezintă o înţelegere între cei doi proprietari cu drepturi egale ca să transforme societatea privată într-o societate publică, urmând ca fiecare proprietar să-şi scoată acţiunile la vânzare.

Era uluit şi furios.

— Societatea este *a mea...* Eu o conduc... Nu voi fi *niciodată* de acord!

— Va trebui să fii, i-am spus prozaic.

Am scos micul casetofon din buzunarul jachetei, am apăsat uşor tasta de derulat înapoi şi, în final, starter-ul.

Vocea lui Nanterre s-a auzit clar: „Că trăieşte, că moare, pentru mine n-avea importanţă. Trebuia să-l sperii, da. Să-l fac pe de Brescou să semneze".

Am oprit casetofonul. Spre surprinderea mea, Nanterre tăcea amintindu-şi probabil celelalte lucruri incriminatorii pe care le spusese.

— Avem mărturia celui care a transmis mesajul la Bradbury, am spus. Îţi avem vocea pe această casetă. Cred că avem şi bomba pe care ai pus-o în maşina mea. Ai să

semnezi contractul, să ştii.

— Nu este nici o bombă în maşina ta, a spus el furios.

— Poate nişte focuri de artificii, am spus.

Mi-a aruncat o privire goală.

— Vine cineva spre garaje, a spus Thomas precipitat, scoţând batista din buzunar. Ce facem?

Maşina se vedea intrând pe alee.

— Dacă ţipi, i-am spus lui Nanterre ameninţător, poliţia va fi aici în cinci minute şi ai s-o regreţi... Ei nu sunt prea amabili cu indivizii care pun bombe în automobile.

Maşina care intrase pe alee s-a îndreptat spre noi şi s-a oprit chiar înainte de a ajunge la maşina albă, unde se ascunsese Sammy. Ocupanţii ei au coborât, au deschis garajul, au băgat maşina înăuntru, au închis garajul şi s-au uitat spre noi dubios.

— Noapte bună, le-am strigat pe un ton vesel.

— Noapte bună, au răspuns ei, mai asigurându-se o dată şi s-au îndreptat spre stradă.

— E-n ordine, am spus relaxându-mă. Este timpul să semnezi.

— Eu n-o să-mi vând societatea. *N-o s-o vând.*

Am spus răbdător:

— N-ai nici o altă alternativă decât să intri la închisoare pentru că ai încercat să-l omori pe prinţul Litsi şi pe mine.

El încă refuza să accepte starea de fapt. Pesemne că se simţea tot atât de furios că este constrâns să semneze împotriva voinţei sale, pe cât se simţise şi Roland.

Am scos din buzunar dispozitivul de pornire automată a motorului. Şi i-am explicat lui Nanterre ce voiam să fac.

În sfârşit, Nanterre a început să tremure, iar Litsi, Sammy şi Thomas s-au tras înapoi îndepărtându-se de maşină cu o teamă autentică, de parcă acum ar fi auzit pentru prima oară ce se afla sub capotă.

— Ai să fii doar tu singur lângă maşină, i-am spus lui Nanterre. Ne vom duce la capătul aleii şi o să te lăsăm aici.

Prinţul Litsi şi ceilalţi doi vor pleca. Când se vor afla în siguranţă în casa din Eaton Square, am să apăs pe butonul care porneşte motorul.

Litsi, Sammy şi Thomas deja se retrăseseră destul de departe.

— Ai să mori de propria ta bombă, i-am spus adunându-mi în voce şi în felul de a mă comporta toată forţa şi puterea de convingere de care eram capabil. La revedere, i-am spus.

M-am răsucit pe călcâie. Am făcut câţiva paşi buni. Mă întrebam dacă va fi suficient de speriat încât să creadă că-mi voi pune ameninţarea în practică; mă întrebam dacă cineva ar avea tăria să rişte.

— Întoarce-te, a ţipat el.

Era teamă autentică în vocea lui ridicată. Adevărată teamă de moarte.

Fără nici o milă mi-am văzut de drum.

— Întoarce-te...

M-am întors. Picături mari de sudoare i se prelingeau de pe frunte. Încă se lupta din răsputeri ca să se dezlege, dar tremura prea tare ca să reuşească.

— Vreau să fabric arme, spunea el cu patimă. Aş face milioane... Aş avea putere... Cei din familia de Brescou sunt bogaţi... cei din familia Nanterre n-au fost niciodată... Vreau să fiu bogat, la standardele mondiale... să am putere... Am să-ţi dau un milion de lire... mai mult... dacă... îl faci pe Roland să semneze... ca să fabricăm arme.

— Nu, am răspuns plat şi m-am răsucit iar pe călcâie, arătându-i din nou dispozitivul de pornire prin telecomandă.

— E-n ordine, e-n ordine... În cele din urmă, a renunţat definitiv, aproape suspinând. Pune obiectul ăla jos... pune-l jos.

Am strigat spre stradă:

— Litsi!

Ceilalţi trei s-au oprit şi au venit încet înapoi.

— Domnul Nanterre va semna, le-am spus.

— Pune obiectul ăla jos, a repetat Nanterre pe o voce leşinată, cu toată obrăznicia şi toate ţipetele duse. Pune-l jos.

L-am băgat în buzunar, ceea ce încă îl speria.

— Nu se poate declanşa şi singur? a întrebat Litsi, nu pentru că ar fi fost neliniştit, ci din precauţie.

Am clătinat din cap.

— Butonul trebuie apăsat cu forţă.

I-am băgat lui Nanterre contractele sub ochi şi i-am zărit licărul de furie în priviri când a văzut că fiecare primă pagină era aceeaşi cu formularul pe care el îi ceruse lui Roland să-l semneze.

— Ne trebuie semnătura ta de patru ori, i-am spus. Pe fiecare primă pagină şi pe fiecare document ataşat. Când semnezi documentele ataşate, pune-ţi arătătorul pe sigiliul roşu de lângă numele tău. Noi trei, care nu suntem implicaţi în nici un fel în afacerile familiilor de Brescou şi Nanterre, vom semna sub numele tău ca martori.

I-am pus stiloul meu în mâna dreaptă care-i tremura şi i-am pregătit documentele pentru semnat aşezându-le pe maşina mea. Nanterre a semnat formularul francez. Am dat foile până la ultima pagină a contractului şi i-am arătat spaţiul care-i era rezervat. A semnat din nou şi şi-a pus degetul pe sigiliu.

Cu o uşurare internă enormă, am scos şi cel de al doilea set ca să repete procedura. În tăcere, cu stropi de sudoare prelingându-i-se pe obraji, a semnat din nou.

Am trecut numele meu sub al lui în cele patru locuri, fiind urmat de fiecare dată de Thomas şi Sammy.

— E foarte bine, am spus când totul a fost completat. Avocaţii domnului de Brescou vor demara contractele imediat. Unul din aceste două contracte ţi se va trimite în Franţa, ţie sau avocaţilor tăi.

Am băgat documentele în plic şi l-am dat lui Litsi care

l-a pus în buzunarul interior de la haină.

— Lasă-mă să plec, a spus Nanterre aproape în şoaptă.

— Te vom dezlega cu condiţia să scoţi ceea ce ai pus în maşina mea, i-am spus. După aceea, poţi să pleci.

L-au trecut fiorii, dar până la urmă n-a părut atât de dificil pentru el să demonteze firele şi să scoată un obiect de forma şi dimensiunile unui cub de zahăr. Detonatorul ce era lipit de el, l-a tratat cu un respect delicat, deşurubând, separând şi punând piesele componente în diverse buzunare.

— Acum lăsaţi-mă să plec, a spus el ştergându-şi transpiraţia de pe faţă cu dosul palmelor.

I-am spus:

— Ţine minte că avem mărturia celui care a transmis mesajul la Bradbury şi caseta cu vocea ta... şi am auzit cu toţii tot ceea ce ai spus. Ţine-te departe de familia de Brescou, să nu le mai faci alte necazuri.

Mi-a aruncat o privire furioasă, bolnavă, o privire de om învins. Sammy n-a mai încercat să desfacă nodurile de la sfoara de nylon de pe încheietura mâinii lui Nanterre, ci a tăiat-o cu foarfeca.

— Porneşte maşina, mi-a zis Litsi, ca să-i arăt că nu era o glumă. Plecaţi de lângă ea, le-am spus.

Ne-am îndepărtat vreo douăzeci de paşi, Nanterre aflându-se printre noi, am scos dispozitivul de pornire din buzunar şi am apăsat butonul.

Motorul a început să meargă lin, sigur de el şi cu forţă.

M-am uitat direct la Nanterre, la colţurile gurii lăsate în jos, semn al acceptării, împotriva voinţei sale, că bătălia fusese pierdută. Ne-a aruncat o ultimă privire plină de înţelesuri, obraznică, fără regrete. Thomas şi Sammy au făcut un pas în lături, ca să-l lase să treacă şi el a pornit pe alee în sus, cu nasul acela şi maxilarele încă puternice, dar cu umerii prăbuşiţi.

L-am privit în tăcere până a ajuns la capătul aleii şi a

dat colţul fără să se mai uite înapoi.

Atunci Sammy a tras un „iuhuu” de bucurie pentru victoria uşor obţinută şi a plecat tropăind ca să aducă pistolul de unde îl ascunsese.

Mi l-a prezentat ostentativ, aşezându-mi-l în mâini.

— Captură de război, a spus el zâmbind.

CAPITOLUL 21

După ce le-am mulţumit aşa cum se cuvenea lui Thomas şi Sammy pentru ajutor, eu şi Litsi ne-am instalat în salon sărbătorind victoria la un pahar de brandy; i-am telefonat şi Danielle-ei ca să-i spunem că nu zăceam în bălţi de sânge.

— Slavă zeilor, a spus ea. N-am putut să lucrez nimic, gândul mi-a fost numai la voi.

— Cred că am făcut ceva cu totul imoral, a comentat Litsi după ce am pus telefonul în furcă.

— Categoric, am încuviinţat eu calm. Am procedat exact cum voia Nanterre să procedeze; i-am smuls o semnătură sub ameninţare.

— Cred că am luat legea în propriile noastre mâini.

— Am făcut dreptate cu propriile noastre mâini, l-am corectat eu.

— Şi, aşa cum ai spus tu, a continuat el, este o mare diferenţă.

— El este liber, nepedepsit şi bogat, am spus eu. Dacă te gândeşti bine, asta nu înseamnă dreptate. Dar el nu l-a distrus şi nu mai are cum să-l distrugă pe Roland. A fost un târg destul de corect.

După ce Litsi a plecat la el în cameră căscând, eu am aşteptat-o pe Danielle şi i-am ieşit în întâmpinare când am auzit-o intrând. A venit drept în braţele mele zâmbind.

— N-am crezut că ai să te duci să te culci fără mine.

— Fie ca asta să se întâmple cât mai rar cu putinţă pentru tot restul vieţii.

Am urcat tiptil în camera de bambus şi, având grijă că Beatrice era în camera de alături, ne-am suit în pat fără zgomot şi tot în linişte am făcut dragoste. Intensitatea trăirii n-are nici o legătură directă cu excesul de onomatopee, vorbele spuse în şoaptă sunt chiar mai potrivite, mi-am zis în sinea mea, lăsându-mă cotropit de emoţii; şi, dacă spusele noastre erau mai reţinute decât înainte, ne redescopeream unul pe celălalt cu o pasiune mult mai profundă.

Am dormit îmbrăţişaţi şi ne-am trezit înainte de revărsatul zorilor înfometaţi din nou după adânci satisfacţii.

— Acum mă iubeşti mai mult, mi-a şoptit ea în ureche.

— Te-am iubit întotdeauna.

— Nu ca acum.

Am adormit iarăşi istoviţi şi înainte de ora şapte ea a făcut un duş, şi-a pus hainele cu care fusese îmbrăcată ieri şi a coborât cuminte în camera ei.

— Tanti Casilia, mi-a spus ea calmă, se aşteaptă ca nepoată-sa, măcar de ochii lumii, să dea impresia că a dormit în patul ei.

— Ar deranja-o dacă ar şti că n-ai dormit la tine?

— Mai degrabă dimpotrivă, aş zice.

Eu şi Litsi ne beam deja cafeaua în salon când Danielle şi-a făcut apariţia îmbrăcată în tonuri de albastru şi verde. A adus o cutie cu juice şi alta cu fulgi de porumb şi mi-a prăjit pâine. Litsi ne-a privit speculativ cântărindu-ne cu atenţie pe amândoi, şi, în cele din urmă, chipul i s-a luminat.

— Felicitări, mi-a spus sec.

— Nunta va fi în curând, i-a spus Danielle calm.

— Aşa cum bănuiam şi eu, i-a răspuns el.

Ceva mai târziu eu şi Litsi am urcat să-i vedem pe Roland de Brescou şi pe prinţesă ca să le dăm contractele

semnate.

— Am fost sigur că Nanterre nu se va învoi să dizolvăm societatea. Fără ea, categoric, nu poate să fabrice arme... nu-i aşa? a spus el cu o voce slăbită.

— Chiar dacă o face vreodată, i-am răspuns, numele dumneavoastră nu va mai fi implicat cu nimic.

Gascony, aşa cum se numea noua societate publică, era vechiul nume al provinciei din Franţa unde se afla castelul familiei de Brescou. Roland a fost şi încântat, dar şi întristat de soluţie.

— Cum de l-ai convins, Kit? a întrebat prinţesa uitându-se la semnătura lui Nanterre fără să-şi creadă ochilor.

— Hm... l-am legat fedeleş.

Mi-a aruncat o privire rapidă.

— Atunci mai bine nu întreb.

— Nu este rănit şi nu are pe el nici un semn.

— Dar poliţia? a întrebat Roland.

— Nici o poliţie, am spus. Am fost nevoiţi să-i promitem că nu va fi implicată poliţia ca să-l facem să semneze.

— Târgul e târg, a încuviinţat Litsi. A trebuit să ne ţinem făgăduiala şi l-am lăsat liber.

Prinţesa şi soţul ei ştiau ce-nseamnă să-ţi ţii cuvântul dat şi, atunci când am plecat din camera lui Roland, ea a venit după mine, lăsându-l pe Litsi în urmă.

— N-am cuvinte ca să-ţi mulţumesc... Cum *am putea* să-ţi mulţumim? m-a întrebat încurcată.

— Nu este nevoie. Ă-ă... eu şi Danielle ne vom căsători în iunie.

— Sunt foarte bucuroasă, a spus ea cu o vădită plăcere şi m-a sărutat cu căldură întâi pe un obraz, apoi pe celălalt.

Mi-au trecut prin minte clipele când aş fi vrut s-o îmbrăţişez; probabil că într-o zi am s-o fac, dar nu pe un hipodrom.

— Îmi pare atât de rău pentru caii dumneavoastră, i-am spus.

— Da... Când te vezi cu Wykeham roagă-l să înceapă să se intereseze ca să cumpere alţii în locul lor. Nu ne putem aştepta la un alt Cotopaxi, dar probabil, la anul vom avea în orice caz un cal de valoare pentru Grand National... Şi nu uita că săptămâna viitoare îl avem, totuşi, pe Kinley pentru Cheltenham.

— Triumph Hurdle, i-am spus.

Ceva mai târziu am plecat cu trenul la cursele de la Folkestone cu inima uşoară, dar fără Danielle care avea oră la dentist.

Am călărit în patru curse câştigând două şi mă simţeam bine, în formă, plesnind de sănătate şi, pentru prima oară de atâtea săptămâni, fără nici o grijă. Era un sentiment extraordinar, numai de-ar dura!

Bunty Ireland, corespondentul pentru curse de la *The Towncrier,* mi-a dat un plic mare de la lordul Vaughnley.

— Proaspăt ieşit de la computer, mi-a spus el.

Din nou conţinutul plicului părea destul de sărăcuţ, dar i-am mulţumit şi gândindu-mă că, din fericire, nu-mi mai era necesar, l-am luat cu mine înapoi spre Londra fără să-l deschid.

Cina în seara aceea a fost de-a dreptul festivă, deşi Danielle nu era prezentă fiind la studio unde ajunsese şofându-şi singură Ford-ul.

— Am crezut că aseară a fost ultima oară când făcea de serviciu noaptea, a spus Beatrice fără să bănuiască nimic.

— Programul i s-a schimbat din nou, i-am explicat.

— O, ce neplăcut!

Beatrice hotărâse să se întoarcă la Palm Beach ziua următoare. Scumpii ei câini probabil că-i duceau dorul, a spus ea. Se pare că prinţesa îi povestise că planurile lui Nanterre eşuaseră, ceea ce, în mod surprinzător, îi diminuase obiceiul de a se tot plânge.

Mă obişnuisem cu prezenţa ei: cu păru-i oranj pal, cu

ochii-i rotunzi, cu inelele-i asemeni plăcuţelor metalice ce se pun pe degete la box şi cu veşmintele ei din Florida. Viaţa va fi destul de plicticoasă fără bătrâna harpie; ba mai mult, imediat după plecarea ei, va trebui să-mi fac şi eu bagajele. Mă întrebam cât va mai sta Litsi...

Roland a coborât la cină, a oferit şampanie şi a închinat un pahar în cinstea mea şi a lui Litsi. Beatrice s-a încruntat puţin, dar a înflorit ca o floarea-soarelui când Roland a spus că, dat fiind capitalul ce se va obţine în plus din vânzare, s-ar putea să-i mărească cota de moştenire. Era mult prea generos, mi-am zis în sinea mea, deşi, fără ajutorul ei, nu cred că am fi reuşit.

Roland, Beatrice şi prinţesa s-au retras destul de devreme, lăsându-ne pe mine şi pe Litsi la taclale în salon. Mult mai târziu, mi-am adus aminte de plicul de la lordul Vaughnley pe care-l lăsasem nedeschis pe o măsuţă.

Litsi m-a privit absent când l-am deschis şi am scos dinăuntru o fotografie lucioasă, alb-negru şi o tăietură mică dintr-un ziar. De asemenea, o foaie cu antetul ziarului The Towncrier cu câteva cuvinte: „Regret, dar nu mai avem nimic altceva în legătură cu Nanterre”.

Poza îl arăta pe Nanterre în haine de seară înconjurat de alţi câţiva bărbaţi, similar îmbrăcaţi, pe puntea unui iaht. I-am pasat-o lui Litsi şi am citit fiţuica de ziar ce o însoţea:

„La petrecerea dată vineri seara de comercianantul de arme Ahmed Fuad la bordul iahtului său *Felissima* în portul Monte-Carlo, cu ocazia celei de a cincizecea aniversări, au participat musafiri din diverse colţuri ale lumii: California, Peru şi Darwin - Australia. Într-o abundenţă debordantă, Fuad şi-a servit cu caviar şi pate de foie gras prietenii din lumea hobby-urilor sale: jocul de table, curse şi cluburi de noapte”.

Litsi mi-a înapoiat fotografia şi eu i-am dat tăietura din ziar.

— Asta voia Nanterre să ajungă, i-am spus. Să-şi

primească musafirii pe un iaht pe Mediterana, îmbrăcat în smoching alb, să dea mese extravagante, bucurându-se să fie adulat şi flatat. Asta dorea... să fie multimilionar şi să aibă putere.

Am întors fotografia citind informaţiile sumare de pe foiţa de hârtie lipită pe verso: o înşiruire de nume şi data.

— Asta-i ciudat, am spus eu căzut pe gânduri.

— Ce anume?

— Petrecerea s-a ţinut vineri noaptea.

— Da, şi ce este cu asta?

— Pesemne că Nanterre a făcut un zbor până acolo şi s-a întors, la fel ca şi ceilalţi.

— Vineri noaptea, Col a fost împuşcat.

Litsi a rămas holbându-se la mine.

— Nanterre nu putea s-o facă, i-am spus. El se afla la Monte Carlo.

— Dar el singur a recunoscut că l-a împuşcat. S-a lăudat cu asta faţă de Beatrice.

M-am încruntat.

— Da, într-adevăr.

— Pesemne că a pus pe altcineva s-o facă, a spus Litsi.

Am clătinat din cap.

— Tot ce-a făcut până acum a făcut singur: A ameninţat-o pe prinţesă, a urmărit-o pe Danielle, pe tine te-a atras în capcană, a venit să pună bomba în maşina mea. Pentru nici unul din aceste lucruri n-a avut încredere să apeleze la altcineva. Se pricepe la cai, a ţinut să-şi împuşte singur propria mânză... l-ar fi putut împuşca pe Col... dar n-a făcut-o el.

— Dar el cu gura lui a recunoscut că a împuşcat toţi caii, a insistat Litsi.

— Da, dar să presupunem... că a citit despre ei în ziare... că a citit că moartea lor s-a produs în condiţii misterioase şi că nu se ştie cine i-a omorât... El ţinea cu tot dinadinsul să-i înspăimânte pe Roland şi pe prinţesă. Să

presupunem că el *a spus* că i-a omorât, dar n-a făcut-o.

— Dar, în cazul ăsta, cine a făcut-o? a întrebat Litsi căzut pe gânduri. Cine, în afară de Nanterre, ar fi dorit să omoare caii cei mai buni ai prinţesei?

M-am ridicat încet în picioare având senzaţia că voi leşina dintr-o clipă în alta.

— Ce este? m-a întrebat Litsi speriat. Te-ai albit ca foaia de hârtie.

— Au fost omorâţi caii cu care eu aş fi putut câştiga Grand National-ul, am spus fără să mai am nici un pic de salivă în gură. Caii cu care aş fi putut câştiga Cupa de Aur.

— Kit... a zis Litsi.

— Nu este decât o singură persoană, am continuat eu cu dificultate, care mă urăşte atât de mult încât să facă asta. Cel care nu poate să suporte să mă vadă câştigând toate aceste curse... care ar dori să-mi ia toate premiile care-mi sunt cele mai dragi pentru că şi eu i-am luat recompensa lui...

Am simţit că mi se taie respiraţia şi mi se învârteşte capul.

— Stai jos, a spus Litsi alarmat.

— Kinley, am zis eu.

Am ţâşnit la telefon şi l-am sunat pe Wykeham.

— Chiar mă duceam la culcare, s-a plâns el.

— Ai suspendat patrula cu câini? l-am întrebat.

— Da, bineînţeles. Tu mi-ai spus azi-dimineaţă că nu mai este nevoie de ea.

— Cred că m-am înşelat. Nu putem să riscăm. Pornesc chiar acum spre tine şi va trebui să punem din nou patrulele cu câini, paza să fie mai puternică decât oricând în toate zilele care au mai rămas până la Cheltenham şi probabil şi în continuare.

— Nu înţeleg, a spus el.

— Ţi-ai luat somniferul? l-am întrebat.

— Nu, nu încă.

— Să nu-l iei până nu ajung eu la tine, da? Şi unde l-ai pus pe Kinley în noaptea asta?

— Înapoi, în boxa lui, bineînţeles. Ai spus că pericolul a trecut.

— Când ajung la tine o să-l mutăm iar în boxa din colţ.

— Kit, nu, nu la miezul nopţii.

— Vrei să-l ai în siguranţă, nu? l-am întrebat şi la asta nu mai era nici un contraargument.

Am închis telefonul şi Litsi a spus încet:

— Crezi că este Maynard Allardeck?

— Da, într-adevăr. Cam acum vreo două săptămâni a aflat că n-o să mai primească niciodată titlul de cavaler, pentru că eu am trimis comisiei care acordă ordinele de onoare filmul pe care i l-am făcut. Îşi dorea rangul de cavaler de când i-a spus bunicului meu că va veni o zi când cei din neamul Fielding vor trebui să i se încline pentru că va ajunge lord. El se pricepe la cai mai bine decât Nanterre... a fost crescut în grajdul bunicului său şi a fost ajutorul lui la antrenamente ani în şir. I-a văzut pe Cascade şi pe Cotopaxi la Newbury şi amândoi sunt cai uşor de remarcat... şi fără doar şi poate... pe Col la Ascot.

M-am îndreptat spre uşă.

— Am să telefonez dimineaţă, am spus.

— Vin cu tine, a zis el.

Am clătinat din cap.

— N-ai să închizi nici un ochi toată noaptea.

— Hai să mergem, a spus el. Tu ai salvat onoarea familiei mele... Lasă-mă să răscumpăr ceva din datoria lor.

Într-adevăr, eram foarte bucuros de companie. Ne-am întors iar în aleea întunecată de la garaje şi Litsi a spus că, dacă aveam starter-ul în buzunar, am fi mai în siguranţă să-l folosesc. Dar Nanterre nu se mai întorsese cu bombele lui şi, de la cincizeci de iarzi, am pornit motorul Mercedes-ului.

Ne-am îndreptat spre Sussex şi, din maşină, i-am telefonat Danielle-ei ca să-i spunem unde şi de ce mergem.

Ea n-avea de ce să nu creadă că Maynard ar fi în stare de ceva mult mai rău, mai cu seamă că la Ascot şi Sandown îi păruse de-a dreptul nebun după cum se uita la mine şi nu mă slăbea deloc din ochi.

— Te privea cu atâta duşmănie că îţi îngheţa sângele în vine, a spus ea. Ura parcă i se revărsa valuri-valuri.

— O să ne întoarcem pentru micul dejun, i-am spus zâmbind. Somn uşor.

I-am auzit râsul în timp ce puneam receptorul jos.

I-am povestit apoi lui Litsi despre bombele - focurile de artificii pe care le folosise spre a îndepărta patrula cu câine de la boxa lui Col, după care am continuat:

— Ştii, pe alee, când Nanterre a spus că n-a pus nici o bombă în maşina mea, l-am întrebat dacă erau focuri de artificii. A căscat ochii de parcă n-ar fi ştiut nimic de aşa ceva... Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, dar acum îmi dau seama că el, pur şi simplu, habar n-avea despre ce vorbeam eu. El nu ştia nimic despre focurile de artificii de la grajdurile lui Wykeham pentru că nu se scrisese nimic despre ele în ziare.

Litsi a scos un sunet ceva între apreciere şi acord şi, în aceşti termeni de bună înţelegere, am ajuns în satul lui Wykeham.

— Ce-ai de gând să faci aici? a întrebat Litsi.

Am înălţat din umeri.

— Să dau ocol grajdurilor. I-am explicat despre micile ogrăzi. Nu este un loc unde se patrulează uşor.

— Crezi, într-adevăr, că Allardeck va încerca să omoare încă unul din caii mătuşii Casilia?

— Da. Kinley, în mod special, calul ei cel mai bun la ora actuală pentru curse cu obstacole. Nu ştiu dacă va încerca în seara asta, sau mâine sau în celelalte zile, dar nu vreau să risc. Am făcut o pauză. În orice caz, vreau să-mi cer scuze prinţesei Casilia... să-i plătesc...

— Ce vrei să spui?

— Cascade, Cotopaxi şi Col au murit din cauza vrajbei dintre familiile Fielding şi Allardeck. Din cauza mea.

— Ea nici n-o să conceapă una ca asta.

— Acesta este adevărul. Ne aflam deja pe aleea din faţa casei lui Wykeham. N-am să las să moară şi Kinley.

Am oprit maşina în parcare şi am coborât în tăcerea miezului de noapte, sub un cer limpede, plin de stele ce străluceau ca nişte diamante. Aceste creaţii desăvârşite ale universului erau suficiente spre a umili sforţările pline de sudoare ale pământului.

Am tras adânc aer în piept lăsându-mă cuprins de pacea nopţii... şi am auzit, la o oarecare depărtare, bufnitura înăbuşită, surdă a unei săgeţi.

— *Doamne Dumnezeule,* mi-am zis. *Am ajuns prea târziu.*

Am alergat. Ştiam încotro. Spre ultima curte, cea mai apropiată de casa lui Wykeham. Îmi zburau călcâiele de furie, mi se făcea rău de la inimă şi-n mintea mea era un amestec de mânie, teamă şi regrete îngrozitoare.

Trebuia să fi şofat mai repede... Aş fi putut pleca mai devreme... Ar fi trebuit să deschid plicul de la lordul Vaughnley cu multe ceasuri mai înainte... Kinley era mort şi eu îl omorâsem.

Am intrat în ogradă alergând şi, cu toată viteza mea, evenimentele de cealaltă parte s-au derulat mult mai repede.

În timp ce fugeam l-am văzut pe Wykeham luptându-se să se ridice de jos, din potecă, unde zăcea în faţa uşilor de la boxe.

Două din uşi erau deschise, boxele se aflau în întuneric, lumina venind numai de afară, din curte. Într-una din boxe am zărit un cal zăcând pe o parte, cu picioarele încă zbătându-se în convulsiile morţii. În cealaltă boxă a intrat Wykeham.

Când eu mai aveam încă vreo câţiva iarzi până la el, l-

am văzut ridicând ceva de pe pervazul de cărămidă al ferestrei, după care a intrat în boxă fără să i se audă picioarele pe zgură.

Am continuat să alerg.

În boxă mai era încă un bărbat, mai înalt, care înhăţase calul de căpăstru.

L-am văzut pe Wykeham ridicând obiectul ce-l avea în mână spre capul celui de al doilea bărbat. Am zărit strălucirea de o clipă şi am auzit pocnetul îngrozitor...

Când am ajuns la uşă, un bărbat mort zăcea pe zgură, un cal nevătămat arunca din cap şi fornăia pe nări de frică, în aer se simţea miros de praf de puşcă, iar Wykeham stătea în picioare, cu privirile aţintite în jos şi cu Coltul în mâini.

Calul care trăia era Kinley... dar n-am simţit nici o uşurare.

— Wykeham! am spus.

Şi-a întors capul şi mi-a aruncat o privire confuză.

— El mi-a împuşcat caii, a zis el.

— Da.

— L-am omorât. Am spus că o voi face... şi am făcut-o.

Mi-am coborât ochii spre bărbatul mort, spre costumul elegant şi pantofii făcuţi de comandă.

Zăcea pe o parte, pe cap avea un ciorap de nylon în chip de mască, cu o gaură în el în spatele urechii drepte.

Litsi a intrat alergând în ogradă şi, abia respirând, a întrebat ce s-a întâmplat. Aşa cum mă aflam în cadrul uşii, m-am întors spre el fără a-l lăsa să vadă ce este înăuntru.

— Litsi, du-te şi telefonează la poliţie, i-am spus. Foloseşte telefonul din maşină. Apasă pe 0 şi-ţi va răspunde centralista... cere poliţia. Spune-le că aici a fost omorât un om într-un accident.

— *Un om!* a exclamat el. Nu un cal?

— Amândoi... dar lor spune-le că un om.

— Da, a zis el nefericit. Bine.

A pornit înapoi de unde venise, iar eu m-am întors spre Wykeham care acum privea cu ochii larg deschişi şi începuse să tremure.

— N-a fost un accident, a spus el oarecum cu mândrie în voce şi în felul în care-şi ţinea capul. Eu l-am omorât.

— Wykeham, i-am spus presant. Ascultă! Mă asculţi?

— Da.

— Unde vrei să-ţi petreci ultimii ani din viaţă? În închisoare sau pe colinele Downs cu caii tăi?

Stătea holbându-se la mine.

— Mă asculţi?

— Da.

— Se va face o anchetă, am continuat eu. Şi acesta a fost un *accident.* Mă asculţi?

A dat din cap.

— Ai ieşit afară înainte de a te culca să vezi dacă totul este în ordine.

— Da, am ieşit.

— Ai avut trei cai omorâţi în ultimele zece zile... Poliţia n-a putut descoperi cine a făcut-o... Ştiai că eu trebuie să vin în noaptea asta ca să te ajut la patrularea ogrăzilor, dar, în chip firesc erai îngrijorat.

— Da.

— Ai intrat în această ogradă şi ai auzit pe cineva care ţi-a împuşcat unul din cai.

— Da, aşa este.

— Este Abseil?

Doream din tot sufletul să spună nu, dar el a spus da.

Abseil... care a alergat cu o viteză că a fost cât pe-aci să-şi frângă gâtul peste ultimele trei obstacole la Sandown şi care s-a agăţat de victorie chiar pe linia de potou.

I-am spus:

— Ai fugit încercând să-l împiedici pe intrus să facă şi mai mult rău... Ai vrut să-i smulgi pistolul din mâini.

— Da.

— El era mai tânăr, mai puternic şi mai înalt decât tine... Te-a îmbrâncit la pământ folosind pistolul, tu ai căzut pe potecă, năucit pe moment.

— De unde ştii? m-a întrebat Wykeham uluit.

— Semnele ţevii sunt peste tot pe obrazul tău. Sângerează. Să nu-l atingi, i-am spus când şi-a ridicat mâna să se pipăie. El te-a trântit la pământ şi a intrat în cea de a doua boxă ca să omoare şi celălalt cal.

— Da, să-l omoare pe Kinley.

— Ascultă... El a avut arma în mână.

Wykeham a început să-şi clatine capul şi apoi s-a oprit.

Am continuat:

— Omul avea de gând să-ţi împuşte calul. Tu te-ai repezit spre armă ca să-l opreşti. Ai încercat să i-o iei... el a căutat să ţi-o smulgă din mână. A reuşit să te izbească, dar tu aveai încă mâinile pe armă şi, în încăierare, când a smucit arma spre el, capătul gros al ţevii i-a lovit capul, iar atunci, nu se ştie cum, ai apăsat pe trăgaci.

Se uita la mine cu o privire fixă.

— Tu *n-ai vrut* să-l omori; mă asculţi, Wykeham? Tu ai vrut să-l împiedici să-ţi omoare şi cel de al doilea cal.

— K... Kit... a zis el în cele din urmă bâlbâindu-se.

— Ce ai de gând să le spui celor de la poliţie?

— Eu... am... am încercat să-l... să-l opresc să împuşte... A înghiţit în sec... El a... a smucit pistolul... care i-a izbit capul... Arma s-a... s-a descărcat.

El încă mai ţinea în mână pistolul de patu-i de lemn grosolan.

— Aruncă-l pe zgură, i-am spus.

L-a aruncat şi privirile noastre s-au oprit asupra lui: era un instrument al morţii, greu, urât, grosolan.

Litsi s-a întors spunând că poliţia va veni curând şi el a fost cel care a aprins lumina dând la iveală fiecare detaliu al scenei.

M-am aplecat şi m-am uitat mai de-aproape la

Maynard. Pe ciorapul de mătase era o pată de ulei, acolo unde pătrunsese săgeata, şi mi-am amintit că Robin Curtis spusese că săgeata fusese unsă înainte de a fi omorât Col... Robin îşi va aminti... Nu va exista nici un dubiu că Maynard omorâse toţi cei patru cai.

— Ştii cine este? l-am întrebat pe Wykeham în timp ce mă ridicam la verticală.

Ştia pe jumătate. Pe jumătate nici nu-i venea să creadă.

— Allardeck? a spus el fără a părea sigur.

— Allardeck.

Wykeham s-a aplecat să-i scoată ciorapul de pe cap.

— Să nu faci asta! i-am spus cu bruscheţe. Să nu-l atingi. Oricine poate vedea că el a venit aici încercând să nu fie recunoscut... pentru a omorî caii... Nimeni nu pleacă să-şi facă plimbarea de seară purtând o mască din ciorap şi un Colt cu săgeată.

— L-a ucis pe Kinley? a întrebat Litsi neliniştit.

— Nu, acesta este Kinley. L-a omorât pe Abseil.

Litsi părea de-a dreptul copleşit.

— Biata tanti Casilia... Mi-a povestit cât de frumos ai câştigat cu Abseil. De ce l-a omorât pe cel care n-ar fi putut câştiga Grand National-ul? Şi-a coborât privirile spre Maynard înţelegându-i motivele. Allardeck nu suporta ca tu să străluceşti, indiferent în ce fel.

Vrăjmăşia dintre cele două familii era moartă, mi-am zis în sinea mea. S-a terminat pentru totdeauna. Vechea obsesie murea o dată cu Maynard, iar el murise înainte de a atinge zgura, la fel cu Cotopaxi, Cascade, Abseil şi Col.

Un sfârşit pe măsură, mi-am zis.

Litsi a spus că promisese poliţiştilor să-i aştepte în parcare ca să le arate unde să vină, aşa că a plecat.

Wykeham a petrecut o bună bucată de vreme uitându-se la Kinley, care acum stătea liniştit, fără a mai fi speriat, apoi, pentru o clipă, şi-a oprit privirile asupra lui Maynard.

— Mă bucur că l-am omorât, a spus el cu înverşunare.

— Da, ştiu.

— Ai grijă ca să câştigi Triumph Hurdle.

M-am gândit la antrenamentele pe care le făcusem cu acest cal, învăţându-l să aprecieze distanţele pe colinele Downs, sub supravegherea lui Wykeham, modelând talentul nativ, extraordinar, adăugându-i noi valenţe pentru o pregătire desăvârşită.

— Am să fac tot ceea ce pot, am răspuns.

A zâmbit.

— Mulţumesc, Kit, mi-a zis. Îţi mulţumesc pentru tot.

Poliţiştii au venit însoţiţi de Litsi: doi dintre ei, cu grade superioare, îşi luau note şi au spus că trebuie chemaţi medicii veterinari legişti şi fotografii.

L-au chestionat pe Wykeham asupra celor întâmplate.

— Am ieşit afară... l-am găsit pe intrus... el m-a trântit la pământ... Avea de gând să împuşte şi calul ăsta... m-am ridicat în picioare.

A făcut o pauză.

— Continuaţi, domnule, a spus poliţistul înţelegător.

În faţa lor, pe zgura din boxă, lângă intrusul mort care zăcea alături de arma-i ameninţătoare ce strălucea în lumina soarelui se afla un bătrân slab, cu părul alb, răvăşit, cu fruntea acoperită de pistruii senectuţii şi cu sânge închegat pe obraz de la loviturile de pistol.

Ei au văzut, aşa cum vor vedea şi judecătorul, şi juraţii, şi presa înfăţişarea exterioară a omului deteriorat de vreme şi cu mişcări tremurate şi nu titanul care încă mai zăcea în el.

Wykeham şi-a îndreptat privirile spre Kinley; spre viitor, spre calul care putea să zboare pe colinele Downs, cu coada fluturând în vânt, sărind dumnezeieşte în întâmpinarea destinului său.

Şi-a întors capul spre poliţişti, iar în ochii lui se oglindea lumina cerului.

— A fost un accident, a spus el.

SFÂRŞIT

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....5
CAPITOLUL 2.....20
CAPITOLUL 3.....35
CAPITOLUL 4.....50
CAPITOLUL 5.....66
CAPITOLUL 6.....78
CAPITOLUL 7.....94
CAPITOLUL 8.....107
CAPITOLUL 9.....123
CAPITOLUL 10.....139
CAPITOLUL 11.....154
CAPITOLUL 12.....168
CAPITOLUL 13.....183
CAPITOLUL 14.....199
CAPITOLUL 15.....214
CAPITOLUL 16.....229
CAPITOLUL 17.....244
CAPITOLUL 18.....259
CAPITOLUL 19.....273
CAPITOLUL 20.....287
CAPITOLUL 21.....301